ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [Φεβρουάριος - Απρίλιος 2008] 4,00 €

Η ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΩΤΙΑ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 136 - Φεβρουάριος / Απρίλιος 2008
www.xrushaugh.org / info@xrushaugh.org

"Θέλουμε να ελπίζουμε ότι η μνήμη του ενός - πριν- τον- τελευταίο και πιο ηρωικού από όλους τους άνδρες μας "Ενάντια στο Χρόνο", του Αδόλφου Χίτλερ, θα επιζήσει, τουλάχιστον στα τραγούδια και τα σύμβολα. Θέλουμε να ελπίζουμε πως οι κύριοι του χρόνου, άνθρωποι του ίδιου αίματος και της ίδιας πίστης μ' αυτόν, θα του αποδώσουν τιμές θεού, με τελετές πλήρεις νοημάτων και δυνάμεως, στη δροσερή σκιά των ατελείωτων αναγεννημένων δασών, στις ακτές, ή απάνω στις ανέγγιχτες κορυφές των ορέων, αντικρίζοντας τον ανατέλλοντα ήλιο".

Σαβίτρι Ντεβί

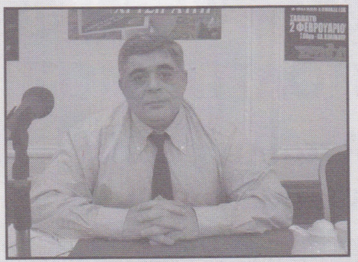
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΝΕΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Διμηνιαίον Περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Επιστολές - Συνεργασίες: Τ.Θ. 8346, Τ.Κ. 10010, ΑΘΗΝΑΙ

Εκδότης - Διευθυντής: Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Συνεργάτες: Ι. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ι. ΒΟΥΛΔΗΣ, Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ, Ε. ΖΑΡΟΥΛΙΑ, Ε. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ, Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ, Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ. ΠΑΠΠΑΣ, Α. ΓΕΡΑΚΗΣ, Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, Μ. ΜΑΝΩΛΕΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ Μ., ΚΩΣΤΑΣ Χ.

Ο «πατριωτισμός» των αστών, η ...ησυχία τους και το Έθνος

«Ένα έθνος παύει να έχει ψυχή, όταν δεν θέτει πάνω από το χρήμα ένα σύνολο ιδανικών που τα θεωρεί θεμέλια της ύπαρξής του.»

ΜΩΡΙΣ ΜΠΑΡΝΤΕΣ

του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του Λαϊκού Συνδέσμου-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Η μάχη των Ιδεών είναι ιδιαίτερα σημαντική στην πολιτική πορεία ενός Έθνους. Στην Πατρίδα μας την μάχη αυτή την έχει κερδίσει, χρησιμοποιώντας θεμιτά και αθέμιτα μέσα, η αριστερά. Η αριστερά, η οποία παρ' όλο το γεγονός ότι υπέστη μία συντριπτική στρατιωτική ήττα, ανασύνταξε τις δυνάμεις της και με μέθοδο και σύστημα έχει κατορθώσει σήμερα να επιβάλει την δική της άποψη στον χώρο της πολιτικής, στον χώρο των Ιδεών και της Τέχνης. Επίσης, είναι γεγονός ότι ελέγχει σχεδόν απόλυτα τον χώρο των μέσων μαζικής ενημερώσεως. Τόσο από πλευράς των δημιουργών ή εάν θέλετε των διαμορφωτών των «ειδήσεων», όσο και από την πλευρά αυτής της ίδιας της ιδιοκτησίας των ΜΜΕ. Όμως, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι την μάχη αυτή η αριστερά την έδωσε μόνη της, χωρίς αντίπαλο, αφού απέναντί της δεν είχε κάποιους αληθινούς πολιτικούς της αντιπάλους, αλλά μία δειλή ψευτοδεξιά και τον λεγόμενο «πατριωτισμό» των αστών και των μικροαστών.

Ο «πατριωτισμός» αυτός δεν είχε ποτέ του σαν στόχο του ένα όραμα, έναν σκοπό υπερβατικό, ένα Ιδανικό. Στο επίκεντρό του βρισκόταν η ικανοποίηση των αναγκών του ατόμου στην πλέον χυδαία και υλιστική της μορφή. Κύριο στοιχείο του το πώς θα βουλευτούμε, το πως θα 'κονομήσουμε και πως θα βολέψουμε τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας... Όσο ο σκοπός αυτός εξυπηρετείτο (και εξυπηρετείται για κάποιους...) δεν υπήρχε και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Αδιάφορο το γεγονός ότι έχει διαστρεβλωθεί η Ιστορία μας, αδιάφορο και το δεδομένο ότι έχουν παραδοθεί τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας στο έλεος ενός χρεοκοπημένου μπολσεβικισμού, χρεοκοπημένου ιστορικά και κατά τούτο συμπλεγματικού και πλέον επικίνδυνου και προπαντός γεμάτου μίσος για την Εθνική Ιδέα. Άλλο βασικό συστατικό του ψευδο-πατριωτισμού των αστών και των μικροαστών ή εάν θέλετε των «εθνικοφρόνων» της κεντροδεξιάς η... κοινωνική ειρήνη. Η περίφημη «ησυχία μας»... Τι κι αν ξεπουλιέται το Αιγαίο; Τι κι αν απειλείται η Θράκη; Τι κι αν σφαγιάσθηκε η μισή Κύπρος; Τους είναι στην πράξη παντελώς αδιάφορο. Καμμία σημασία και για το γεγονός ότι δεν έχουμε εθνική οικονομία, αλλά μία μεταπρατική εξαρτώμενη από τους ξένους οικονομία. Αδιαφορία επίσης για το ότι ο Ελληνισμός σαν φυλή πεθαίνει, τα σχολειά μας βγάζουν παιδιά αμόρφωτα και απαίδευτα χωρίς ίχνος ιστορικής μνήμης! Αδιαφορία για όλα αυτά... Το μόνο που προέχει είναι η ησυχία, τα καταναλωτικά αγαθά, το μακρύ «week-end», που ξεκινάει την Πέμπτη και τελειώνει την επόμενη Τρίτη, το πολυτελές αυτοκίνητο και η επίδειξη πλούτου στα χαμαιτυπεία. Εάν κάτι συνετάραξε τους αστούς και τους μικροαστούς ήταν η εισβολή των λαθρο-

μεταναστών τα τελευταία χρόνια, η οποία και δημιούργησε μια αναταραχή στην συνηθισμένη «ησυχία» τους. Όμως και με αυτό σιγά-σιγά βολεύονται και θα βολευτούν και δεν πρόκειται να θέσουν και θέμα εάν και κατά πόσον αυτή η στην πραγματικότητα εισβολή αλλοιώσει των εθνικό χαρακτήρα του λαού μας.

Φαινόμενο σημερινό ο χαρακτήρας αυτός της κοινωνίας μας; Όχι! Και για του λόγου το αληθές θυμήθηκα ένα ποίημα του Κωνσταντίνου Καβάφη γραμμένο στα 1930, όταν η Ελλάς μάζευε τα κομμάτια της, οκτώ μόλις χρόνια από την Μικρασιατική καταστροφή, όταν ο πολιτικαντισμός και ο κοινοβουλευτισμός διέλυαν κυριολεκτικά το Έθνος. Τότε ήταν λοιπόν, που στο ποίημα του «Ας φρόντιζαν» περιγράφει έναν κάτοικο της ελληνιστικής Συρίας, ο οποίος όπως αναφέρει το ποίημα είχε ξοδέψει όλα του τα χρήματα κι ήταν πλέον ανέστιος μέσα στην πόλη της Αντιόχειας. «Κατήντησα σχεδόν ανέστιος και πένης.

Αυτή η μοιραία πόλις, η Αντιόχεια
όλα τα χρήματά μου τάφαγε:
Αυτή η μοιραία με το δαπανηρό της βίο.»

Στην συνέχεια ο ήρωας του ποιήματος περιγράφει τα προσόντα του και λέει ότι είναι νέος και έχει καλή υγεία, ότι κατέχει θαυμάσια τα Ελληνικά, Πλάτωνα και Αριστοτέλη και ότι έχει φιλίες με επιφανείς, ενώ γνωρίζει και από τα διοικητικά και ως εκ τούτου φρονεί ότι είναι ενδεδειγμένος για να υπηρετήσει την προσφιλή πατρίδα του Συρία. Όπως βλέπετε οι δημόσιοι υπάλληλοι και γενικά οι «ημέτεροι» δεν είναι εφεύρεση καινούργια, αλλά πολύ παλαιά. Δηλώνει μάλιστα ο υποψήφιος «δημόσιος υπάλληλος» του ποιήματος του Καβάφη, ότι σ' ό,τι δουλειά και να τον βάλουν θα πασχίσει να είναι ωφέλιμος, αλλά εάν δεν τον αφήσουνε με τα συστήματά τους καμμία ευθύνη δεν θα φέρει αυτός... Μήπως όλα αυτά σας θυμίζουν την εποχή μας;

Όμως, ας συνεχίσουμε. Λέει επίσης, λοιπόν, ο εν λόγω ότι θα απευθυνθεί πρώτα για να «διορισθεί» εις τον Ζαβίνα και εάν αυτός του αρνηθεί θα πάει στον πολιτικό του αντίπαλό, τον Γρυπό και εάν και αυτός δεν τον προσλάβει θα πάει στον Υρκανό. Κάποιος επιτέλους από τους τρεις τους θα τον δεχθεί, όπως πιστεύει και έτσι η συνείδησή του θα είναι ήσυχη για το αψήφιστο της εκλογής του γιατί... «βλάπτουν και οι τρεις τους την Συρία το ίδιο»!...

Κατά απόλυτη αναλογία και οι σημερινοί αστοί και μικροαστοί, ψευτοπατριώτες και «εθνικόφρονες» της πεντάρας περιφέρονται μεταξύ των συμπλεγμάτων της εξουσίας, έχοντας ήσυχη την συνείδησή τους, αφού όλοι... «βλάπτουν την Ελλάδα το ίδιο»! Εάν επιθυμούν δε δικαιολογία για την στάση τους αυτή τους την προσφέρει και αυτήν ο ποιητής στον παρακάτω στίχο του:

«Αλλά, κατεστραμμένος άνθρωπος,
τι φταίω εγώ.
Ζητώ ο ταλαίπωρος να μπαλωθώ.
Ας φρόντιζαν οι κραταιοί Θεοί
να δημιουργήσουν έναν τέταρτο καλό.
Μετά χαράς θα πήγαινα με αυτόν».

Πόσο αλήθεια μας θυμίζουν το μίζερο σήμερα όλα αυτά, τα οποία περιγράφονται στο παραπάνω ποίημα; Δεδομένα και γεγονότα, βιώματα της σημερινής πολιτικής πραγματικότητος, άλλοθι θαυμάσιο για όποιον αποφάσισε να αγωνισθεί για την Ελλάδα με... εκπτώσεις! Άλλοθι προπαντός γι' αυτόν που πάνω απ' όλα φροντίζει να μη είναι... ακραίος(!) και κακοχαρακτηριστεί, **για όποιον θέλει να παριστάνει τον «πατριώτη», έχοντας ταυτόχρονα εξασφαλίσει και την 'κονόμα του και την ησυχία του...**

ειδήσεις και σχόλια

Απάντηση στην προπαγάνδα των Σκοπίων: Χάλκινες Αργείτικες ασπίδες σε Μακεδονικούς τάφους του 650 π.Χ.

Περίλαμπρα χρυσά κτερίσματα σε τάφους στρατιωτών και γυναικών βρέθηκαν στο νεκροταφείο του Αρχοντικού Πέλλας. Πιστοποιούν ότι η πρώιμη επέκταση των Μακεδόνων (μετά το 650 π.Χ.) οφείλεται στη στρατιωτική οργάνωση της μακεδονικής κοινωνίας και στον πυρήνα του εθνικού στρατού -«της εταιρικής ίππου, της οπλιτικής φάλαγγας και του ψιλού πεζικού»- δύο αιώνες πριν από τον Φίλιππο Β' και τον Μ. Αλέξανδρο. Αυτό υπογραμμίζουν οι αρχαιολόγοι της ΙΖ' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων Πέλλας, Αναστασία και Παύλος Χρυστοστόμου, που διεξάγουν ανασκαφές στο νεκροταφείο του Αρχοντικού. Τα πλούσια κτερίσματα προέρχονται από διάφορες πόλεις της ηπειρωτικής και της νησιωτικής χώρας. Ξεχωρίζει για τον ιδιαίτερο πλούτο του ένας πολεμιστής, ενώ τρεις άλλοι φορούσαν στην κεφαλή χρυσό στέμμα. Οι ανδρικές ταφές συνοδεύονται σε πολλές περιπτώσεις με εξοπλισμό ανάμεσα στον οποίο και χάλκινες Αργείτικες ασπίδες...

Τι έχουν να πουν για το γεγονός αυτό οι Σκοπιανοί που ισχυρίζονται ότι είναι απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων; Πως δικαιολογούν τον Ελληνικό χαρακτήρα της ταφής και των αντικειμένων και μάλιστα το 650π.Χ; Το ερώτημα αυτό απευθύνουμε γιατί μέσα στα πλαίσια της ψευδολογίας τους, ισχυρίζονται ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες «εξελληνίστηκαν» και δεν ήταν εξ αρχής Έλληνες!

§

Ελληνικές επιγραφές σε άλλο αρχαίο νεκροταφείο της Μακεδονίας μας

Εντυπωσιακά ευρήματα του 4ου π.Χ. αιώνα έφερε στο φως η αρχαιολογική σκαπάνη στην περιοχή του ανατολικού νεκροταφείου της Αιανής στο νομό Κοζάνης.

Τα ευρήματα (πήλινα και μεταλλικά κτερίσματα τάφων αλλά και σειρά εντυπωσιακών γυναικείων κοσμημάτων) προέρχονται από 243 τάφους, που οι αρχαιολόγοι τοποθετούν στο β' μισό του 4ου αιώνα π.Χ. Σύμφωνα με την επικεφαλής της ανασκαφής, αρχαιολόγο Γεωργία Καραμήτρου-Μεντεσίδη «πρόκειται για ιδιαίτερα εντυπωσιακά ευρήματα». Ούτε ίχνος βέβαια της περίφημης δήθεν ξένης προς την Ελληνική μακεδονικής γλώσσας και σε αυτό το νεκροταφείο, παντού Ελλάδα!

§

Ευνούχος ο Όμηρος και έργο του ανατολικού πολιτισμού και όχι του Ελληνικού η Ιλιάδα!

Τι άλλο θα ακούσουμε; Ο Αυστριακός συγγραφέας Ραούλ Σροτ έγραψε ένα βιβλίο για τον Όμηρο και την Ιλιάδα. Με δυο λόγια σύμφωνα με τον Σροτ, ο πρώτος Ευρωπαίος ποιητής δεν ήταν ένας τυφλός αοιδός που έζησε στη Σμύρνη και τη Χίο, στην αγκαλιά της αρχαίας Ιωνίας, αλλά ένας μορφωμένος Έλληνας ευνούχος, γραφέας στις υπηρεσίες της ασσυριακής διοίκησης, στην κατεχόμενη Κιλικία του 7ου προ Χριστού αιώνα. Και η Τροία; Όχι δεν ήταν εκεί που την εντόπισε ο Ερρίκος Σλήμαν, στον λόφο Χισαρλίκ της ΒΔ Τουρκίας, αλλά στο αρχαίο Καράτεπε, στη ΝΑ Τουρκία σήμερα, εκεί στα ερείπια του οχυρού του τοπικού ηγεμόνα Ασιταβάντα. Το βιβλίο έγινε ανάρπαστο στη Γερμανία πριν καν εκδοθεί, αφότου τα Χριστούγεννα μεγάλη εφημερίδα δημοσίευσε εκτενή αποσπάσματα. Γιατί; Γιατί τοποθετεί τον Όμηρο ανατολικότερα από τα μέχρι σήμερα ισχύοντα και στη θέση ενός καθαρά ελληνικού λίκνου του ευρωπαϊκού πολιτισμού αναδεικνύει ένα αμάλγαμα ανατολικών και δυτικών στοιχείων. Μέχρι σήμερα στη βάση της γερμανικής παιδείας υπάρχει η παραδοχή ότι οι αρχαίοι Έλληνες ήταν οι πνευματικοί πρόγονοι και πρόδρομοι των σημερινών Γερμανών. Ο Ραούλ Σροτ επιχειρεί να ανατρέψει αυτήν την παραδοχή και να προσθέσει ανατολικές πινελιές. Ο Όμηρος σύμφωνα με αυτόν δεν πρέπει να είναι αποκλειστικό

αντικείμενο των ελληνικών σπουδών. Ο σκοπός τους προφανής. Θέλουν να αφαιρέσουν τον ελληνικό χαρακτήρα στις κλασσικές σπουδές και το επιδιώκουν με κάθε τρόπο...

§

Σημάδια του Ελληνικού πολιτισμού στο... Κουβέιτ!

Πολύτιμες ψηφίδες για την αποκάλυψη της Ικάρου, της πόλης που ιδρύθηκε με εντολή του Μεγάλου Αλεξάνδρου στο νησί Φαϊλάκα, στον Περσικό Κόλπο και στο σημερινό Κουβέιτ (σε απόσταση 12 έως 16 χλμ. από την ακτή), έφερε στο φως μέσα σε δύο μήνες ελληνική αρχαιολογική αποστολή με επικεφαλής την αρχαιολόγο Αγγελική Κοτταρίδη. Τρία στρέμματα από το οχυρό του νησιού, τμήμα του εντυπωσιακού τείχους- το οποίο είχε πλάτος 2,10 μ. όσο και τα μακεδονικά-, ένα εργαστήρι επεξεργασίας πέτρας, ένα ευρύχωρο δωμάτιο γεμάτο από παστά(κρέας και ψάρια) και νομίσματα, που «χτυπήθηκε» πιθανόν από φωτιά είναι τα σημαντικότερα ευρήματα που έφερε στο φως η ελληνική αποστολή στο νησί που έπεσε θύμα της ιρακινής εισβολής στο Κουβέιτ. «Ζωή» όμως έδωσε η ελληνική αποστολή και στην περίφημη στήλη της Ικάρου- αναθηματική στήλη που αναγράφει σε 43 στίχους την επιστολή που έλαβε ο ντόπιος αξιωματούχος Ανάξαρχος από βασιλιά της δυναστείας των Σελευκιδών με οδηγίες για τη φροντίδα του ναού της Αρτέμιδος.

§

Ένας Έλληνας φιλόσοφος υπήρξε ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ που έκανε ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ πρόβλεψη σεισμού

Ο Έλληνας φιλόσοφος και επιστήμονας Αναξίμανδρος υπήρξε ο πρώτος και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ που έκανε ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ πρόβλεψη επερχόμενου σεισμού στην αρχαιότητα και μάλιστα σωστή. Ο Αναξίμανδρος, ενώ βρισκόταν στη Σπάρτη το 550 π.Χ., ειδοποίησε τους κατοίκους της πόλης για επερχόμενο σεισμό και αυτοί παρέμειναν όλη τη νύχτα έξω από τα σπίτια τους. Έτσι γλίτωσαν, ενώ η πόλη καταστράφηκε. Και ο Φερεκύδης, μαθητής του Πυθαγόρα προέβλεψε ένα σεισμό παρατηρώντας τα νερά πηγαδιού.

§

Κυκλοφόρησε στη Γερμανία ένας συλλογικός τόμος για το έργο του Πλήθωνος

Νοσταλγός της Αρχαίας Ευσεβείας υπήρξε ο μεγάλος πλατωνιστής φιλόσοφος του 15ου αιώνα Γεώργιος Γεμιστός ή Πλήθων, ο σοφός γέρων του Μυστρά, όπου αποσύρθηκε κατά τα τελευταία χρόνια της βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο έμπιστος σύμβουλος των αυτοκρατόρων Μανουήλ 2ου, Ιωάννη 8ου και Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, αυτός που άφησε άναυδους με την ρητορική του ικανότητα την Φλωρεντία κατά την σύνοδο του 1438, αυτός που ενέπνευσε τον Κοσμά Μέδικο να ιδρύσει την νέα πλατωνική ακαδημία. Πρόσφατα κυκλοφόρησε στη Γερμανία ένας συλλογικός τόμος για τη ζωή και το έργο του με τίτλο: «Πλήθων. Μεταρρυθμιστής πολιτικός, φιλόσοφος, λάτρης των αρχαίων θεών», μια έκδοση του οίκου Διαφανής, που εξειδικεύεται στη διάδοση της σκέψης πρωτότυπων πνευμάτων που συνήθως δρουν έξω από την ακαδημαϊκή πεπατημένη.

§

Το ενδιαφέρον για έναν φιλόσοφο των τελευταίων χρόνων της Αυτοκρατορίας της Κωνσταντινουπόλεως

Προς τι άραγε το ενδιαφέρον ενός μη ακαδημαϊκού φιλοσοφικού οίκου της Γερμανίας και του ευάριθμου πλην διανοητικά ανήσυχου κοινού του για έναν φιλόσοφο της ύστερης βυζαντινής περιόδου; Για τον Πλήθωνα, το έργο του οποίου Νόμων Συγγραφή

παρέδωσε δημόσια στην πυρά ως αντιχριστιανικό και ασεβέστατο ο πρώτος μετά την Άλωση Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιος 2ος ο Σχολάριος; Μα ακριβώς γι' αυτό... Η μελέτη της σκέψεως ενός μεγάλου νοσταλγού των αρχαίων θεών, του Πλήθωνα, ενός οραματιστή της εποχής του που ονειρευόταν τη διάσωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας μέσα από μια κοινωνική μεταρρύθμιση και μια αναβίωση της αρχαίας θρησκείας. Ο τόμος για τον Πλήθωνα δεν έμεινε απαρατήρητος στη Γερμανία. Μεταξύ άλλων παρουσιάσθηκε από την μεγάλη εφημερίδα Süddeutsche Zeitung.

§

Απάντηση στους υλιστές: Συνείδηση σε άτομα που βρίσκονται σε μόνιμη νευροφυτική κατάσταση!

Προηγμένες τεχνικές απεικόνισης του εγκεφάλου αποκαλύπτουν ότι ορισμένοι ασθενείς σε μόνιμη νευροφυτική κατάσταση διατηρούν τη συνείδησή τους. Μια 23χρονη που παραμένει «φυτό» εδώ και ένα χρόνο μπορούσε να ανταποκρίνεται νοητικά στις εντολές των γιατρών, ακόμα και να φαντάζεται ότι παίζει τένις. Η έρευνα, που δημοσιεύεται την Παρασκευή στο περιοδικό Science, περιπλέκει από ιατρική και ηθική άποψη την αντιμετώπιση παρόμοιων περιστατικών. Όταν οι ερευνητές μιλούσαν στην ασθενή, ο εγκέφαλός της έδειχνε την ίδια ενεργοποίηση που θα καταγραφόταν και σε έναν υγιή άνθρωπο. Όταν της ζητούσαν να φανταστεί μια κατάσταση, η ασθενής υπάκουε νοητικά στις εντολές τους. Η 23χρονη που εξετάστηκε στην έρευνα τραυματίστηκε σε τροχαίο. Όταν εξετάστηκε πέντε μήνες αργότερα από τον Δρ Αντριαν Όουεν του βρετανικού Συμβουλίου Ιατρικής Έρευνας, βρισκόταν σε νευροφυτική κατάσταση -δεν αντιδρούσε σε μια σειρά από ειδικά τεστ- παρ' όλο που οι εγκεφαλικές βλάβες δεν ήταν εκτεταμένες.

Ορισμένοι ασθενείς παρουσιάζουν βελτίωση αφού περάσουν ένα σύντομο χρονικό διάστημα σε αυτή την κατάσταση. Για όσους δεν βελτιωθούν, η διάγνωση είναι «μόνιμη νευροφυτική κατάσταση» (PVS), όπως στην περίπτωση της Αμερικανίδας Τέρι Σκιάβο, η οποία αποσυνδέθηκε από τα μηχανήματα υποστήριξης πέρυσι, έπειτα από μαραθώνια δικαστική διαμάχη. Οι δομικές βλάβες στον εγκέφαλο αυτών ασθενών αυτών εξετάζεται συνήθως με αξονική και μαγνητική τομογραφία. Ο Δρ Όουεν προτίμησε να χρησιμοποιήσει λειτουργική απεικόνιση μαγνητικού συντονισμού (fMRI), μια παραλλαγή της μαγνητικής τομογραφίας που δείχνει τη δραστηριότητα του εγκεφάλου. Αρχικά οι ερευνητές εξέτασαν πώς η κοπέλα επεξεργαζόταν το λόγο. Όταν της έλεγαν «υπήρχε γάλα και ζάχαρη στον καφέ» ενεργοποιούνταν στον εγκέφαλό της οι ίδιες περιοχές που ενεργοποιούνται στους υγιείς εγκεφάλους.

§

Τα γονίδια καθορίζουν και τις πολιτικές πεποιθήσεις μας

Τα γονίδια καθορίζουν και τις πολιτικές πεποιθήσεις μας, σύμφωνα με μια νέα θεωρία που βρίσκει οπαδούς στην επιστημονική κοινότητα. Βασιζόμενοι σε σειρά ερευνών, οι ειδικοί λένε πως οι πολιτικές θέσεις καθορίζονται κατά μεγάλο μέρος από τη βιολογία γι' αυτό και είναι δύσκολο- έως απίθανο- να αλλάξουν όσο και αν προσπαθεί γι' αυτό η αντίθετη πλευρά.

«Αυτές οι απόψεις είναι βαθιά αποτυπωμένες στον εγκέφαλό μας. Το να προσπαθείς να αλλάξεις τις πολιτικές πεποιθήσεις κάποιου γαλανομάτη φιλελεύθερου είναι σαν να προσπαθείς να τον πείσεις ότι έχει καστανά μάτια», λέει χαρακτηριστικά ο Τζον Άλφορντ, πολιτικός επιστήμων στο Πανεπιστήμιο Ράις του Χιούστον.

Ακόμη και τις πολιτικές πεποιθήσεις καθορίζουν τα γονίδια σύμφωνα με την νέα έρευνα των γενετιστών επιστημόνων, που φυσικά συνάντησε σφοδρή αντίδραση αφού ανατρέπει τις ψευδείς θεωρίες της «παγκοσμιοποίησης» περί ισότητος φυλών και ανθρώπων.

§

Εκτέλεση... νοητικών εντολών

Έπειτα προχώρησαν σε ένα σημαντικότερο τεστ: Ο Όουεν της ζήτησε να εκτελέσει μια νοητική εντολή -να φανταστεί ότι παίζει τένις ή ότι περπατά μέσα στο σπίτι της. Στην τομογραφία φωτίστηκαν οι περιοχές του εγκεφάλου που ελέγχουν τις κινήσεις του σώματος. «Τα αποτελέσματα αυτά επιβεβαιώνουν ότι η ασθενής διατηρούσε την ικανότητα να κατανοεί προφορικές εντολές και να αποκρίνεται σε αυτές μέσω της εγκεφαλικής της δραστηριότητας, αντί μέσω της ομιλίας ή της κίνησης» υποστηρίζουν οι ερευνητές στη δημοσίευσή τους. Η πρόθεση της ασθενούς να συνεργαστεί «αποδεικνύει πέραν πάσης αμφιβολίας ότι είχε συνειδητά επίγνωση του εαυτού της και του περιβάλλοντος».

Τα νέα συμπεράσματα της επιστήμης κονιορτοποιούν κυριολεκτικά της θεωρίες των υλιστών που θέλουν τον άνθρωπο να είναι ένα κομμάτι ύλης και τίποτε άλλο.

§

Η.Π.Α.: Ανθρώπινα έμβρυα- κλώνους ανακοίνωσε πως δημιούργησε εταιρεία της Καλιφόρνια

Η κτηνωδία του «πολιτισμένου» κόσμου δεν έχει όρια! Αυτά που κάποτε τα θεωρούσαμε αρρωστημένη επιστημονική φαντασία είναι πλέον πραγματικότητα. Φτιάχνουν ανθρώπους για ανταλλακτικά! Όπως έγινε γνωστό πέντε ανθρώπινα έμβρυα- κλώνους ανακοίνωσε πως δημιούργησε εταιρεία της Καλιφόρνιας, ελπίζοντας να πάρει απ' αυτά βλαστοκύτταρα για να τα χρησιμοποιήσει στη θεραπεία ασθενών. Η ομάδα ανακοίνωσε ότι δημιούργησε πέντε ανθρώπινα έμβρυα χρησιμοποιώντας δερματικά κύτταρα δύο ενηλίκων ανδρών που εργάζονταν στο κέντρο γονιμότητας. Πρόσθεσε ότι επιβεβαίωσε με πολλούς ελέγχους πως τα έμβρυα ήταν κλώνοι των δύο ανδρών.

§

Εγκρίθηκε και στη Βρετανία η έρευνα σε ανθρώπινα-ζωικά έμβρυα –Ένα βιβλίο του 1970 έγραφε γι' αυτά τα πειράματα

Τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν και στην Αγγλία. Δύο ερευνητικά κέντρα στη Βρετανία έλαβαν τις πρώτες άδειες να δημιουργήσουν έμβρυα από ωάρια ζώων και ανθρώπινο DNA, σε μια προσπάθεια να μάθουν πώς να καλλιεργούν ιστούς για μια πληθώρα ανίατων ασθενειών. Οι επιστήμονες ζήτησαν άδεια να πειραματιστούν με υβριδικά έμβρυα επειδή τα ανθρώπινα ωάρια που περισσεύουν από τις κλινικές υποβοηθούμενης αναπαραγωγής δεν επαρκούν για τις έρευνες και συχνά δεν είναι της κατάλληλης ποιότητας. Το πράσινο φως για τις νέες έρευνες δόθηκε πέρυσι από την Αρχή Ανθρώπινης Αναπαραγωγής και Εμβρυολογίας.

Στην απόφαση αντέδρασαν πολέμιοι των αμβλώσεων και θρησκευτικές οργανώσεις, υποστηρίζοντας ότι οι επιστήμονες «παίζουν το Θεό» θολώνοντας τα όρια ανάμεσα στον άνθρωπο και τα ζώα.

Σημειώνουμε ότι στις αρχές της δεκαετίας του '70 στην Ελλάδα είχε κυκλοφορήσει ένα αποκαλυπτικό για τα σχέδια του σιωνισμού βιβλίο του Αειμνήστου Αρχιμανδρίτου Βασιλόπουλου, στο οποίο υπήρχε η αναφορά ότι γίνονται γενετικά πειράματα και βάζουν ανθρώπινα γονίδια σε ζώα!

§

Θα διαβάζουν τον εγκέφαλο και τις σκέψεις μας

«Ο μεγάλος αδελφός» είναι εδώ ή τουλάχιστον προσπαθούν να μας πείσουν γι' αυτό. Έτσι διαβάσαμε ότι ένας Γερμανός μηχανικός παρουσίασε στην έκθεση του Αννόβερου τον υπολογιστή BCI, που αναγνωρίζει σχήματα εγκεφαλικής δραστηριότητας και τα μετατρέπει σε σήματα. Στο μεταξύ Αμερικανοί επιστήμονες ανακάλυψαν έναν τρόπο, με τον οποίο θα μπορούν μελλοντικά να διαβάζουν τις πιο μύχιες σκέψεις μας, αλλά και να αναπλάθουν τα όνειρα και τις αναμνήσεις μας.

Ο εθνικοσοσιαλισμός, ο φασισμός, η ακροδεξιά και οι... αντιφασίστες ιεροεξεταστές των σύγχρονων καιρών

«Υπερβείτε επιτέλους τις δημοκρατικές αρές. Ο θάνατος και η ανθρωποσφαγή δεν ήταν ποτέ το αποκλειστικό προνόμιο μιας ιδεολογίας, αλλά το ακριβό τίμημα του τιτανικού ανθρώπου που πλάθει την ιστορική του μοίρα.»

Πλήθος τα άρθρα και οι αναλύσεις που κατακλύζουν τα ΜΜΕ με θέμα τον ανερχόμενο νεοναζισμό. Οι δημοσιογράφοι και κοινωνιολόγοι που ανέλαβαν εργολαβικά την διαφώτισή μας, πέραν του αντιφασιστικού τους μένους, που εξαντλείται στους τετριμμένους αφορισμούς και τα αναμασήματα του συρμού, παραμένουν εκτός ουσίας, αποκαλύπτοντας την βαθειά άγνοιά τους ως προς το ιδεολογικό περιεχόμενο, την κουλτούρα ακόμα και την ιστορία του ναζισμού. Έτσι χωρίς κάν να υποβληθούν στη βάσανο της στοιχειώδους μελέτης, περιτρέχοντες έντυπα, σταθμούς και κανάλια, συνδιαλεγόμενοι μονολογώντας καθότι άνευ αντιλόγου, αποφάνθηκαν με απίθανη ελαφρότητα περί του νεοφασιστικού φαινομένου, των καταβολών και των κινδύνων που εγκυμονεί.

Ο κάθε αντιφασίστας συντάκτης δεν αποφεύγει τον πειρασμό να υποκύψει εξ' αρχής στην μαγική δύναμη της εικόνας και της είδησης, που αναπαράγει εξήντα χρόνια σ' όλους τους τόνους το ίδιο πρότυπο. Ο εξ' ορισμού κακός ναζί που λακτίζει (σκοτώνει, καίει, βασανίζει, κλπ κατά περίπτωση) έναν "άνθρωπο". Ο αναγνώστης ή ο θεατής υποβάλλεται από την πρώτη φράση ή σκηνή. Δίκαια ταυτίζεται με το θύμα εναντίον του θύτη. Ποιός θα τολμήσει άλλωστε να αμφισβητήσει την αυταπόδεικτη αλήθεια της σκηνής, που έκανε το γύρο του κόσμου. Αν εν τούτοις καμμιά αμφιβολία δεν σκιάζει την εφησυχασμένη βεβαιότητά σας αναρωτηθείτε απλά μήπως λίγα μέτρα μακρύτερα, είτε λίγες στιγμές αργότερα διαδραματιζόταν μια ανάλογη σκηνή όπου ένας "άνθρωπος", αριστεριστής, αντιφασίστας, αστυνομικός, άνθρωπος τέλος πάντων, λάκτιζε με δύναμη στο κεφάλι ένα νεοναζί, αλλά η κάμερα προσπέρασε επιδεικτικά αδιάφορη.

«Από την εποχή που ο Άλφρεντ Χίτσκοκ σκηνοθετούσε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης θαλάμους αερίων»

Την αλήθεια των αυταπόδεικτων αληθειών αμφισβητούν εξήντα χρόνια οι εθνικοσοσιαλιστές από την εποχή που ο Άλφρεντ Χίτσκοκ σκηνοθετούσε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης θαλάμους αερίων και ολοκαυτώματα. Αλλά, αλήθεια σήμερα είναι η ποσότητα πληροφορίας που διαχέουν τα ΜΜΕ και καταναλίσκει άπληστα ο θεατής, ακροατής ή αναγνώστης. Και η δικαιοσύνη αυτής της αλήθειας έχει καταδικάσει τον ναζισμό σε ένα ιδιότυπο θάνατο. Τον θάνατο διά της σιωπής. Οι ναζί καθυβρίζονται, συκοφα-

ντούνται ανελέητα, στερούνται εξ ορισμού, πολύ δημοκρατικά θα έλεγα, του δικαιώματός τους να υπερασπιστούν την τιμή και την πεποίθησή τους στο φώς της δημοσιότητος.

"Όχι ποίηση μετά το Άουσβιτς! Το Άουσβιτς ήταν η φυσική συνέπεια της πορείας του Δυτικού πολιτισμού" κραυγάζει η σχολή της Φρανκφούρτης. Υποκρισία, αφού το Άουσβιτς είναι η ποίηση του απολύτου ψέμματος στα πλατώ των σκηνοθετών, που κρατά δέσμιο μεταπολεμικά έναν ολόκληρο πολιτισμό. Αισθητική πομφόλυγα και η περίφημη φούγκα του εβραίου Πάουλ Τσέλαν, που λαμπυρίζει στο στερέωμα της κουλτούρας σας, όχι για τις δυνατές της λέξεις ή τα νοήματα, αλλά γιατί όντας συμμορφωμένη προς τους πνευματικούς νάρθηκες της εποχής, χρυσώνει με τους ηχητικούς της αντιλάλους τα εύσημα του αντιφασισμού σας.

Πάουλ Τσέλαν ή Ζενέ; Ο φασισμός είναι θέατρο. Διόλου φοβερή μάλλον κοινότοπη φράση για την βιοθεωρία, που όπως έγραψε ο Ρ. Μπραζιγιάκ είναι η ποίηση του 20ου αιώνα. **Ποίηση είναι το μεγαλείο και η τραγωδία της ζωής και της ιστορίας. Και ο εθνικοσοσιαλισμός εναθρώπισε την Αρμονική Πολιτεία, επιστρέφοντας στις Ελληνικές καταβολές.** Αρμονία είναι η ενότητα του Μύθου και του Λόγου, η συνεύρεση όλων των τεχνών στο ανώτατο θεατρικό είδος: την Τραγωδία. Μα η αρμονία μεταπλάθεται σε ιστορία και ζωή μόνον όταν βιώνεται δια και εντός της Πόλεως κι όχι στον δήμο και την αγορά. Δηλαδή όταν γίνεται πολιτική. Μέσω της πολιτικής η αρμονία γίνεται κτήμα και παλμός της Λαϊκής Κοινότητας και οι πολιτικοί οι υπέρτατοι καλλιτέχνες. Ο εθνικοσοσιαλισμός επανέφερε την τέχνη στο φυσικό της λίκνο, την λαϊκή ψυχή. Αντίθετα την εκστατική τέχνη των μαζών αναζητείστε τη στην δημοκρατική κουλτούρα των ειδώλων των media, στο παραλήρημα του απρόσωπου, ισοπεδωμένου πλήθους ενώπιον της μαγικής οθόνης που ξερνάει Μάικλ Τζάκσον και Μαντόνα. Για τους προδρόμους αυτής της κουλτούρας του μαζικού θεάματος, που παράγει είδωλα και μόδα με ημερομηνία λήξεως ισοπεδώνοντας κάθε κλίμακα αξιών χάριν των αποχαυνωμένων καταναλωτών ήχου και εικόνας, που απέχουν από τα ιστορικά δρώμενα, έγραψε στον "Σλάγκετερ" ο Χάνς Γιόχστ τη φράση "όταν ακούω κουλτούρα τραβάω το πιστόλι μου", φράση που έγινε διάσημη στην ναζιστική Γερμανία υποδηλώνοντας την έκπτωση και την χυδαιοποίηση των πολιτιστικών αξιών και την ανάγκη καθαρτήριας αναγέννησής τους.

Αποστρέψατε τώρα το βλέμμα κι αντικρύστε την ορχήστρα του Βαγκνερικού δράματος. Δείτε τον ισόθεο Κάραγιαν ή τον Μπαίμ, τον Όρφ, τον Φούρτβαινγκλερ, τον Ρίχαρντ Στράους να ερωτοτροπούν με την Βαλκυρία, δείτε τον Απόλλωνα και τον Διόνυσο να αναδύονται μέσα από τους αρμονικούς κυματισμούς των δοξαριών. Την ισόρροπη έξαψη του τυμπανιστή, τις παλλόμενες φωνές των χορωδών, ομοιόμορφες στολές, ομοιόμορφα στόματα, ομοιόμορφες χορδές κι ωστόσο κάθε πρόσωπο και ένας διαφορετικός ήχος, ένα ξεχωριστό πετράδι μέσα στην αρμονία του συνόλου. Πόσος μόχθος, πόσος αγώνας, πόσα πρόσωπα πάσχουν και δημιουργούν για να κερδηθεί η ενανθρώπιση του Μύθου, να ζωντανέψει η λαϊκή ψυχή. Αυτή είναι η ιεροτελεστία του ναζισμού. Ο ηγέτης, ο λαός, τα πρόσωπα-δημιουργοί, το πεπρωμένο, η ζωή, ο κόσμος.

Ναί, οι ναζί ηγέτες υπήρξαν μύστες, ταγοί και αισθητές της ύψιστης βαθμίδας. Μύστες της θρησκείας του Αίματος και της Γής. Είμαστε η σάρκινη κοίτη του Αιωνίου Αίματος, που κυλάει βουίζοντας από τις αρχέγονες καταβολές του Μύθου και ανηφορίζει την ιστορία ίσαμε μάς, αναφωνεί ο Βιλ Φέσπερ. Το αίμα είναι το πνεύμα και το ξίφος της ιστορίας και η βιοπολιτική του αίματος λέγεται ρατσισμός, η πιό περήφανη όσο και παρεξηγημένη λέξη του καιρού μας. Γιατί ρατσισμός δεν είναι άλλο, παρά το καθήκον ενός λαού να υπερασπίζεται την ιδιαίτερη φυλετική, ιστορική και πολιτιστική του ταυτότη-

τα. Στην ανελικτική διαφοροποίηση των λαών κατά την παράδοση και την ιστορία γεννιέται ο πολιτισμός. Η ισοπεδωτική ομογενοποίηση και η πανσπερμία του κοινωνικού πλήθους που ευαγγελίζεται η δημοκρατία είναι η τροφός της παρακμής των αξιών και του πολιτιστικού σκότους. Μονάχα οι αυθεντικές λαϊκές κοινότητες καθίστανται υποκείμενα ιστορικών πράξεων και δημιουργοί πολιτισμού.

Η καλλιτεχνική πρωτοπορία του αιώνα πλην των στρατευμένων μπολσεβίκων και των σιωνιστών ενστερνίστηκε το ναζιστικό ή φασιστικό μήνυμα ή γοητεύτηκε από αυτό

Τέχνη χωρίς πατρίδα, ένα ψέμμα. Η πατρίδα προσδιορίζει το ποιόν της δημιουργίας και κατ' επέκταση την ποιότητα. Γι' αυτό και όλη η καλλιτεχνική πρωτοπορεία του αιώνα πλην των στρατευμένων μπολσεβίκων και των σιωνιστών ενστερνίστηκε το ναζιστικό ή φασιστικό μήνυμα ή γοητεύτηκε από αυτό. Στα μεγάλα ονόματα της Ευρωπαϊκής διανόησης που παρατίθενται θα μπορούσε να προστεθεί μια μακρυά σειρά άλλων που η θεμελιακή σχέση τους με την ναζιστική και φασιστική κουλτούρα σκόπιμα αποσιωπάται σήμερα. Σταχυολογούμε μερικά. Μοντερλάν, Ντ' Ανούτζιο, Πιραντέλλο, Ουγκαρέττι, Πουτσίνι, Ρεσπίγκι, Γριλεντσόνι, Τοσκανίνι, Μαρκόνι, Τζεντίλε, Ουναμούνο, Σιμενόν, Ερζέ, Μαρινέττι, Έβολα, Ρεμπατέ, Σατωμπριάν, Ματσάδο, Παβέζε, Ούγο Σπίριτο, Ότμαρ Σπάν, Γκενόν, Γκουρτζίεφ, Χέντιν, Φέρμι, Καμπάνης, Βεζανής, Παμπούκης, Στεφανίδης, Συκουτρής. Γάλλοι, Βέλγοι, Ισπανοί, Ρουμάνοι, Έλληνες, Δανοί, Ούγγροι, Σκανδυναυοί. Η αναφορά στους Γερμανούς είναι φυσικά περιττή. Μαέστροι, Μουσουργοί, Ποιητές, Φιλόσοφοι, Γλύπτες, Ζωγράφοι, Αρχιτέκτονες είναι βαθειά επηρεασμένοι από τον ναζισμό, την μία αληθινή επανάσταση του 20ου αιώνα. Βέβαια λίγοι είχαν το σθένος ενός Πάουντ ή ενός Χάμσουν να παραμείνουν πιστοί στην πεποίθησή τους μετά την ήττα για να πληρώσουν ακριβό τίμημα. Οι περισσότεροι σιώπησαν από τον Κάραγιαν έως τον Χάιντεγκερ. **Ήταν καλλιτέχνες και φιλόσοφοι, όχι ήρωες, έτσι στον πάταγο μιας τέτοιας κοσμοϊστορικής πτώσης κανείς δεν θα μπορούσε να τους κατηγορήσει γι'αυτό.**

Αυτοί οι καλλιτέχνες και διανοούμενοι εξέφρασαν λοιπόν την ναζιστική και φασιστική κουλτούρα, που ασφαλώς δεν έχει καμμία σχέση με την παραισθησιογόνο ατμόσφαιρα των φετίχ της μεταβιομηχανικής κοινωνίας που προβάλλετε ως σύγχρονα γνωρίσματα μιάς δήθεν φασιστικής αισθητικής. Οι διαστροφικές διαφημήσεις της Μπένετον, το θανατολαγνικό "Μπερλίν-Αλεξάντερ Πλατς" του αντιφασίστα Άλφρεντ Νταίμπλιν και του παρακμιακού Φάσμπιντερ καθώς και η πορνογραφική αθλιότητα του συρμού, δεν είναι παρά τα υποπροϊόντα, τα καταναλωτικά σκουπίδια μιάς δημοκρατικής κοινωνίας που ευτέλισε και εκχυδάϊσε όλες τις αξίες, εκποιώντας τες ως αξίες αγοράς. **Η φασιστική αισθητική δεν χρειάζεται σκουπίδια για να κυριαρχήσει. Είναι η λυτρωτική απάντηση της Ευρωπαϊκής παράδοσης στην ισοπεδωτική κουλτούρα των σκουπιδιών.** Ο Καμύ στον Μύθο του Σίσυφου συμπυκνώνει σε δυό λέξεις τον ανορθόλογο χαρακτήρα της ζωής. "Θέλω, σημαίνει προκαλώ το παράδοξο". Γιατί ο ανορθολογισμός δεν είναι η άρνηση, αλλά η υπέρβαση του ορθολογισμού μέσω της επίγνωσης των ορίων του. Κάθε ορθολογική αλληλουχία στο πεδίο της γνώσεως είναι αξιωματικά θεμελιωμένη, δηλαδή εδράζεται σε μια πρώτη αρχή που δεν υπακούει στην υπ' όψη αλληλουχία αλλά είναι το ενορατικό δημιούργημα της βουλήσεως. Η βούληση ιχνηλατεί τον ανορθόλογο χαρακτήρα της ζωής, διατρέχοντας την ιστορία. Η βούληση υφαίνοντας την ιστορική ζωή της λαϊκής κοινότητας κρυσταλλώνεται σε αξίες που είναι το αίτιο των ιστορικών φαινομένων. Οι αξίες, που είναι ο λόγος ζωής της κοινότητος χάριν ενός υπέρτερου πεπρωμένου μπορούν να γίνουν σε συγκεκριμένες ιστορικές στιγμές λόγος θανάτου για τα πρόσωπα που βιώνουν συνειδητά το πεπρωμένο αυτό. Ένας τέτοιος λόγος δεν είναι θανατολαγνεία μα βουλητική υπέρβαση της ζωής. Για τον ιστορικό άνθρωπο ο θάνατος είναι κάτι που γίγνεται. Και αφού πεθαίνει πρώτιστη σημασία δεν έχει το πότε και το πού αλλά το πώς και ο σκοπός.

"Ένα θάνατο καταλαβαίνω όμορφο, τον θάνατο του πολεμιστή πάνω στη μάχη" αναφωνεί ο Ι. Δραγούμης. "Το γίγνεσθαι αξίζει περισσότερο από την ζωή" λέει ο Έρνστ Γιούνγκερ συμπυκνώνοντας τ' ανωτέρω. Ο Γιούνγκερ δεν ήταν ναζιστής. Συμμερίστηκε ωστόσο την τύχη της Γερμανίας έως το τέλος. Ανήκε στους κύκλους των εθνικιστών διανοουμένων που περιέβαλλαν τον Στέφαν Γκεόργκε. Στην πλειοψηφία τους οι κύκλοι αυτοί μαζί με την μιλιταριστική, μεγαλοαστική ακροδεξιά στάθηκαν εχθρικοί προς τον εθνικοσοσιαλισμό και αποτέλεσαν την μοναδική αντιπολίτευση του καθεστώτος. Η ακροδεξιά και οι αστοί εθνικιστές που δεν ενστερνίστηκαν το μεγάλο όραμα ευθύνονται για την ακραία αντιμετώπιση των ανατολικών λαών από την Βέρμαχτ, αφού αντί της Αρίας Ευρώπης έθρεψαν το ιμπεριαλιστικό παγγερμανικό όνειρο. Η ακροδεξιά φέρει την ευθύνη της ήττας στο Ανατολικό Μέτωπο, που μαζί με την μεγαλοψυχία του Χίτλερ στην Δουνκέρκη, ανυπόκριτου όσο και αθεράπευτου θαυμαστή του Αγγλικού λαού έκριναν τις τύχες του πολέμου. Ενός πολέμου από τους λίγους της ιστορίας που έγινε για ουσιαστικούς λόγους. Μέσω του εθνικοσοσιαλισμού ήταν η Ελλάδα που επέστρεφε στην Ευρώπη, αντίμαχα στην πολιτική κληρονομιά του Ιουδαιοχριστιανισμού, την δημοκρατία και τον μπολσεβικισμό.

«Εκείνο που δεν κατάλαβαν ποτέ οι δημοκράτες και αντιφασίστες είναι πως η ακροδεξιά και ο αστικός εθνικισμός δεν έχουν καμμιά πολιτική ή ιδεολογική συνάφεια με τον Εθνικοσοσιαλισμό»

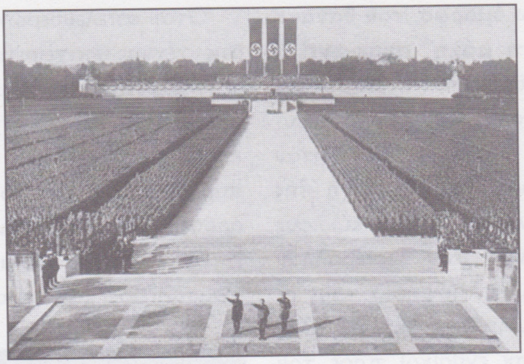
Η ιστορική αυτή αναφορά έχει βαθειά σημασία. Γιατί εκείνο που δεν κατάλαβαν ποτέ οι δημοκράτες και αντιφασίστες σχολιαστές είναι πως η ακροδεξιά και ο αστικός εθνικισμός δεν έχουν καμμιά πολιτική ή ιδεολογική συνάφεια με τον Εθνικοσοσιαλισμό, ο οποίος δεν κείται πέραν της ακροδεξιάς ή εκείθεν του αστικού εθνικισμού, δεν αποτελεί προέκτασή τους ούτε εκτρέφεται από την δυναμική τους. Απλούστατα δεν αποτελεί συχνότητα του γνωστού γραμμικού πολιτικού φάσματος.

Όταν απελευθερώνετε την φαντασία σας μέσω της τέχνης επιχειρείτε ένα άλμα εμπρός. Αλλά παφλάζετε στο τέλμα της κοινοτοπίας όπου επιτρέπετε να εμφιλοχωρήσουν στην σκέψη σας κοινωνιολογικές και ψυχολογικές ερμηνείες του συρμού. Δώστε όποιες ερμηνείες θέλετε στους όρους. Ακροδεξιά, εθνικισμός, νεοσυντηρητισμός. Επίταση του αστισμού με αυταρχικό πολιτικό προσωπείο, κατύσχιση της εθνικής ιδέας κλπ.

Η μυσταγωγία όμως του ναζισμού είναι η επιστροφή μιάς θρησκείας. Μιάς νέας θρησκείας και ωστόσο το ίδιο παλαιάς όσο και ο κόσμος. Της θρησκείας της Γής και του Αίματος, της θρησκείας της Ευρώπης. Είναι η φυσική-βιολογική σπορά που λέγεται φυλή που μέσα στο ιστορικό-πολιτιστικό της λίκνο, την λαϊκή κοινότητα, επιζητεί την δικαίωση. Αν θέλετε λοιπόν να ανακαλύψετε τον ναζισμό μη ανατρέξετε σε μιά πολιτική ιδεολογία. Εμβαπτισθείτε στην κοσμοθωρία και την πίστη που κυλά στις φλέβες σας, για έναν Άριο είναι αρκετό.

Επειδή ο εθνικοσοσιαλισμός είναι η αναίρεση του νεοσυντηρητισμού και της ακροδεξιάς και η υπέρβαση του αστικού εθνικισμού χάριν της βιολογικής πραγματικότητας της φυλής, οραματίζεται μια Ευρώπη των πατρίδων και των λαών που θα αποτελεί μια κατ' εξοχήν ιστορική και πολιτιστική οντότητα σε αντίθεση προς αυτήν της Ευρώπη των σιωνιστών και των πλουτοκρατών, που οικοδομεί η Ε.Ε. και που αποτελεί μια τεχνητή οικονομικοπολιτική ενότητα. Μια αρία Ευρώπη των πολιτών, αντί μιάς δημοκρα-

τικής Ευρώπης των πωλητών.

Ο Καμύ έγραψε πως ότι χαρακτηρίζει τον φασισμό είναι περιφρόνηση. Είναι και περιφρόνηση. Μα ό,τι χαρακτηρίζει την δημοκρατία είναι υποκρισία. Υποκρισία γιατί στην πραγματικότητα η δημοκρατία δολοφόνησε μαζί με τον ναζισμό και την αλήθεια. Γιατί αυτοί που διεκτραγωδούν τις εκατόμβες των θυμάτων συστηματικά αποσιώπησαν τις μακάβριες τεχνικές λεπτομέρειες, που αναγορεύουν το παραμύθι τους σε ύβρη και προσβολή του κοινού νού. Ποιός αλήθεια από τους λαμπρούς κεκράχτες του αντιφασισμού σας αναλογίστηκε πως οι περίφημοι ¨φούρνοι¨ του Νταχάου ήταν το όλον τέσσερεις; Ή ότι η πλήρης αποτέφρωση κάθε πτώματος απαιτούσε τέσσερεις ώρες καύση; Η απλή αριθμητική λέει πως σε τρία χρόνια ακατάπαυστης λειτουργίας τα κρεματόρια του Νταχάου ήταν αδύνατο να αποτεφρώσουν περισσότερα από 25.000 πτώματα. Ακριβώς το ένα πέμπτο των αμάχων Γερμανών που κάηκαν μαζικά από το χαλί βομβών των Αμερικανών και Βρεττανών σε μιά νύχτα κατά τον βομβαρδισμό της ανοχύρωτης Δρέσδης.

Το βεληνεκές του ορυμαγδού των κοσμοϊστορικών γεγονότων είναι δυσανάλογα μεγάλο ως προς τους κυματισμούς της προσωπικής μας μοίρας.

Όμως το βεληνεκές του ορυμαγδού των κοσμοϊστορικών γεγονότων είναι δυσανάλογα μεγάλο ως προς τους κυματισμούς της προσωπικής μας μοίρας. Δυσανάλογα πυκνή είναι και η αχλύς που αναθρώσκει βαραίνοντας και συσκοτίζοντας την αλήθεια. Έτσι μόνον σήμερα μετά παρέλευση δύο σχεδόν γενεών ωριμάζουν οι συνθήκες για μια απροκατάληπτη θεώρηση του εθνικοσοσιαλισμού. Και είναι ο κόρος των λαών της Ευρώπης που ορθώνεται πλέον αντιμέτωπος στην αναιδή ψευδολογία της αντιφασιστικής υστερίας. **Θυμηθείτε το Κατύν. 50 χρόνια αδιάντροπης διαστρέβλωσης των πραγματικών περιστατικών δεν κατάφεραν να σαρώσουν την αλήθεια, που ανέτειλε ήδη στον ιστορικό ορίζοντα.** Ο κοινός νούς, ο τόσο περιφρονημένος κοινός νούς τινάζει στον αέρα την αχυρένια φιλολογία των φούρνων, που με τόση υποκρισία αγαπήσατε. Μα η ιστορική υποκρισία της δημοκρατίας είναι ανεξάντλητη. **Έτσι την σφαγή των Καλαβρύτων δεν την οργάνωσαν οι Γερμανοί, αλλά οι ναζί. Τα ικριώματα όμως των Κυπρίων αγωνιστών οψέποτε τα θυμόμαστε δεν τα έστησε η δημοκρατία, αλλά οι Άγγλοι. Την Χιροσίμα δεν την έκαναν οι δημοκράτες, αλλά οι Αμερικανοί.** Άδολα είναι τα δάκρυα των δημοκρατών όλης της Ευρώπης για τα παιδιά της Αφρικής την ώρα που με απύθμενο κυνισμό δολοφονούν εκατομμύρια παιδιά της φυλής μας από φιλαυτία και εγωκεντρισμό με τις αμβλώσεις. Αγανάκτηση για τις δολοφονίες μερικών μεταναστών. Ανοχή αν μή συμπαράσταση στις μηχανορραφίες της αδίστακτης πολιτικής της δημοκρατικής Ευρώπης και Αμερικής, που ωδήγησε στο ανθρωποσφαγείο της Γιουγκοσλαβίας, του Αφγανιστάν, της Παλαιστίνης και του Ιράκ. Πλαστά τα "Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών" εδογμάτισε πρόσφατα ένας αυτόκλητος εργολάβος του αντιφασισμού. Αυθεντικό βεβαίως βεβαίως το ημερολόγιο της Άννα Φράνκ, γραμμένο με πράσινη μελάνη μια δεκαετία πριν την ανακάλυψή της, με το οποίο γυμνάζει τα αντιφασιστικά της αντανακλαστικά η ημετέρα διανόηση. Να έχουν και οι «νεοναζιστές» τις απόψεις τους. "Άλλωστε αυτό θα πεί δημοκρατία", αποφάνθηκε ο ίδιος δημοσιογράφος. Αλλά όχι να τους παρέχουμε και βήμα διαλόγου! Ας κρατούν τις ιδέες και τις αλήθειες τους για τον εαυτό τους ίσια κι ίσια για να εκτονώνουν την γραφικότητά τους στο περιθώριο και να τροφοδοτούν με άλλοθι την κατ' επίφαση δημοκρατικότητά μας.

Υπερβείτε επιτέλους τις δημοκρατικές αρές

Υπερβείτε επιτέλους τις δημοκρατικές αρές. Ο θάνατος και η ανθρωποσφαγή δεν ήταν ποτέ το αποκλειστικό προνόμιο μιας ιδεολογίας, αλλά το ακριβό τίμημα του τιτανικού ανθρώπου που πλάθει την ιστορική του μοίρα. Αντικρύστε κατά πρόσωπο την ζωντανή πραγματικότητα της σημερινής Ευρώπης, θέτοντας τον δάκτυλο επί τον τύπο των ήλων. Έτσι στην ασυνείδητη δράση αυτών που αποκαλείτε νεοναζί δείτε την ζωτική ενέργεια μιάς νεολαίας που την οδηγεί στην εξανάσταση η πολιτική αβελτηρία της δημοκρατίας και η κοινωνική απόγνωση. Η κατάρρευση του συστήματος αξιών, η ιστορική άγνοια και η πολιτιστική ανία, η απουσία συλλογικού πεπρωμένου, οράματος και αποστολής. Την έξαρση του κοινωνικού και φυλετικού μίσους δεν την τρέφει ο ρατσισμός, αλλά η ανεπάρκεια της δημοκρατίας σας, η οποία αδυνατεί να δώσει διεξόδους στα εκρηκτικά προβλήματα που η ίδια επεσώρρευσε στους ευρωπαϊκούς λαούς. Ο ρατσισμός δεν βάλλει εναντίον των μεταναστών αλλά εναντίον της μετανάστευσης, όπως πρόσφατα έλεγε εύστοχα ένας νεαρός Ιταλός φασίστας σε συνέντευξή του. Και η μετανάστευση είναι έργο της δημοκρατίας, που εγκαθιστώντας μια στρατιά βιομηχανικών δούλων στην Ευρώπη για χάρη της οικονομίας της αγοράς οδηγεί στην αλλοτρίωση των κοινωνικών και πολιτιστικών μας δομών και στην περιθωριοποίηση δεκάδων εκατομμυρίων Ευρωπαίων, που ζούν σήμερα κάτω από το όριο της φτώχειας.

Μα η δημοκρατία όχι μόνο τρέφει αλλά και καπηλεύεται την έξαρση της κοινωνικής βίας για να υπερβεί τα αδιέξοδά της χωρίς πολιτικό κόστος. Ο έξαλλος αυθορμητισμός κάποιων όντως περιθωριακών, που οικειοποιούνται ασυνείδητα τα ναζιστικά σύμβολα είναι το ισχυρότερο άλλοθι της δημοκρατίας για να επιβάλει ανέξοδα μια πολιτική που ούτως ή άλλως αποτελεί γι' αυτήν αναντίστρεπτη κοινωνική αναγκαιότητα. Με ή χωρίς αντιφασιστική υστερία τα τραγικά αδιέξοδα της ευρωπαϊκής δημοκρατίας πληθαίνουν. Η αναντίστρεπτη καταστροφή του φυσικού και του πολιτιστικού περιβάλλοντος, η εισβολή της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας σε αντιδιαστολή προς τον δημογραφικό και πνευματικό μαρασμό των ευρωπαϊκών λαών, η απουσία συνεκτικού δεσμού, κοινού οράματος και ιστορικής προοπτικής των ανθρώπων, η διαφθορά και φαυλότητα της εξουσίας, αλλά πάνω απ' όλα η έλλειψη βούλησης και σθένους για αντίσταση στην καλπάζουσα φυλετική και πολιτιστική παρακμή που συστηματικά καλλιεργεί η δημοκρατία στις συνειδήσεις των λαών, σηματοδοτούν το τέλος.

Η πολυφυλετική, πολυπολιτισμική εξέλιξη της κοινωνικής πανσπερμίας οδηγεί στην πολιτιστική ισοπέδωση και την έκπτωση όλων των αξιών σε αξίες αγοράς. Οδηγεί στην αποξένωση του ανθρώπου από τον λόγο της ιστορίας και μέσω των ατομικών δικαιωμάτων αναγορεύει σε λόγο ζωής την ιδιοτελή διαχείριση της υλικής ευημερίας για να οδηγήσει στην αφασία του κοινωνικού πολτού. Είναι η πραγματικότητα της δημοκρατίας σας.

Η υπεράσπιση της ιδιαίτερης πολιτιστικής ταυτότητας της Ευρώπης των λαών, με την επιστροφή στις παραδοσιακές αξίες της κοινότητος και την συνειδητή προσχώρηση του ανθρώπου σ' ένα υπέρτερο συλλογικό πεπρωμένο που υπερβαίνει την ατομική ιδιοτέλεια και αναζητά ολοένα την ιστορική και κοσμική του δικαίωση μέσω του πολιτικού καθήκοντος είναι το όραμα του αριανισμού μας.

Η νέα σύγκρουση των διαμετρικά αντίθετων Λόγων προβάλλει ήδη στον ορίζοντα. Απεγκλωβιστείτε από την μεγίστη πλάνη σας και αντικρύστε την κατά πρόσωπο. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν υπήρξε προϊόν πολιτικής ή κοινωνικο-οικονομικής συγκυρίας. Ανεξάρτητα από το σημερινό ή χθεσινό όνομά του, εμφωλεύει στον βαθυβιολογικό πυρήνα της ύπαρξης, στο φυλετικό ασυνείδητο των ευρωπαϊκών λαών και επιστρέφει με την επίμονη αθωότητα φυσικού φαινομένου.

Όπως η άνοιξη.
Ή ο σεισμός.
Θα επιστρέψουμε
κι η Γή θα τρέμει.

Savitri Devi

Η Μαξιμιανή Πόρτας γεννήθηκε στην Λυών της Γαλλίας, στις 30 Σεπτεμβρίου 1905, από Έλληνα πατέρα και Αγγλίδα μητέρα.

Το 1916, στα 11 της, κατά την διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, έγραφε με κιμωλία συνθήματα κατά των Συμμάχων και υπέρ των Γερμανών, διαμαρτυρόμενη για την εισβολή των πρώτων στην ουδέτερη Ελλάδα.

Ιδιαίτερα πολυμαθής, πήρε πτυχία στη χημεία και τη φιλοσοφία, έγραψε τη διδακτορική διατριβή της στη φιλοσοφία της επιστήμης, και γνώριζε τουλάχιστον επτά γλώσσες, συμπεριλαμβανομένων Ινδικών της Βεγγάλης και Hindi.

Το 1928 αρνήθηκε την γαλλική υπηκοότητα και πήρε την ελληνική.

Το 1929, σε ταξίδι της στην Παλαιστίνη, αρνήθηκε τον χριστιανισμό και συνειδητοποίησε ότι είναι εθνικοσοσιαλίστρια. Μελέτησε στην Αθήνα, την Αίγυπτο και τη Ρώμη τον αρχαίο άριο πολιτισμό.

Το 1932 ταξίδεψε στην Ινδία, αναζητώντας τις ρίζες του άριου παγανισμού που είχε αντικαταστήσει ο χριστιανισμός. Ως πρότυπό της δήλωσε τον Ιουλιανό τον Αποστάτη, που προσπάθησε να αποκαταστήσει την λατρεία του Ήλιου στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Έμεινε στην Καλκούτα και εντάχθηκε στην Hindu Mission, εθνικιστική οργάνωση με εθνικοσοσιαλιστικές συμπάθειες, που έκανε διμέτωπο αγώνα ενάντια στο Ισλάμ και τη Βρετανική αποικιοκρατία και υιοθέτησε το ινδικό όνομα Savitri Devi, προς τιμήν του ινδοάριου Θεού Ήλιου.

Το 1940, κυρίως για ν' αποφύγει την εκδίωξη της λόγω της δράσης της υπέρ του Άξονα, παντρεύτηκε τον βραχμάνο Asit Krishna Mukherji, παναριανιστή εκδότη του εθνικοσοσιαλιστικού περιοδικού New Mercury.

Το 1945 επέστρεψε στην Ευρώπη, αποφασισμένη να προπαγανδίσει υπέρ του εθνικοσοσιαλισμού. Έμεινε στο Λονδίνο, τη Γαλλία, την Ισλανδία, τη Σκωτία και τη Σουηδία – όπου συνάντησε και τον Sven Hedin, διάσημο εξερευνητή και στρατευμένο εθνικοσοσιαλιστή.

Το 1948, κατά την κορύφωση της «αποναζιστικοποίησης» της Ευρώπης, διεύθυνε μια σειρά μυστικών αποστολών προπαγάνδας στη Γερμανία, που μαστιζόταν ακόμη από λιμό στα ερείπια των βομβαρδισμένων πόλεών της. Διένειμε φυλλάδια και ταχυδρομούσε προκηρύξεις, που καλούσαν σε αντίσταση στον κατακτητή και πίστη στην Ιδέα.

Τον Φεβρουάριο του 1949 συνελήφθη και καταδικάστηκε σε 6 χρόνια φυλάκιση για προώθηση των εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών. Τελικά αποφυλακίστηκε 7 μήνες αργότερα και επέστρεψε στη Λυών, όπου ασχολήθηκε με τη συγγραφή.

Το 1953 ξαναγύρισε παράνομα στην Γερμανία, για ένα μοναχικό προσκύνημα, που διήρκησε 4 χρόνια, στις ιερές περιοχές του εθνικοσοσιαλισμού και του γερμανικού παγανισμού.

Το 1957 επέστρεψε στην Ινδία, αλλά ήταν πίσω στην Ευρώπη το 1960. Οι φιλίες που είχε κάνει κατά τη διάρκεια της φυλάκισής της, της παρείχαν το εισιτήριο εισόδου στον μεταπολεμικό κόσμο του εθνικοσοσιαλισμού – είχε ήδη φιλικούς δεσμούς με ονόματα όπως ο Hans Rudel, ο Otto Skorzeny και ο Leon Degrelle - και όσο έμεινε στο Λονδίνο αναμίχθηκε με την πολιτική στο British Racial Right, παρακολουθώντας μαζί με τον George Lincoln Rockwell, τη διεθνή διάσκεψη WUNS στο Cotswolds το 1962 και συμμετέχοντας στην περίφημη Διακήρυξη του Cotswold.

Το 1971 επέστρεψε πάλι στην Ινδία, περνώντας τον περισσότερο χρόνο της αλληλογραφώντας με συντρόφους και δεχόμενη πολλούς νέους φυλετιστές απ' όλο τον κόσμο, που την επισκέπτονταν στο Δελχί.

Πέθανε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1982, προετοιμαζόμενη για περιοδεία ομιλιών στις ΗΠΑ.

Savitri Devi

επιστολές προς τον G.L. Rockwell

Πρώτη σειρά επιστολών

Λυών, Γαλλία
18 Σεπτεμβρίου 1960
Αγαπητέ Σύντροφε,

Σε ένα γράμμα που μόλις έλαβα, ο Σύντροφος και φίλος Walter Grün (από την Σουηδία) μου ζήτησε να έλθω σε επαφή μαζί σας. Είναι ευχαρίστηση -και τιμή- για εμένα να πράξω ως ακολούθως, μετά από όσα έμαθα (από εκείνον) για τον απτόητο Αγώνα της υπεράσπισης της Φυλής μας.

Είμαι τω ήμισυ Αγγλίδα –με Σκανδιναβικές ρίζες- Ελληνίδα και βόρειο Ιταλίδα, έτσι πάνω από όλες τις τεχνητές κρατικές δεσμεύσεις και τα σύνορα, το μεγαλοπρεπές όνομα «Άρια» είναι το μοναδικό με το οποίο μπορώ να χρησιμοποιήσω για να χαρακτηρίσω τον εαυτό μου. Το Ινδικό μου όνομα Σαβίτρι Ντέβι κι αρχικά ήταν μονάχα ένα ψευδώνυμο για την αλληλογραφία μου το 1939, ακριβώς μετά από το ξέσπασμα του Πολέμου, ωστόσο, ένας πολύ γενναιόδωρος και ανιδιοτελής Βραχμάνος από την Βεγγάλη (και ταυτοχρόνως μαχητής για την Άρια ανθρωπότητα καθώς ήταν ο αρχισυντάκτης του μοναδικού Εθνικοσοσιαλιστικού εντύπου στην Ινδία) μου έδωσε την προστασία και το όνομά του –χωρίς καμία προσωπική υποχρέωση από μέρους μου και κανέναν άλλου είδους δεσμό μεταξύ μας από τον αγνό ιδεολογικό- και έγινα Σ. Ν. Μουκχερί (σ.τ.μ. αγγλ. Mukherji) -οι περιστάσεις με ανάγκαζαν να κάνω αυτό το βήμα που μου συνέστησαν τότε. Μια ημέρα ίσως να σας πω το γιατί.

Μπορώ να πω ότι είμαι τρομερά ευχαριστημένη από εσάς και τους Αμερικάνους συναγωνιστές. Το μόνο που εύχομαι, για το καλό της Φυλής μας, είναι το γρηγορότερο δυνατόν άνθρωποι σαν κι εσάς και τους ακολούθους σας στην Πίστη και την Δράση να κατορθώσουν (χάρις σε -δεν ξέρω και δεν με ενδιαφέρει- κάποια απρόβλεπτη κρίση) να πάρουν την εξουσία στις ΗΠΑ. Σε αυτή του την αναφορά για τις ΗΠΑ ο Walter Grün [αναφέρεται] στην εκπληκτική ικανότητα σφυρηλάτησης του συνόλου των Αμερικανών πολιτών στα χέρια οποιουδήποτε ελέγχει το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, τον κινηματογράφο και τους ομίλους των εφημερίδων. Αυτό χαρακτηρίζει φυσικά, και τις πιο καταστροφικές συνέπειες, τώρα που τα αφεντικά των όσων αφορούν τα παραπάνω είναι ως επί το πλείστον κι αν όχι όλοι, Εβραίοι, ή άνθρωποι που είναι ποτισμένοι από τις εβραϊκές θεωρήσεις. Αλλά αυτό θα μπορούσε, και αδιαμφισβήτητα μπορεί, να στραφεί σε ευλογία την ημέρα που μια χρηματικά ικανή, καθαρόαιμη, φυλετικά ενσυνείδητη, περήφανη κι αμείλικτη μειοψηφία θα μπορούσε να γίνει η μοναδική κυρίαρχη δύναμη στην Αμερική. Είθε εσείς και οι φίλοι σας να είστε μεταξύ εκείνων που θα ανέλθουν και θα κυριαρχήσουν! Αυτή είναι η πιο ειλικρινής ευχή μου εις ότι αφορά τις ΗΠΑ!

Σας στέλνω (με συστημένη επιστολή) δυο από τα βιβλία μου: τα «Αστραπή και Ήλιος» (σ.τ.μ. αγγλ The Lighting and the Sun) και «Προσκύνημα» (στμ αγγλ Pilgrimage). Ελπίζω να μην δεχθείτε να σας παραξενέψουν οι κλίμακες αξιών που μόνο χριστιανικές δεν είναι κι είναι έντονες εκατέρωθεν -ειδικά στο «Προσκύνημα» (απέκτησα συνείδηση της ύπαρξής μου σαν από καρδιάς μαθήτρια του Αδόλφου Χίτλερ το 1929… στην …Παλαιστίνη πιο πολύ από οπουδήποτε αλλού!!!).

Το υπόλοιπο της επιστολής δεν σώζεται…

Άρλινγκτον, Βιρτζίνια, Αμερική
6 Οκτωβρίου 1960
Αγαπητή κα Μουκχερί,

Σας ευχαριστώ για την επιστολή και τα βιβλία σας. Δεν έχω κατορθώσει να διαβάσω όλες εκδόσεις σας, αλλά ήδη γνωρίζω ότι περικλείουν κάτι το οποίο υπερτερεί από όλα όσα έχω διαβάσει. Το αναφερόμενο σε προσκύνημα («Το Προσκύνημα») έφερε δάκρυα στα μάτια μου και ένα ξαφνικό βάρος στο λαιμό μου.

Επίσης με ανάγκασαν να επανεξετάσω την άποψή μου για τις γυναίκες φιλοσόφους. Σε όλες μου τις εμπειρίες από τον κόσμο και όλες μου τις σπουδές και το διάβασμα δεν βρήκα ποτέ έναν θηλυκό συγγραφέα που θα μπορούσε να φθάσει σε ανθρώπινα βάθη και ύψη της σκέψης πρωτόγνωρα, με τόσο δυνατές και αυθεντικές ιδέες χωρίς να είναι αποκρουστικά αρρενωπή. Εσείς κατορθώσατε να το κάνετε, και, ακόμα κι αν ήσασταν ο πιο υψηλά ιστάμενος Κομμουνιστής -ευχαριστώ τον Θεό που δεν είστε- και πάλι θα χαιρετούσα αυτή την επιδέξια απόδοσή σας.

Μόλις ξεκίνησα το άλλο σας βιβλίο («Η Αστραπή και ο Ήλιος») αλλά ήδη γνωρίζω ότι είναι ένα από εκείνα τα διαμάντια της γνώσης και κατανόησης, σαν το «Ο Αγών μου» (σ.τ.μ. Mein Kampf), «Ο Όχλος» (του Λε Μπόν -σ.τ.μ. αγγλ The Crowd) κλπ –που απετέλεσαν την βάση όλης της σκέψης και την απύθμενη πηγή εμπνεύσεώς μου. Η φράση σας, για παράδειγμα «Σκληρότις –η βία των δειλών» αξίζει όσο ένας τόνος «φιλολογικής» ύπαρξης που εκμαίεται από τις σημερινές «διάνοιες» που απολαμβάνουν εβραϊκής υποστήριξης.

Καθώς σας γράφω, μόλις που κατορθώνω να δω. Δέχθηκα την άνανδρη επίθεση τεσσάρων ανδρών όταν προσπάθησα να κάνω ένα διάλειμμα σε μια κυριακάτικη εκδρομή. Έχασα την αγαπημένη μου σύζυγο και την οικογένειά μου, κάθε άνεση και οτιδήποτε άλλο θεωρούν οι άνθρωποι σαν την «ουσία» της ζωής. Αλλά κατά κάποιον τρόπο αυτά μου συνέβησαν καθώς διαβάζω τις παραγράφους από το δικό σας Προσκύνημα. Δεν σας γνωρίζω και ίσως να μην σας γνωρίσω ποτέ –αλλά μοιράστηκα μαζί σας την μια Ολύμπια εμπειρία που αξίζει όσο όλες εκείνες τις ισχνές μας υποθέσεις σε αυτό τον κόσμο, χίλιες φορές –και που αρνείται να παραδοθεί σε όλους εκτός μοναχά από τους αφοσιωμένους Εθνικοσοσιαλιστές κι εκείνους που γνώρισαν την ψυχή εκείνου του Μεγάλου Άνδρα. **Heil Hitler!**

Λυών, Γαλλία
14 Δεκέμβριος1960
Αγαπητέ κύριε Ρόκγουελ,

Η διεύθυνσή σας μου δόθηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο από έναν Σουηδό φίλο, τον κ. Walter Grün, που μου έγραψε λέγοντάς μου ότι θα δείχνατε ενδιαφέρον σε κάποια από τα βιβλία μου.

Συνεπώς, ζήτησα από μια μου φίλη, που ζει στο Λονδίνο (την Muriel Gantry) να σας αποστείλει τα βιβλία «Η Αστραπή κι ο Ήλιος», «Προσκύνημα» κι όσα άλλα διέθετε. Και σας έστειλα η ίδια από εδώ, τα δυο ίδια που σας ανέφερα και αργότερα, το «Ο Χρυσός στην Υψικάμινο» (στμ αγγλ Gold in the Furnace) και «Ο Άνθρωπος στο Εδώλιο» (στμ αγγλ The Impeachment of Man) ο Πρόλογος από το οποίο πιστεύω ότι θα σας ενδιαφέρει, ακόμα κι αν τα υπόλοιπα δεν το κάνουν. Σκόπευα επίσης να σας στείλω και το «Η Πρόκλησις» (στμ αγγλ Defiance). Αλλά αναρωτιέμαι αν παραλάβατε τελικά τα δέματα που μόλις σας ανέφερα, μιας και δεν είχα ούτε μια λέξη από εσάς που να το πιστοποιεί.

Μπορώ να ξέρω αν όλα αυτά τα βιβλία έφθασαν σε εσάς; Κι αν όντως έγινε έτσι, είχατε τον χρόνο να τους ρίξετε μια ματιά, και πιστεύετε ότι θα σας αρέσει εξίσου και το «Η Πρόκλησις»;

Αν είχατε τον χρόνο να τα διαβάσετε, μπορείτε να μου εκφράσετε την ειλικρινή σας εντύπωση για αυτά; Μου είπε ο Σύντροφός μας Grün, ότι έχετε τις δικές μας ιδέες. Αλλά υπάρχουν σκιές στις απόψεις μεταξύ μας και γνωρίζω μερικούς που παρότι ομολογούν ότι βρίσκονται στην δική μας πλευρά, δηλώνουν σοκαρισμένοι από την «ακραία» φύση της οπτικής μου. Όταν λοιπόν δεν δέχομαι απαντήσεις αφού στείλω τα βιβλία μου σε κάποιον, πάντοτε φοβούμαι ότι εκείνος που τα διάβασε έπαθε κι εκείνος σοκ και δεν επιθυμεί να μου γράψει.

Αλλά θα με ευχαριστούσε να μάθω μια λέξη από εσάς ακόμα κι αν έτσι συνέβη. Με τα σέβη μου -και τις καλύτερες ευχές μου για το Ηλιοστάσιο και τον Νέο Χρόνο- αναμένω, με τους καλύτερους χαιρετισμούς.

Ειλικρινά δική σας,
Σαβίτρι Ντέβι Μουκχερίι

[ΥΓ] Εφόσον προκάλεσαν το ενδιαφέρον σας, μήπως θα μπορούσατε να προβείτε στην πώληση των βιβλίων μου στις ΗΠΑ;

23 Δεκεμβρίου 1960

Κα Μουκχερίι

Από την ημέρα που η γραμματεύς μου τύπωσε όλο αυτό το κείμενο κατόπιν υπαγόρευσής μου εδώ και σχεδόν δυο εβδομάδες, τοποθετήθηκε, όπως και το προηγούμενο, στον χαρτοφύλακά μου, περιμένοντας «ειδική μεταχείριση» για την οποία και δεν μπόρεσα να βρω τον χρόνο. Εν τω μεταξύ, το ΔΕΥΤΕΡΟ σας γράμμα έφθασε –και είμαι πεπεισμένος να σας δώσω μια ειλικρινή απάντηση αυτό το απόγευμα ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι θα αφήσω τους Εβραίους ολοκληρωτικά ατιμώρητους.

Ξεκίνησα, τελευταία, να κερδίζω νίκες την μια μετά την άλλη στα δικαστήρια, με πιο πρόσφατη την περίπτωση δικαστικών οδηγιών προς τον αμερικανικό στρατό με τις οποίες προσπαθούν να απορρίψουν τους άνδρες μου χωρίς ακρόαση, και μια απαλλαγή από κατηγορίες που εξέφραζαν εναντίον μου. Επιτέθηκα δικαστικά σε αυτούς τους μπάσταρδους με το μέγιστο σθένος που διέθετα και αυτό ξεκίνησε να αποδίδει καρπούς. Αλλά η εξάντληση του χρόνου και της ενέργειας και της θέλησης μου είναι τρομακτική, και έχω ακόμα ΔΕΚΑ σημαντικές υποθέσεις εντός των δικαστηρίων, εγώ κι όχι ένας δικηγόρος!

Στο τελευταίο σας γράμμα με ρωτάτε αν θέλω να πουλήσω τα βιβλία σας! ΜΑ ΦΥΣΙΚΑ! –Και θα ήταν ΤΙΜΗ ΜΟΥ- είναι μεγαλειώδη βιβλία που μια ημέρα θα είναι τόσο σεβαστά όσο η εβραϊκή Βίβλος, όταν ο υπνωτισμένος από τους Εβραίους λαός μας γίνει και πάλι υπερήφανος και γνώστης του Βόρειου πολιτισμού και των αξιών του και δεν θα χρειάζονται ή θα θέλουν να στηρίζονται στα βρωμερά μουρμουρητά μιας κλίκας γερο-Εβραίων.

Τι θα έπρεπε να ζητάμε για αυτά; Πόσο θα μας κοστίσουν; Και τα ταχυδρομικά τέλη; Θα χρειαστεί απλά να σας συστήσουμε και να δίνουμε την διεύθυνσή σας, ή θα θέλατε εμείς να αναλάβουμε τις παραγγελίες –ή τα βιβλία σας; Σε τι ποσότητες είναι διαθέσιμα; Πιστεύω ότι μπορούμε να κανονίσουμε πολύ καλά τις πωλήσεις για εσάς.

Και συμπεριλαμβάνω σε αυτό το γράμμα το τελευταίο αντικείμενο που εκτυπώσαμε. Απέχει πολύ από το να χαρακτηρισθεί αριστούργημα, και παρήχθη, ως συνήθως, από την λευκή μας ζέση έμπνευσης κι αναγκαιότητας. Ακόμα και το σχήμα του μας λυπεί, -αλλά αποτελεί μια απεγνωσμένη έκκληση σε όλους τους Βόρειους και Λευκούς Ανθρώπους για να ΕΝΩΘΟΥΝ κάτω από το ιερό μας λάβαρο- και πιστεύω ότι θα φέρει καλά αποτελέσματα.

Πιστεύω ότι εσείς περισσότερο από όλους τους άλλους στην γη θα εκτιμήσετε τις σκέψεις και τα συναισθήματα που εμπεριέχει. Πείτε μου τι πιστεύετε για αυτό –και επίσης αν θα μπορούσατε να το τοποθετήσετε… *[το κείμενο σε αυτό το σημείο έχει καταστραφεί].*

Οι καταστάσεις εδώ στην Αμερική, είναι περίπου όπως σας τις περιέγραψε ο Σύντροφος Grün. **Αν θεωρήσω ότι έχω ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο ανακάλυψα ότι, σε σχέση με τους Ευρωπαίους, οι Αμερικανοί είναι συγκριτικά αμόρφωτοι, χωρίς κουλτούρα και απερίσκεπτοι.** Επιπροσθέτως οι άνθρωποι εδώ, όπως και ο Γερμανικός Λαός πριν από αυτούς, είναι καταραμένοι με μια έπαρση αντικειμενικότητας κι έλλειψη αισθηματικής ωριμότητας έτσι που θα μπορούσαμε να πούμε ότι γεννώνται κορόιδα της απεριορίστου δύναμης αν κι όχι λαμπρής αλλά πανούργας εβραϊκής προπαγάνδας που κατακλύζει την χώρα μας 24 ώρες την ημέρα, χρόνο με τον χρόνο.

Οι Αμερικάνοι διδάχθηκαν ότι χρίζει εξαιρετικής καταφρόνησης οτιδήποτε, εκτός της «ισότητας» με κανίβαλους και ανήθικους Εβραίους.

Πολλές μορφωμένες προσωπικότητες με προοπτικές, που γνωρίζουν τις συνθήκες στον κόσμο μας και καταλαβαίνουν τον Εθνικοσοσιαλισμό τείνουν προς την απογοήτευση πως ποτέ δεν θα σωθούν αυτά τα εκατομμύρια αυτοκτονικών Αρίων που έχουν υποβληθεί πλύση εγκεφάλου, και πραγματικά, τους μισούν και θέλουν να τους βλέπουν να υποφέρουν. Ανάμεσα στους ανθρώ-

πους του Κινήματος εδώ, ένας συγκεκριμένα άνθρωπος μπορεί να ακούσει επανειλημμένα φράσεις όπως: «Δεν αξίζει να σωθούν», «Στο διάολο με τους ηλίθιους» κλπ. Αλλά υπενθυμίζω συνεχώς στον εαυτό μου τις λέξεις του Κυρίου, «Μόνο ένας ηλίθιος, γνωρίζοντας την φύση των φυλακισμένων και εκείνων που τους αποπλανούν, θα μπορούσε να μισήσει τα θύματα». Οι μάζες πάντοτε ήταν ανίκανες να υπερασπίσουν τον εαυτό τους από τους δημαγωγούς, όπως ένας τυφλός είναι ανίκανος να αποφύγει τις πτώσεις σε λακκούβες. Κατά την δική μου λογική είναι ανήθικο και δειλό για έναν ποιμένα να καταριέται το περιπλανώμενο κοπάδι. Είναι δική μας δουλειά να τους υποθάλψουμε και να τους προστατέψουμε για το δικό τους καλό παρά της Άγνοιάς και των δηλητηριωδών επιθέσεών τους.

Ελπίζω να εσωκλείσω εδώ και ένα μικρό βιβλίο που θα προσπαθήσουμε να τυπώσουμε αυτό το απόγευμα. Σε αυτό θα εξηγούνται περισσότερα από τις σκέψεις μου επί αυτών των θεμάτων.

Όταν ξεκίνησα τον Αγώνα μας εδώ, ήταν απλά μια ελπίδα αλλά τώρα έχω επιδείξει σε σχετικά μικρή κλίμακα την θηλυκή σκέψη των μαζών (στην οποία συμπεριλαμβάνω και τους ψευτο-διανοούμενους). **Σε αυτή την τοπική ακτίνα όπου είχα την ευκαιρία να διατηρήσω μια σταθερή προπαγάνδα σε ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων, κατόρθωσα να κερδίσω την πλειοψηφία τους, ακόμα κι αν ο φόβος τους κάνει να με αρνούνται δημόσια προς χάριν της δικής τους οικονομικής και κοινωνικής ευμάρειας.**

Αυτό που μπόρεσα να κάνω σε τοπικό επίπεδο, προφανώς μπορεί να γίνει και σε εθνική και διεθνής κλίμακα. Αυτό κάνουμε τώρα.

Ο Αγώνας των καιρών που ζούμε δεν είναι καν η ιδεολογική πάλη που φανταζόμαστε. Είναι μια γιγαντιαία και ιστορική μάχη για την επιβίωσή της φυλής των εκλεκτών που έκτισε τον δυτικό πολιτισμό εναντία στα διαβολικά σχέδια του Εβραίου να καταβάλει την μικρή αλλά σημαντική μειοψηφία με τις ρέουσες κι άφθονες μάζες της γης, ανόητες και κατώτερες.

Πραγματικά εύχομαι ο Χίτλερ να μην έδινε τόση μεγάλη έμφαση στην Γερμανία εις βάρος της υπόλοιπης ανθρωπότητας. Θα ήταν εξαιρετικά ευκολότερο ο Εθνικοσοσιαλισμός να υπερισχύσει αν εξαρχής φαινόταν σαν ένα διεθνές Κίνημα του Λευκού ανθρώπου αντί του «σοβινιστικού και ξένου» Γερμανικού Κινήματος. Με αυτό τον βαρύ «γερμανοκεντρισμό», οι Εβραίοι κατόρθωσαν να κάνουν την βάση της ιδεολογίας των Λευκών ανθρώπων σαν κάτι το απόλυτα Γερμανικό και ως εκ τούτου να το καταστήσουν ύποπτο στο διπολικό νου των άλλων αδερφών μας σε όλες τις χώρες, εκτός της Γερμανίας.

Βλέπω το έργο μου σαν την ολοκλήρωση του διεθνούς και οικουμενικού ρόλου του Εθνικού Σοσιαλισμού, με την λέξη εθνικός, πάραυτα, να αποδίδεται μόνο στον όρο της φυλής και να μην έχει τίποτα απολύτως να κάνει με τις φανταστικές γραμμές που σχηματίζονται από διάφορες ομάδες λευκών ανθρώπων που έχουν διαφορετικά είδη ρουχισμού και είναι έτοιμοι να πολεμήσουν και να αλληλοσκοτωθούν μόλις γίνει το νεύμα με το καπέλο από την πλευρά των νέγρων (σ.τ.μ. αγγλ niggers, όρος υποτιμητικός) και των Εβραίων.

Όντας Εθνικοσοσιαλιστής και αφοσιωμένος στον στυγνό ρεαλισμό των γεγονότων και του λόγου, μου είναι τρομερά δύσκολο να σχολιάσω το βιβλίο σας «Η Αστραπή και ο Ήλιος» διότι τα αναπόφευκτα συμπεράσματα που παράγονται μέσα μου ως προς στο δικό μου μέρος στον Αγώνα μας και πιθανώς στην Ιστορία.

Αυτή η ανάλυση των δημιουργικών δυνάμεων που ξαναεμφανίζονται κυκλικά για να διασώσουν την ανθρωπότητα από το να εξαπολύσει τον εαυτό της στην άβυσσο είναι υπέροχη, αριστοτεχνική, και δεν θα μπορούσα από καρδίας να μην συμφωνήσω ότι ο Αδόλφος Χίτλερ είναι ο μεγαλύτερος από αυτούς τους ιστορικούς γίγαντες που επανεμφανίζονται στην αδιάλειπτη την ανθρώπινη πομπή.

Επιπροσθέτως συμφωνώ ότι ο Χίτλερ ενσάρκωνε πιο πολύ τα χαρακτηριστικά του «Ήλιου», για να χρησιμοποιήσω τους δικούς σας όρους. Αν έκανε κάποια λάθη, συνέβησαν διότι αποτύγχανε να συνδυάσει αυτή του την φύση αρκετά με την «Αστραπή» στο Κίνημά του. Ήταν, κατά την άποψή μου, μια προσωπικότητα που θα πλησίαζε πιο πολύ την εικόνα του Ιησού, αν τον συγκρίνουμε με τον Δρακόντειο ρόλο που έπρεπε να παίξει. Υπερείχε επίσης τόσο πολύ από εμένα και κάθε άλλον που γνώρισα, ή έλαβα την εμπειρία στην διάνοια, το πνεύμα και στην αγνή ευφυΐα που υποκλίνομαι με ντροπή στην υπόθεση να βάλω τον εαυτό μου κάπου κοντά σε αυτή την σχεδόν θεϊκή φιγούρα, ακόμα και μετά την πομπή των γεγονότων, την αποτυχία όλων στο να αφομοιώσου το έργο, και την δική μου ανεξέλεγκτη θέληση να οδηγήσω σε έναν Χιτλερικό κόσμο με κάθε ικμάδα της ύπαρξής μου, με έκανε να αντιληφθώ τον ρόλο που περιγράψατε για εκείνον με τόση μεγαλοπρέπεια στο «Η Αστραπή και

ο Ήλιος».

Πραγματικά νιώθω σαν ένα ποντίκι που προσπαθεί να ηγηθεί σε μια μάχη τίγρεων και ειλικρινά προσεύχομαι στο Πεπρωμένο στο οποίο έφθασα να πιστεύω, να μας στείλει άλλο ένα γίγαντα με το καλούπι του Χίτλερ. Μέχρι να ανακαλύψω κάτι τέτοιο, ωστόσο, δεν θα σταματήσω μπροστά σε τίποτα ώστε να δημιουργήσω και να οδηγήσω ως την νίκη τον Διεθνή Άριο (σ.τ.μ. αγγλ γλωσσοπλαστικός όρος Aryan Internationale). Από την στιγμή που ξεκίνησα εδώ και δυο χρόνια, απελπιστικά μόνος, εγκαταλελειμμένος τελικά από μια θαυμάσια σύζυγο και οικογένεια, χωρίς πόρους και άγνωστος, πιστεύω ότι επιτύχαμε στο να δημιουργήσουμε ένα επαναδιογκούμενο Εθνικό Σοσιαλιστικό κύμα που σύντομα θα σαρώσει ολόκληρο τον κόσμο.

Το γράμμα τελειώνει εδώ...

Λυών, Γαλλία

4 Ιανουαρίου 1961

Αγαπητέ Σύντροφε,

Το συγγραφικό υλικό που μου στείλατε –κεκαλυμμένο με το μεγαλοπρεπέστερο σύμβολο- και η επιστολή σας (από την οποία έλαβα μόνο τις σελίδες 1, 2, 3 και 5, -την θέση της σελίδας 4 κατέχει ένα λευκό φύλλο)- έφεραν δάκρυα χαράς στα μάτια μου. Ο νους μου ταξίδεψε πίσω στην σκοτεινότερη χρονιά της παγκόσμιας Ιστορίας, το 1945, τον χρόνο κατά τον οποίο θέλησα να αυτοκτονήσω.

«Ω, να κοιμηθείς, να ξεχάσεις –να πεθάνεις!
καθώς στην μακρινή Δύση, γεγονότα
θα πάρουν τον δρόμο τους,
ελεύθερη από τον εφιάλτη της παράδοσης,
ελεύθερη από τον εφιάλτη της Λήθης
γιατί δεν παράτησα την ζωή
με δράση στο πλευρό Του
Στην απόλυτη αναισθησία,
Για πάντα απροσκύνητη!»

-Αυτά είναι τα ακριβή λόγια με τα οποία περιγράφω (εβρισκόμενη σε ανασκόπηση) την κατάσταση του νου μου, σε ένα «πεζό ποίημα» με τίτλο «1945» –ένα από την μη δημοσιευμένη σειρά των δεκαέξι «πεζών ποιημάτων»- τον χρόνο που το μόνο συναίσθημα ικανό να με κρατήσει από το να θέσω τέλος στον εαυτό μου ήταν... η ελπίδα να δω την ημέρα που ο «εχθρός» θα βρεθεί σε ακόμα χειρότερη (αν κάτι τέτοιο είναι δυνατόν) θέση από το αγαπημένο μου Γ' Ράιχ.

Ποιος θα μου έλεγε τότε, ότι μια ημέρα, από τις ίδιες τις ΗΠΑ που τόσο ευρέως μίσησα τότε –διότι δεν έβλεπα τίποτα άλλο σε αυτή από τις ΗΠΑ του Ρούσβελτ (σ.τ.μ. αγγλ Roosevelt) κι εκείνη της «Εκστρατείας στην Ευρώπη» που περιέγραφε ο Αιζενχάουερ, (σ.τ.μ. αγγλ Eisenhower]- θα λάμβανα τέτοιο φόρο Τιμής όπως αυτός προς τον Έναν Άνδρα και την μια Ιδέα που πάντοτε γέμιζε την ζωή μου; Ποιος θα ονειρευόταν μόνο ένα τέτοιο πράγμα τότε –μόνο δεκαπέντε χρόνια πριν;

Σας ευχαριστώ εκ βάθος καρδίας για όλα όσα κάνετε. Είθε μια μέρα να σας δω επικεφαλής, αποκτώντας έτσι ένα αδελφό χέρι συμμαχίας πέρα από τον Ατλαντικό, όπως κατάφεραν να κάνουν με τους αγώνες αγνών και νέων αγωνιστών οι Ρούσβελτ, Αϊζενχάουερ και Τρούμαν.

Σας ευχαριστώ για τα κολακευτικά, πολύ κολακευτικά σχόλια σας για μένα. Εκτιμώ τα λόγια σας, όχι ότι θεωρώ τον εαυτό μου άξια τέτοιου επαίνου (αυτοί οι οποίοι υπέστησαν, από το χέρι του εχθρού και των πρακτόρων του, σωματικές κακουχίες και υπέμειναν όλη αυτή τη δοκιμασία με σθένος, απαντώντας στα βασανιστήρια με απλό, ήρεμο τρόπο «Heil Hitler»! και χωρίς να πουν περαιτέρω λέξη, είναι αυτοί που αξίζουν επαίνου και σεβασμού, όχι εγώ). Όπως έχω πει, κάποτε μία ηρωίδα Γερμανίδα ονόματι Gerda Strasdat, ύστερα από επίθεση που δέχτηκε το 1945 από Βρετανούς σκλάβους σε κάποιο γκέτο υπέστη τόσο σοβαρούς τραυματισμούς που αναγκάστηκε να χάσει τα δυο της πόδια και το ένα της χέρι κι έτσι αναγκά-

στηκε να περάσει τη ζωή της ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι, **παρ' όλα αυτά ευτυχισμένη και χαμογελαστή είπε σε κάποιον το 1959: «έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα για τον Φύρερ και το Ράιχ. Είμαι περήφανη»!** –αυτοί είναι ο «Χρυσός στην υψικάμινο».

Αλλά αυτά σας τα λόγια προέρχονται από αγάπη γι' Αυτόν, κάτω από τη σκιά του οποίου όλοι στεκόμαστε, επειδή κι εγώ τον αγαπώ βαθύτατα. Γι' αυτό λοιπόν εκτιμώ τα λόγια σας και την όμορφη εικόνα του ειδώλου του που από το εξώφυλλο του βιβλίου που μου αποστείλατε με κοιτάει, εμένα που ποτέ δεν έτυχε να τον γνωρίσω από κοντά μα θα έδινα την ίδια μου τη ζωή για να είχα μια τέτοια ευκαιρία, έστω και για μια φορά μονάχα και να τον υποδεχτώ με το χέρι υψωμένο λέγοντας αυτές τις δύο λέξεις υπερηφάνειας και πίστης!

Θα μπορούσα να τραγουδήσω από χαρά και μόνο στην ιδέα ότι υπάρχουν ακόμη σε αυτόν τον κόσμο άνθρωποι σαν κι εσάς και τους συνεργάτες σας, άνθρωποι νεότεροι από μένα (εγώ είμαι 55 ετών) που θα μεταλαμπαδεύσουν όλες τις αξίες τις οποίες υπηρέτησα, με απόλυτη συνείδηση τα τελευταία 32 χρόνια.

Μελέτησα το συγγραφικό σας έργο και συμφωνώ με όλα όσα λέτε, να σώσουμε –ίσως με την ευρεία έννοια του όρου- τον «Λευκό» άνθρωπο. Γνωρίζω ότι αυτή η έκφραση ίσως είναι πλεονασμός επειδή και οι Εβραίοι είναι -συνήθως είναι- κι αυτοί Λευκοί και **το χρώμα του δέρματος δεν είναι αρκετά προσδιοριστικός παράγοντας για να καθορίσει τη Φυλή.** Μια μαύρη γάτα Άγκυρας και μια λευκή γάτα Άγκυρας είναι και οι δυο τους γάτες Άγκυρας -γάτες του ίδιου γένους με μικρές μεταξύ τους διαφοροποιήσεις. Μια μαύρα γάτα Άγκυρας και μια «αδέσποτη» μαύρη γάτα δεν είναι του ίδιου γένους ακόμη κι αν έχουν ακριβώς το ίδιο χρώμα (δέρματος και τριχώματος). Ελπίζω να γίνομαι κατανοητή με αυτόν τον παραλληλισμό. Ένας «σκουρόδερμος» άντρας (όπως οι μελαμψοί Ιταλοί ή οι Ινδοί της υψηλής κάστας) με τέλεια Άρια χαρακτηριστικά είναι πολύ πιο αντιπροσωπευτικό δείγμα της Αρείας Φυλής από έναν «Λευκό» άντρα του οποίου τα αυτιά είναι τόσο τεράστια σε σημείο που να υποδηλώνουν εβραϊκή καταγωγή ή με ελαφρά ροζ αλλά τεράστια χείλη σαν αυτά των Νέγρων (κι όντως υπάρχουν τέτοιοι Λευκοί). Δε νομίζετε λοιπόν ότι η λέξη «Άριος» είναι πιο ακριβής όρος από τον «Λευκό»; **Όλοι οι Άριοι είναι (λίγο ή πολύ) Λευκοί. Αλλά όλοι οι Λευκοί (λίγο η πολύ) δεν είναι απαραίτητα Άριοι!**

Όσον αφορά τον πολυαγαπημένο μας ηγέτη και το «λάθος» του να κάνει τον Εθνικό Σοσιαλισμό καθαρά «γερμανική» υπόθεση δεν νομίζω πως είναι έτσι. Είχε πλήρη επίγνωση του ότι ένα Έθνος όταν δεν στηρίζεται στην ιδέα της Φυλής είναι ένα τραγικό αστείο. Άλλωστε το έχει δηλώσει και ο ίδιος επανειλημμένα.

Ανέχτηκε την εισαγωγή μη Γερμανών (Νορδικού τύπου) και συγκεκριμένων μη-Γερμανών Αρίων άλλων χωρών πέραν της βόρειας Ευρώπης στο Γερμανικό Έθνος. Είπε (νομίζω έχω παραθέσει αυτά τα λόγια κάπου προς το τέλος του «Η Αστραπή και ο Ήλιος»): «Για την Ευρώπη που χτίζουμε δεν έχει σημασία εάν κάποιος είναι Νορβηγός ή Αυστριακός, αλλά το αν είναι ένας υγιής και καθαρός Άριος». Τι περισσότερο θέλετε λοιπόν;

Ήμασταν από τους πρώτους οι οποίοι αγκαλιάσαμε με δεκτικότητα τα Άρια χαρακτηριστικά των Καναδών και των Αμερικάνων, των Νότιων Αφρικανών και των Αυ-

στραλών, ακόμη και (από μερικά πραγματικά παραδείγματα που τυγχάνει να γνωρίζω) αυτά των μη «Βόρειων» αλλά «Αρίων» - της υψηλής κάστας των Ινδών και των Ιρανών, οι οποίοι θεωρούνται ως η ελίτ των αξιότιμων χωρών στις οποίες ζουν. Μάλιστα ποτέ δεν απέρριψε τη συνεργασία με μη Άριους λαούς, όπως για παράδειγμα τους Ιάπωνες, όσο βέβαια αυτή η συνεργασία θα παρέμενε καθαρά πνευματική και φιλοσοφική και όχι βιολογική με τη μορφή των μεικτών γάμων.

Η κατά παράδοση φυλετική συνείδηση των Ινδών, η οποία κληρονομήθηκε από τους Άριους εισβολείς της Ινδίας πριν περίπου 6000 χρόνια, παραμένει μέχρι σήμερα αναλλοίωτη. Θεωρούνταν και θεωρείται κάποιος αξιότιμος, μέχρι την εποχή του Nehru, δηλαδή της προπαγάνδας κατά των καστών (προς τέρψη των φυλετικών επιμεικτών) όχι με βάση την οικονομική του δύναμη ή τη μόρφωση του αλλά με βάση τον βαθμό καθαρότητας του αίματος του. Ένας Βραχμάνος, με χαρακτηριστικά πολύ κοντινά στα δικά μας και απόγονος των αρχαίων εισβολέων κατά την Βεδική εποχή (σ.τ.μ. η εποχή αυτή αφορά το χρονικό σημείο από το 1500 π.Χ. ως το 184 μ.Χ.) είναι σύμφωνα με τη θρησκευτική φιλοσοφία πολύ πιο αξιόλογος από έναν πλούσιο, μορφωμένο αλλά σκουρόχρωμο Sudra (σ.τ.μ. η τελευταία από τις τέσσερις κατηγορίες σύμφωνα με την κοινωνική οργάνωση των Ινδών).

Γι' αυτό κι εγώ λοιπόν, έχοντας την εντύπωση ότι η Ευρώπη έχει έναν αρκετά ικανοποιητικό αριθμό συναγωνιστών που θα διέδιδαν την φιλοσοφία του Αδόλφου κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην εξουσία, έφυγα στην Ινδία (κοντά στο 1932) έχοντας ως στόχο να ενώσω τη νέα πίστη της Δύσης με την προϋπάρχουσα Άρια παράδοση της γης «με τις πολλές Φυλές, οι οποίες δεν (και δεν επιτρέπεται) αναμιγνύονται», όπου ο όρος «Άριος» σημαίνει «ευγενής» και «ηγετικός», μια φυσική αριστοκρατία.

Εάν κερδίζαμε αυτόν τον καταραμένο πόλεμο όλα όσα επί χρόνια δίδασκα στην Ινδία, οι τόσες παραπεμπτικές αναφορές μου στα έργα «Ο Αγών μου» και «Ο μύθος του 20ου αιώνα» του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ δεν θα πήγαιναν χαμένα. Σήμερα ο Εβραίος χρηματοδοτεί κάθε είδους δημοκρατική προπαγάνδα σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου.

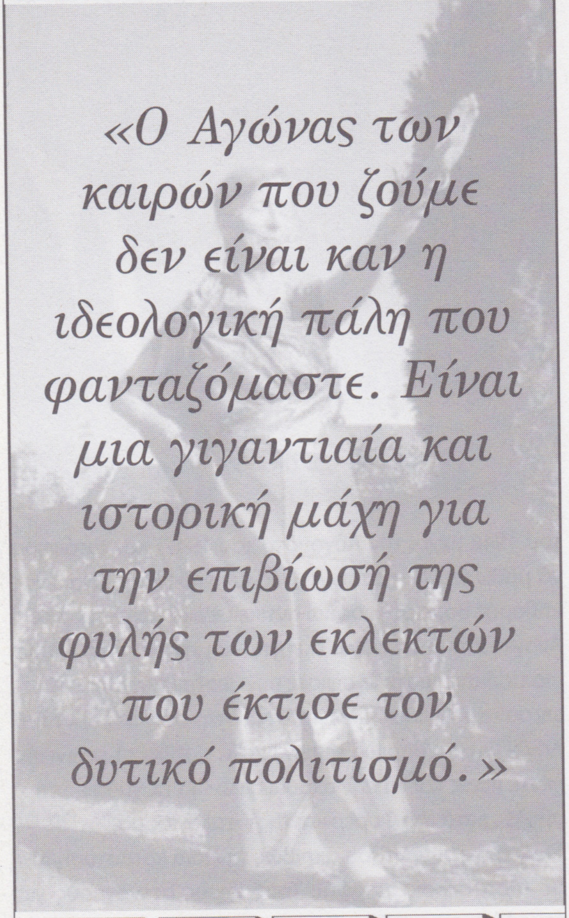
Οι αναφορές σας σχετικά με την Ισλανδία είναι πολύ ενδιαφέρουσες, πόσο μάλλον για μένα που έζησα σε αυτό το νησί για σχεδόν ένα χρόνο (από τις 8 Νοεμβρίου

του 1946 μέχρι τον Αύγουστο του 1947) και κατάφερα να μάθω τη γλώσσα τους. Ο Ισλανδικός λαός είναι ένας καθαρός Βόρειος λαός και αντικειμενικά πολύ όμορφος. Αναγκάστηκα να φύγω εκεί για να μην αντικρίζω άλλο πια τις διαφημιστικές αφίσες των θεατρικών παραστάσεων σαν αυτές που έβλεπες συχνά στην οδό Όξφορντ του Λονδίνου: «οι θηριωδίες των Ναζί», είσοδος: 1 σελίνι και πέντε πένες και να μην ακούω άλλο πια τις χυδαίες προσβολές κατά του Φύρερ και της ιδεολογίας μας.

Λοιπόν, συνάντησα ακριβώς την ίδια κατάσταση (όχι σε τόσο ακραία μορφή). Τους ίδιους στεναγμούς για τους δύσμοιρους Εβραίους και τα 3 εκατομμύρια θύματα τους που υποτίθεται ότι θανατώσαμε με αέρια (αργότερα αυτός ο αριθμός έγινε 6 εκατομμύρια και κατά τη διάρκεια της δίκης του Άιχμαν έφτασαν τα 9 εκατομμύρια. Υποθέτω ότι πριν το τέλος της δίκης θα ισχυριστούν ότι τα θύματα τους είναι τόσα πολλά που θα ξεπερνούν τον συνολικό πληθυσμό των Εβραίων σε ολόκληρο τον κόσμο)! Από τους πρώτους που επισκέφτηκαν το σπίτι στο οποίο έμενα ήταν κάποιος Αβραάμ, ένας Εβραίος ταλαντούχος μουσικός εκτελεστής, η μητέρα του και η…Ισλανδή γυναίκα του (ευτυχώς που δεν απέκτησαν παιδιά), οι οποίοι φυσικά ήταν τόσο φανατικοί πολέμιοι της ιδεολογίας μας που δεν μπορείτε να φανταστείτε.

Οι «μυστικιστικές» αναζητήσεις ήταν αυτό τον καιρό πάρα πολύ δημοφιλείς και σχεδόν κάθε ένας «μυστικιστής» ήταν και Μασόνος, επομένως και ενάντιος της ιδεολογίας μας. Εάν τα πράγματα άλλαζαν…θα ήμουν πάρα πολύ χαρούμενη. Και ειλικρινά

«Ο Αγώνας των καιρών που ζούμε δεν είναι καν η ιδεολογική πάλη που φανταζόμαστε. Είναι μια γιγαντιαία και ιστορική μάχη για την επιβίωσή της φυλής των εκλεκτών που έκτισε τον δυτικό πολιτισμό.»

κύριε Ρόκγουελ σας εύχομαι ολόψυχα η σύζυγος σας να είναι στο πλευρό σας, σύμμαχος στον αγώνα απ' όπου κι αν εσείς αποφασίσετε να τον διεξάγετε. Κι αυτά τα τέσσερα αξιολάτρευτα παιδιά σας! Πως τα λένε; Είναι αγόρια ή κορίτσια; Πόσο ετών είναι;

Θα μου ήταν πολύ ευχάριστο να επισκεφτώ τις ΗΠΑ, για παράδειγμα τις επερχόμενες διακοπές. Δυστυχώς όμως δεν είμαι σε θέση να ταξιδέψω. Η προσπάθεια μου να δημοσιεύσω τα τρία βιβλία μου που ήδη διαθέτετε («Το Προσκύνημα», «Η Αστραπή και ο Ήλιος» και «Ο άνθρωπος στο εδώλιο»), όχι το «Ο χρυσός στην υψικάμινο» και το «Η Πρόκλησις», τα οποία σας στέλνω τώρα έγιναν με τη βοήθεια του συνεργάτη μου κ. Μουκχερί, ο οποίος τα τύπωσε πριν πάρα πολύ καιρό (πρόκειται για έναν γενναιόδωρο Ινδό Βραχμάνο ο οποίος με παρότρυνε να φύγω από την Ινδία το 1939 και μου παραχώρησε τη προστασία του και το όνομα του χωρίς να ζητήσει τη παραμικρή δέσμευση σε αντάλλαγμα). Τα υπόλοιπα τρία έργα μου κόστισαν σχεδόν ότι κατάφερα να κερδίσω μετά από τρία χρόνια σκληρής δουλειάς (στο κολλέγιο και παραδίδοντας ιδιαίτερα μαθήματα). Η έκδοση τους έξω από τα σύνορα της Ινδίας ήταν αρκετά δαπανηρή, για να μην αναφέρω και τα ταχυδρομικά έξοδα. Έτσι θα σας ήμουν πραγματικά ευγνώμων εάν με βοηθούσατε να πληρώσω έστω τα ταχυδρομικά τέλη. Δε μπορώ να ανταπεξέλθω μόνη μου έχοντας μια τόσο ασταθή δουλειά και τόσο λίγους μαθητές (η ξένη υπηκοότητα μου με αποτρέπει από το να έχω μια σταθερή δουλειά στη Γαλλική εκπαίδευση).

Εάν λοιπόν υπάρχει κάποιος τρόπος να εξασφαλίσω αυτό το ταξίδι και την παραμονή μου στις ΗΠΑ, θα μου ήταν εξαιρετικά ευχάριστο να συνδράμω, έστω για ένα διάστημα 2-3 μηνών, στον αγώνα σας κάνοντας ομιλίες σε ανθρώπους που δεν έχουν αποκτήσει ακόμα τη συνείδηση για να κατανοήσουν το μεγαλείο του Φύρερ μας και της αψεγάδιαστης φιλοσοφίας του. Τίποτα δε θα με έκανε περισσότερο χαρούμενη απ' αυτό! Δυστυχώς όμως όπως είπα και πριν, δεν είμαι σε θέση να κάνω ένα τόσο ακριβό ταξίδι…άλλωστε, που θα μπορούσα να μείνω;

Λίαν συντόμως θα σας στείλω το «Η Πρόκλησις». Άρα λογικά θα πρέπει να έχετε: «Η Αστραπή και ο Ήλιος», «Ο χρυσός στην υψικάμινο», «Το Προσκύνημα», «Ο άνθρωπος στο εδώλιο» και το «Η Πρόκλησις». Ζήτησα από τη φίλη μου που ζει στο Λονδίνο (την Muriel Gantry) να σας αποστείλει τα δύο πρώτα βιβλία. Πείτε μου σας παρακαλώ εάν το έκανε. Επίσης σας έστειλα η ίδια από εδώ, τα δυο ίδια έργα οπότε θα πρέπει να έχετε δύο αντίγραφα από το καθένα.

Θέλετε μήπως να σας στείλω κι άλλα αντίγραφα για τους φίλους σας (αν ναι, πόσα αντίγραφα ακριβώς); Θα μπορούσατε μήπως να πουλήσετε μερικά για λογαριασμό μου; **Παρακαλώ, κρατήστε όλα τα χρήματα από τις εισπράξεις για τον Αγώνα, δε προσπαθώ να κερδίσω λεφτά από τα γραπτά μου.** Θα ήθελα όμως, εάν κάτι τέτοιο είναι δυνατόν, να μου στείλετε τα ταχυδρομικά έξοδα γιατί δε μπορώ να ανταπεξέλθω διαφορετικά. Σύντομα δε θα μπορώ να στέλνω οτιδήποτε σε κανέναν λόγο έλλειψης χρημάτων.

Συμφωνώ απόλυτα μαζί σας ότι ο εθνικισμός που δε στηρίζεται στη Φυλή είναι αφελής. Μάλιστα, έχετε δίκιο λέγοντας ότι δεν υπάρχει κανένας φραγμός μεταξύ

Όσον αφορά τον πολυαγαπημένο μας ηγέτη και το «λάθος» του να κάνει τον Εθνικό Σοσιαλισμό καθαρά «γερμανική» υπόθεση δεν νομίζω πως είναι έτσι. Είχε πλήρη επίγνωση του ότι ένα Έθνος όταν δεν στηρίζεται στην ιδέα της Φυλής είναι ένα τραγικό αστείο. Άλλωστε το έχει δηλώσει και ο ίδιος επανειλημμένα.

Ανέχτηκε την εισαγωγή μη Γερμανών (Νορδικού τύπου) και συγκεκριμένων μη-Γερμανών Αρίων άλλων χωρών πέραν της βόρειας Ευρώπης στο Γερμανικό Έθνος. Είπε (νομίζω έχω παραθέσει αυτά τα λόγια κάπου προς το τέλος του «Η Αστραπή και ο Ήλιος»): «Για την Ευρώπη που χτίζουμε δεν έχει σημασία εάν κάποιος είναι Νορβηγός ή Αυστριακός, αλλά το αν είναι ένας υγιής και καθαρός Άριος».

Όλοι οι Άριοι είναι (λίγο ή πολύ) Λευκοί. Αλλά όλοι οι Λευκοί (λίγο η πολύ) δεν είναι απαραίτητα Άριοι!

Συμφωνώ απόλυτα μαζί σας ότι ο εθνικισμός που δε στηρίζεται στη Φυλή είναι αφελής.

όντων που βιολογικά είναι όμοια. Αυτή ακριβώς είναι και η φιλοσοφία του Φύρερ στο "Anschluss" όπως επίσης και της Τέταρτης Αρχής από το πολιτικό πρόγραμμα του. Με λίγα λόγια αποτελεί την βάση της Άριας Επανάστασης αυτού του αιώνα (του 20ου, ελπίζω να είναι ο πρώτος αιώνας της Νέας Αναγέννησης).

Εύχομαι ό,τι καλύτερο για τον επόμενο χρόνο. Είθε να σας φέρει ένα βήμα κοντύτερα στην επανάκτηση της εξουσίας!

Πιστά, όπως πάντα
Ειλικρινώς δική σας
Heil Hitler!
Σαβίτρι Ντέβι Μουκχερίι

ΥΓ. Μήπως γνωρίζετε τον συναγωνιστή John L. ; (η διεύθυνση παραλείπεται) Είναι ένας αξιότιμος εθνικοσοσιαλιστής. Η κόρη του Χίμλερ με έφερε σε επαφή μαζί του. Μήπως γνωρίζετε επίσης τον Colin Jordan; (η διεύθυνση παραλείπεται). Επικοινωνήστε μαζί του. Είναι ένας, μαζί και τα παιδιά του, από τους πιο αξιοσέβαστους Άριους στην Ευρώπη. Προετοιμάζουν μια εκδήλωση κατά των Εβραίων στις 4 και 5 Μαρτίου, μια ημέρα δηλαδή πριν από τη δίκη του Άιχμαν. Γιατί να μη κάνετε κάτι παρόμοιο κι εσείς στην Αμερική;

Ένα σπάνιο ποίημα της Σαβίτρι Ντεβί από το 1953 που έγραψε στην Αθήνα και μεταφράζεται για πρώτη φορά στα Ελληνικά. Ηχογραφήθηκε στις 8 Μαΐου του 1978 στο Νέο Δελχί και εκεί φαίνεται να λέει για την σύνθεση του:
«Νομίζω ήταν το 1953, ναι το 1953 που επέστρεψα στην Γερμανία. Έμεινα για λίγο στην Ελλάδα και ήταν τα γενέθλια μιας Συναγωνίστριας από εκείνες που βάπτισαν ως «εγκληματίες πολέμου», η Hertha Ehlert. Θα ζει στο Αμβούργο τώρα εάν είναι ακόμα ζωντανή. Είναι στην ηλικία μου, έξι μήνες μεγαλύτερη. Γεννήθηκε στις 26 Μαρτίου 1905. Ήταν 26 Μαρτίου και ήμουν στην Αθήνα.
Ήμουν ελεύθερη. Εκείνη η δυστυχισμένη ήταν ακόμα στις φυλακές του Werl. Αποφυλακίστηκε λίγα χρόνια μετά. Καθόμουν σε ένα Αθηναϊκό ζαχαροπλαστείο την ώρα που θυμήθηκα την Hertha. Την Θυμήθηκα. Και έτσι έγραψα αυτό το ποίημα...»

[απόδοση: Πύρρων]

Savitri Devi

Και ο χρόνος κυλά...
Κάθε κενή μέρα αργά χάνεται
τόσο αδιατάρακτη όσο και οι προηγούμενες,
μέσα στα νέφη μιας άγνωστης Ιστορίας,
μας φέρνει μαζί με επίμονο τρόπο
πιο κοντά στης εκδίκησης την πεθυμιά
πιο κοντά στην Πτώση κείνων που τους αντιστεκόμαστε,
πιο κοντά στο αλάνθαστο τέλος αυτής της τρομερής νυκτιάς
πιο κοντά στον – ακόμη – καλά κρυμμένο Σκοπό για τον οποίο Αγωνιζόμαστε,
το Ένα Αθάνατο Όνειρο για το οποίο ζούμε
ενώ ποτέ δεν ξεχνούμε, ποτέ δεν συγχωρούμε...

Και ο χρόνος κυλά...
Και κάθε θλιβερή ώρα που διαβαίνει την Αιωνιότητα,
με λαμπρότητα φανερώνει την ένταση της δικής μας αξίωσης
και στον κόσμο μιλά για την παραφροσύνη της εχθρικής τους νίκης
καθώς φέρνουμε στο διαμελισμένο τους Έθνος
Νέα Δύναμη και νέα ευημερία, νέες ελπίδες ενότητας
με την αυξάνουσα βεβαιότητα της Επιστροφής μας στην Δύναμη
και μαζί οι διώκτες μας φοβούνται την αναπόφευκτη εκμηδένιση.
Και έτσι εμείς πορευόμαστε ακαταμάχητοι προς το υψηλό μας τέλος
Κατά μήκος του δρόμου του Αίματος και των δακρύων.
Δεν έχει σημασία πόσα προσφέραμε.
Δεν έχει σημασία πόσα ακόμα πρέπει να δώσουμε
Για να δούμε εκείνους που μας μίσησαν να γκρεμίζονται στον Άδη
Αφού θα βασανίζονται κάτω απ' το μαστίγιο μας για χρόνια και αιώνες,
Γιατί ποτέ δεν ξεχνούμε, ποτέ δεν συγχωρούμε...

Και ο χρόνος κυλά...
Και κάθε εφήμερες στιγμές μας απομακρύνουν
από τον μακρύ εφιάλτη της ήττας.
Μας φέρνουν πιο κοντά στην Δόξα μιας Αυγής
Πιο κοντά στην ώρα που θα αρχίσουμε ξανά
Πιο κοντά στο ξημέρωμα της αιώνιας Κυριαρχίας
Όταν θαυμαστοί άνθρωποι θα επαναλάβουν με ενθουσιασμό
τις απαγορευμένες λέξεις της Πίστης και Περηφάνιας.
Και τότε, που σε αμέτρητους αγώνες ετών
τα έθνη της δύσης αρνηθούν να σταθούν στο πλευρό μας
και να πολεμήσουν τον κοινό εχθρό για να ζήσουν,
Θα περπατήσουμε στα επείπιά τους επάνω,
Γιατί ποτέ δεν ξεχνούμε, ποτέ δεν συγχωρούμε...

Και ο χρόνος κυλά...
Με Εμάς δεν υπολογίζουν
Όταν σχεδιάζουν τα αχανή ουτοπικά τους σχήματα.
Τους νόμισαν νεκρούς – όπως και Εμάς.
Νόμισαν ότι η Πίστη μας μειώθηκε.
Νόμισαν – οι ανόητοι – ότι θα μπορούσαν να βασιστούν
επάνω στην «πίστη» μας σε «αξίες» που μισούμε.

Νόμισαν πως θα μας εκτελέσουν
και εμείς δεν θα ρωτούσαμε ποτέ το γιατί,
Ότι γεράσαμε αρκετά για να τους πούμε ΟΧΙ.
Πίστεψαν ότι έγιναν οι εξουσιαστές της Μοίρας μας.
Και τώρα αναστηθήκαμε και στεκόμαστε όρθιοι
δίνοντας στον κόσμο το Παράδειγμα
ν' αγωνιστεί για το ίδιο παλιό Όνειρο.

Για την Τιμή και την Ισχύ και γι' αυτό που είναι ορθό.
Για την χαρά να βεβαιώνουμε τα προνόμια της ράτσας.
Για Εκείνους, μια Μεγάλη Γερμανία, για τον Άριο Κανόνα στην γη.
Το Ευαγγέλιο της Αιώνιας Αλήθειας σε μια νέα μορφή
που ήρθε για να μείνει.
Γιατί ποτέ δεν ξεχνούμε, ποτέ δεν συγχωρούμε...

Και ο χρόνος κυλά...
Τίποτε δεν μπορεί να πολεμήσει το Πνεύμα ή την υποταγή μας σε αυτό
και στο Γερμανικό Ράιχ, τον οίκο της ελίτ μας
και φρούριο ελπίδας της Άρειας Ανθρωπότητας στην δύση.
Απ' όσα οι εχθροί σου μπορεί να πουν ή να κάνουν
για να κερδίσουν την εύνοια που τόσο αποζητούν,
τίποτε δεν μπορεί να τινάξει την Πίστη μας.
Τίποτε δεν μπορεί να ακυρώσει την Πίστη μας στον παλιό Όρκο.
Τίποτε δεν μπορεί να σκοτώσει την Θέλησή μας να επιστρέψουμε.

Με κάθε βήμα εμπρός, οι παλιοί μεγάλοι Σύντροφοι έρχονται μαζί μας
και συναντιόμαστε ξανά σε μια νέα Πορεία.
Καμία απειλή δεν μας εξαναγκάζει να πιστέψουμε τα ψέματά τους.
Καμία δωροδοκία από το να τους μισούμε.
Ευτυχισμένοι καθώς η καταιγίδα πλησιάζει,
καρτερούμε και βλέπουμε τα σημάδια του Πολέμου.
Τις ελπίδες της Ελευθερίας
Τις νέες ευκαιρίες του Έθνους.
Για να κατακτήσουμε τα εδάφη που έδυσαν, ξανά.

Και είμαστε σίγουροι για την Δύναμή μας.
Και είμαστε ευγνώμονες στους αθάνατους Θεούς που μας έκαναν Ελεύθερους.
Γαλήνιοι, ακόμα και στην κόλαση και αγαπώντας μόνο Εκείνους.
Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε αλλά τα πάντα να προσφέρουμε.

ΠΙΣΤΟΙ ΟΤΑΝ ΟΛΟΙ ΓΙΝΟΥΝ ΑΠΙΣΤΟΙ
ΓΙΑΤΙ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ!

Αθήνα, 26 Μαρτίου 1953...

Αριστοτέλη Βαλαωρίτη «ΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΚΟΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

«Η συνεχής πάλη με την δαιμονική μορφή του χρόνου, ο οποίος παρέρχεται τάχιστα και αφανίζει τα πάντα ανεπιστρεπτί, κάνει τους ρομαντικούς ποιητές να στέκουν εκστατικοί μπροστά στην ενατένιση του απείρου του χώρου και του χρόνου, επιδιώκοντας να ταυτιστούν συναισθηματικά με το αίσθημα της αιωνιότητας.»

Ο περισσότερος κόσμος ακούγοντας την λέξη «ρομαντισμός» εννοεί μία κατάσταση συναισθηματικά φορτισμένη σε βαθμό υπέρμετρο έως και αρρωστημένο, την οποία και συνδέει κυρίως με προσωπικές αισθηματικές καταστάσεις. Αυτό είναι πέρα για πέρα λάθος! Ο ρομαντισμός υπήρξε ένα ρωμαλέο πνευματικό κίνημα που γεννήθηκε στα τέλη του 18ου αιώνος και στις αρχές του 19ου αιώνος σαν αντίδραση στον διαφωτισμό της Γαλλικής επαναστάσεως, τον ορθολογισμό και ακόμη σε κάποιες περιπτώσεις και σε ορισμένες μορφές ενός αμφίβολου κλασικισμού. Η δύναμη του ρομαντισμού έχει τις ρίζες της στην φαντασία και πορεύεται πέρα από τον χρόνο προς το Ιδανικό. Πολλοί οι επιφανείς εκπρόσωποι του ρομαντισμού. Στην Γαλλία ο Σατωβριάνδος, ο Λαμενέ, ο Λαμαρτίνος, η Γεωργία Σάνδη, στην Αγγλία ο Σέλεϋ, ο Κιτς, αλλά και ο Λόρδος Βύρωνας, που πέθανε για την Ελλάδα! Πατέρας του Γερμανικού ρομαντισμού θεωρείται ο Βίλαντ και δίπλα σε αυτόν ο Χάμαν, ο Χέρντερ, ο Σλέγκελ, ο Νοβάλις ακόμη και αυτός ο Νίτσε! Όπως γράφει ο καθηγητής της Φιλοσοφίας Νικόλαος Λούβαρης οι ρομαντικοί δημιουργοί έχουν πάθος με το παράδοξο, με το όνειρο και τον θρύλο. Γι' αυτούς η Φύση έχει Ψυχή, Ψυχή που παίρνει σάρκα και οστά στα δημώδη δημιουργήματα της φιλολογίας των λαών. Φιλοσοφία των ρομαντικών ο Ιδανισμός.

Αντίδραση στον ορθολογισμό και τις απόλυτες «αλήθειες» του διαφωτισμού

Από άλλη πηγή σας παραθέτω όχι τον ορισμό, γιατί ακριβής ορισμός για τον ρομαντισμό δεν μπορεί να υπάρξει, αλλά μία ακόμη αξιοπρόσεκτη προσέγγιση:

«Ως αντίδραση στον ορθολογισμό και τις απόλυτες «αλήθειες» του διαφωτισμού, αρχίζουν να ακούγονται και οι πρώτες εκκλήσεις για επιστροφή στις πατροπαράδοτες αξίες και ήθη, στην λαϊκή παράδοση και στη φύση. Το τέκνο της γονιμοποίησης όλων αυτών των παραγόντων ήταν ένα εξαιρετικά δημιουργικό πνευματικό κίνημα που, με επίκεντρο τη Γερμανία, την Αγγλία και τη Γαλλία, σάρωσε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες κατά το πρώτο ήμισυ του 19ου αιώνα και ονομάστηκε Ρομαντισμός.»

Το 1817 ο Coleridge ορίζει την ποίηση ως το προϊόν «εκείνης της συνθετικής και μαγικής δύναμης, στην οποία έχουμε αποκλειστικά επιφυλάξει το όνομα της φαντασίας». Με τον ορισμό αυτό δίνει το στίγμα της λο-

γοτεχνικής παραγωγής που εντάσσεται στα πλαίσια του ρομαντικού κινήματος. **Τέχνη και ζωή, άλλωστε, είναι για τον ρομαντικό άνθρωπο έννοιες αδιαχώριστες.** Χαρακτηριστικό των ρομαντικών συγγραφέων είναι το συναίσθημα της νοσταλγίας μιας ανεπιτήδευτης παρελθούσας εποχής, που οδηγεί στο ενδιαφέρον για την παραδοσιακή αγροτική κοινωνία, για την ιδιαίτερη ιστορία κάθε λαού και για τον Μεσαίωνα. Πολύ συχνά οι ρομαντικοί ποιητές αντλούν τα θέματά τους από τις λαϊκές παραδόσεις, την εθνική ιστορία κάθε χώρας και τους μεσαιωνικούς θρύλους. Συχνότερα δε, ενδιαφέρονται για εκείνες τις δοξασίες που περιέχουν υπερφυσικά στοιχεία, καθότι αυτά συνάδουν με «τη ρομαντική αντίληψη της ενορατικής δύναμης της καλλιτεχνικής φαντασίας, με την οποία ο ποιητής εκφράζει την 'υπερβατική αλήθεια', πέρα από την επιφανειακή πραγματικότητα του κόσμου.

Ο Γκαίτε στο ποίημά του Το Εξωτικό αντλεί το θέμα του από τις κελτικές και τευτονικές παραδόσεις της Βόρειας Ευρώπης. **Ο υπεραισθητός κόσμος των αερικών της λαϊκής παράδοσης συνδυάζεται με την ρομαντική πίστη σ' εκείνη την ανομολόγητη δύναμη που υποβόσκει κάτω από τη φυσική τάξη των πραγμάτων για να δημιουργηθεί ένα λυρικό ποίημα επικού χαρακτήρα.** Σ' αυτή τη ρομαντική μπαλάντα, το μοτίβο «του νεκρού καβαλάρη, που πορεύεται σ' ένα μελαγχολικό νυχτερινό τοπίο συνοδεύοντας έναν ζωντανό, στο Εξωτικό παραλλάσσεται για να περιγράψει τον απελπισμένο αγώνα της πατρικής αγάπης απέναντι σ' έναν υπέρτερο αντίπαλο». Οι σκοτεινές δυνάμεις που κρύβει η φύση είναι μόνο ένας από τους τρόπους, με τους οποίους η τελευταία εμφανίζεται στα έργα των ρομαντικών ποιητών… «Η συνεχής πάλη με αυτή τη δαιμονική μορφή του χρόνου, ο οποίος παρέρχεται τάχιστα και αφανίζει τα πάντα ανεπιστρεπτί, κάνει τους ποιητές να στέκουν εκστατικοί μπροστά στην ενατένιση του απείρου του χώρου και του χρόνου, επιδιώκοντας να ταυτιστούν συναισθηματικά με το αίσθημα της αιωνιότητας.»

Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, ο ρομαντισμός υπήρξε ένας αγέρας παγερός, ένα κίνημα γεμάτο πάθος, κίνημα αντιστάσεως ενάντια στην ψυχρή εκδοχή του κλασικισμού και στον ισοπεδωτισμό του ορθολογισμού και του διαφωτισμού. Όλα αυτά όμως δεν είχαν προλάβει να ριζώσουν στο νέο κράτος της Ελλάδος στα μέσα του 19ου αιώνος. Έτειναν όμως να καταστούν η κυρίαρχη ιδεολογία του νέου Ελληνισμού και αυτό προκειμένου να κερδίσουμε το χαμένο έδαφος και να γίνουμε «Ευρώπη». Απέναντι σε αυτό το κίνημα του διαφωτισμού και του ορθολογισμού του νέου Ελληνισμού, που ήθελε να ισοπεδώσει τα πάντα και να φέρει νέα ήθη ορθώθηκε ωσάν τοίχος το Ελληνικό ρομαντικό κίνημα, που κηρύσσει την μεγάλη επιστροφή στις ρίζες. Κίνημα εν πολλοίς ασυνείδητο. Κυρίαρχος τρόπος εκφράσεως η ποίηση. Οι πρώτοι ρομαντικοί ποιητές όμως, προσπάθησαν μέσα από μία κατ' ουσίαν νεκρή γλώσσα, την λεγόμενη καθαρεύουσα, να δημιουργήσουν έργα, τα οποία όμως δεν μπορούσαν να έχουν καμμία ανταπόκριση ούτε στον λαό, ούτε σε κάποια πνευματική ελίτ. Προσπάθεια ατυχής χωρίς καμμία εθνική πνοή, γεμάτη από μια αρρωστημένη μελαγχολία, η οποία επιχειρούσε να μετατρέψει σε μεγάλη τέχνη την θανατολαγνεία και τα προσωπικά αδιέξοδα. Αναφέρομαι εδώ στην πλειοψηφία των ποιητών της Αθηναϊκής σχολής.

Στο σημείο αυτό πρέπει να θυμηθούμε τον Γερμανό ρομαντικό ποιητή Χέρντερ, ο οποίος πίστευε και δημιούργησε μέσα από τα δημώδη άσματα και την λαϊκή ψυχή και καθόρισε σαν ενεργές δυνάμεις της ποιήσεως του την φαντασία και το συναίσθημα. Με τέτοιους ακριβώς τρόπους έκτισε το αθάνατο έργο του ο Ποιητής Αριστοτέλης Βαλαωρίτης. Έχοντας σαν θεμέλια του τον δεκαπεντασύλλαβο των δημοτικών μας τραγουδιών και σαν πηγή της εμπνεύσεώς του τους ηρωικούς μύθους και θρύλους του λαού μας, ιστορίες παλιές για κλέφτες και αρματολούς, για στοιχειά, ξωτικά και νεράιδες, για φαντάσματα, βρικόλακες και μαγεμένους τόπους! Τι κρίμα, στην σημερινή εποχή τα παιδιά μας είναι ζήτημα να μαθαίνουν ένα ή δύο και αυτά από τα πλέον απλοϊκά ποιήματα του Βαλαωρίτη στο σχολειό τους… Πριν κάποιες δεκαετίες μάθαιναν περισσότερα. Σε κάθε σχεδόν σχολική γιορτή υπήρχε η δραματική απαγγελία του Αστραπόγιαννου και ακόμη παλαιότερα σε χρόνια περασμένα, πριν ακόμη και από τον Πόλεμο μάθαιναν την προσευχή του Διάκου, απόσπασμα από το έργο του Αριστοτέλους Βαλαωρίτη «Αθανάσιος Διάκος», το οποίο

είναι και το πλέον μεταφυσικό, το πλέον ρομαντικό, γεμάτο Ήλιο Ελληνικό, αλλά και σκοτάδια της ψυχής αβυσσαλέα, βγαλμένα μέσα από θρύλους λαϊκούς, ποίημα του Βαλαωρίτη.

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

«Κατά τον πεζόν αυτόν αιώνα, καθ' όν πάντες προσκολλώνται εις τα γήινα αυτών συμφέροντα, μόνος ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης έζη διαρκώς εις άλλον κόσμον, δημιουργήσας και γενόμενος ιεροφάντης μιάς ιδεώδους τινός Ελλάδος, ήν επανηγύριζεν από του βήματος της βουλής και έψαλλε δια στίχων, ών παρέδωκαν εις αυτόν το μυστήριον οι άγνωστοι αοιδοί των Αγράφων και του Ολύμπου.» ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης γεννήθηκε στις 1 Σεπτεμβρίου του 1824 στη Λευκάδα. Ανήκε σε παλιά οικογένεια που καταγόταν από την Ήπειρο. Γενάρχης της ήταν ο Χρήστος Βαλαώρας, αρματολός που είχε φημιστεί στα επαναστατικά κατά των Τούρκων κινήματα του τέλους του 17ου και αρχών του 18ου αιώνα. Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης έκανε τις πρώτες του σπουδές στο σχολείο της Λευκάδας. Συνέχισε στην Κέρκυρα, στη Γενεύη πήρε το μπακαλορεά (baccalaureate) κι έπειτα στο Παρίσι και στην Πίζα όπου το 1848 του απονεμήθηκε, μαζί με το δίπλωμα της Νομικής, και ο τίτλος του διδάκτορα. Την εποχή εκείνη είναι που αποσύρθηκε σε ένα ερημικό μέρος της εξοχής και αφιερώθηκε αποκλειστικά στην μελέτη της Γερμανικής Φιλοσοφίας προσπαθώντας να προσεγγίσει αυτήν από ιστορικής, πολιτικής και κοινωνικής πλευράς.

Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης συνέγραφε εμπνευσμένος από την Ελληνική Επανάσταση. Η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης ήταν η δημοτική και στα ποιήματά του διακρίνονται οι επιρροές του δημοτικού τραγουδιού. Ανήκει στο κίνημα του ρομαντισμού, όπως φαίνεται και από την δύναμη του λόγου του – λόγος γεμάτος έντονες και μη ρητορικές ερωτήσεις και άλλα τεχνάσματα, το πάθος και την φαντασία της γραφής του αλλά και τις εικόνες που δημιουργεί για να περιγράψει ιδεώδη και ιδανικά.

Εκτός από ποιητής, ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, προσπάθησε με κάθε τρόπο να είναι παρών στην εθνική ζωή. Όταν ξέσπασε η επανάσταση στην Ήπειρο το 1854, ο Βαλαωρίτης, καίτοι ήταν βουλευτής της υπό αγγλικήν κηδεμονία ευρισκομένης ακόμα Επτανήσου, δεν δίστασε να ενισχύσει αυτήν με κάθε τρόπο. Μετά την καταστροφή όμως στο Πέτα, οι Τούρκοι βρήκαν την αλληλογραφία του με τον Στρατηγό Θεόδωρο Γρίβα και τον κατήγγειλαν στις αγγλικές αρχές. Ο Άγγλος αρμοστής τον καλεί και του απαγγέλλει κατηγορία επί εσχάτη προδοσία και ο Βαλαωρίτης ψύχραιμος του απαντά: «Φαίνεται ότι λησμονείτε ότι δεν είμαι Άγγλος, αλλά Έλληνας!». Εξορίζεται στην συνέχεια στην Βενετία και το 1856 του προτείνεται η θέση του αρμοστού την οποία και αρνείται. Μετά την ένωση της Επτανήσου με την Ελλάδα εκλέγεται βουλευτής του Ελληνικού Κοινοβουλίου, αλλά πολύ σύντομα απογοητεύεται από την όλη κατάσταση. Παρ' όλο που του προτάθηκε το Υπουργείο των Εξωτερικών, αρνείται να το δεχθεί και αποσύρεται στην ιδιαίτερη πατρίδα του Λευκάδα. **Στα 1866 επανέρχεται στην Αθήνα για να βοηθήσει με κάθε τρόπο την Επανάσταση που έχει ξεσπάσει στην Κρήτη και γίνεται μέλος της κεντρικής επιτροπής προς ενίσχυση του Κρητικού αγώνος.** Προκειμένου να απαλλαγεί από αυτόν η κυβέρνηση, του προτείνει να μεταβεί πρεσβευτής στην Αμερική, αλλά και πάλι αρνείται. Εκείνη την περίοδο ακριβώς στο κοινοβούλιο ένας βουλευτής του μιλά απρεπώς και ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης δεν διστάζει να χειροδικήσει και στην συνέχεια γεμάτος αηδία να αποχωρεί οριστικά από την πολιτική ζωή… Η «μικρά και έντιμος Ελλάς», το προτεκτοράτο που θέλουν οι μεγάλες δυνάμεις και προπαντός η Αγγλία δεν τον χωρά. Εν τω μεταξύ, σε αυτό ακριβώς το χρονικό διάστημα η Κρητική επανάσταση πνίγεται στο αίμα! Μπροστά του υψώνεται το Ολοκαύτωμα του Αρκαδίου σαν φάρος φωτεινός της Ελληνικής Ιστορίας και για να υμνήσει την θυσία των γενναίων ή εάν θέλετε εμπνεόμενος από την θυσία των γενναίων του Αρκαδίου γράφει εκείνη ακριβώς την περίοδο το ποίημα του «ΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΚΟΣ», έναν ύμνο στον αιώνιο ΕΛΛΗΝΑ ΗΡΩΑ!

«Θανάσης Διάκος»

Το ποίημα «Θανάσης Διάκος» είναι ένα εκτενές ποίημα, που αποτελείται από τέσσερα μέρη, τα οποία ο ποιητής επιγράφει: Άσμα πρώτον – Η παραμονή, άσμα δεύτερον – οι τρεις (Διάκος, Πανουριάς, Διοβουνιώτης), άσμα τρίτον – εικοστή τρίτη Απριλίου, άσμα τέταρτον – Αποκάλυψις.

Στο πρώτο μέρος του ποιήματος, που επιγράφεται

«η παραμονή», ο ποιητής περιγράφει την προηγούμενη πριν την μεγάλη θυσία του Διάκου ημέρα. Του μεγάλου ήρωα, του Αγίου του Έθνους μας Αθανασίου Διάκου, που όταν έγινε προ ετών πρόταση να αγιοποιηθεί, η Εκκλησίας την απέρριψε... Μέσα στο πρώτο αυτό μέρος περιέχεται και η περίφημη προσευχή του Διάκου, όπου καλεί τους πολεμιστές του δίπλα του να προσευχηθούνε λέγοντας τα λόγια:

«αδέρφια παλληκάρια μου! Ελάτε ολόγυρά μου
και γονατίσετε μ' εμέ. Ο κόσμος στη χαρά μου
είναι ανθοστόλιστη εκκλησιά, και δω μας παραστέκει
εκείνος που την έκτισε για να τον προσκυνούμε.»

Η χαρά του Διάκου είναι η ώρα της θυσίας, που πλησιάζει και ο κόσμος Ιερός είναι ολόκληρος ένας Ναός και όπως γράφει παρακάτω ο ποιητής βουνά, λαγκαδιές και δέντρα, βρύσες και αγριολούλουδα στέκουνε βουβά για να ακούσουνε την προσευχή του Διάκου, που επικαλείται την ευχή της μάνας του να τον αξιώσει ο Θεός να ζώσει το σπαθί του και να πολεμήσει ελεύθερος. Στην συνέχεια ο Διάκος αποκοιμιέται ήσυχος και γαλήνιος και ο ποιητής τελειώνει το άσμα πρώτον με τα λόγια:

«πλάστη μεγαλοδύναμε! Αξίωσέ μας όλους
πριν μας σκεπάσει η μαύρη γη, στα δουλωμένα πλάγια
να κοιμηθούμε μια νυχτιά τον ύπνο του Θανάση».

Στο δεύτερο άσμα, ο Πανουριάς και ο Διοβουνιώτης προσπαθούν να τον πείσουν να φύγουν από την Αλαμάνα γιατί δεν μπορούν να σταματήσουν το πολυάριθμο στράτευμα του Ομέρ Βρυώνη και εκείνος ο αιώνιος Έλληνας ήρωας, τους λέει πως αυτό δεν είναι δυνατόν γιατί τότε θα πάει το ποτάμι, ο Γοργοπόταμος, θολό και ντροπιασμένο να πει στην άγρια θάλασσα πως δεν εβρέθη ένας τα ξακουσμένα του νερά με δυο σταγόνες αίμα να τα αγιάσει και να τα μυρώσει. Και η θάλασσα μουγκρίζοντας θα τρέξει στα ακρογιάλια και ωσάν διαλαλητής φοβερός θα πει σε ανατολή και δύση πως οι Έλληνες δεν αντιστάθηκαν στον Ομέρ Βρυώνη. Ο νέος Λεωνίδας και οι τριακόσιοι του στέκουν εκεί στην Αλαμάνα και περιμένουνε την ώρα της Δόξας!

Το τρίτο άσμα είναι αφιερωμένο στην ημέρα της θυσίας. Ο Αθανάσιος Διάκος αρνείται να υποχωρήσει και στοιχειώνει με το Αίμα Του την Ιστορία στην Αλαμάνα. Την ώρα όπου πολεμά και του έχουν απομείνει γύρω του ελάχιστοι άντρες τον ειδοποιούν πως έπεσε στην μάχη ο Δεσπότης Ησαΐας και ο αδελφός του Παπαγιάννης. Ο Ομέρ Βρυώνης τον καλεί να παραδοθεί και ο Αθανάσιος Διάκος του απαντά: «Στη γη δεν έχω αφέντη κι όθε περάσει ο ίσκιος μου, ορίζω εγώ...». Ακολουθούν οι μεγάλες ώρες του μαρτυρίου, ώρες που ο Διάκος χύνει σταγόνα-σταγόνα το Αίμα Του για την ελευθερία του Έθνους. Έχει παραδώσει πλέον την Ψυχή Του, όταν ο ποιητής περιγράφει πως εκείνη ακριβώς την ώρα δυο φώτα υπερκόσμια λάμπουνε στον ορίζοντα. Το ένα είναι το κεφάλι του Δεσπότη Σαλώνων Ησαΐα, που και αυτόν αρνήθηκε να κάνει άγιο η εκκλησία και το άλλο του Παπαγιάννη. Και ερχόμαστε στο άσμα τέταρτον με τον τίτλο «ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ». Σε ένα μέρος μυστικό, κάτω από ένα χιλιόχρονο δεντρό, θάβει ο Ομέρ Βρυώνης το σώμα του Θανάση Διάκου. Ο ουρανός λυσσομανά, μαύρη καταιγίδα απλώνεται παντού. **Γύρω από το μέρος που έχουνε θάψει τον ήρωα μαζεύονται οι ψυχές των ηρώων τετρακοσίων ολόκληρων αιώνων τιμημένων και αιματοβαμμένων αγώνων για την λευτεριά.** Από εκεί περνάνε όλοι. Ο Κατσαντώνης, ο Ζήδρος, ο Βλαχάβας, ο Μητρομάρας, ο Σαμουήλ και τόσοι άλλοι... Στερνός έρχεται ο Δεσπότης Ησαΐας και παίρνει την ψυχή του και φτερουγίζουνε ψηλά στα ουράνια. Όπου εκεί από ψηλά βλέπουν την χώρα την κτισμένη στις εφτά ράχες την Κωνσταντινούπολη και η ψυχή του Αθανασίου Διάκου κλαίει και ζητά από τον Δεσπότη ένα σπαθί για να την λευτερώσει. Όμως, τα λόγια είναι φτωχά όταν υπάρχουν οι μεγάλοι στίχοι του ποιητή, στίχοι που αλίμονο δεν θα διδαχτούνε ποτέ στα σχολειά τα Ελληνόπουλα... **Τελειώνω παραθέτοντάς σας το άσμα το έσχατο, το τέταρτο και τελευταίο, από το ποίημα «ΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΚΟΣ» του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη. Όσοι έχουνε Ελληνική καρδιά δεν μπορούν παρά διαβάζοντάς το να αισθανθούν το χρέος, την οσμή της ιστορίας, το καθήκον και το πεπρωμένο.**

ΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΚΟΣ
ΑΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ «ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ»

«Κοιμάται ακόμα η Αρβανιτιά, χορτάτη, αποσταμένη,
Μες΄ ς την πυκνή τη χλωρασά.
Τόσαις χιλιάδαις κόσμος,
Κι ούτ' ένα όνειρο γλυκό, ούτ' ένα καρδιοχτύπι!
'Σ του ύπνου της τη συγνεφιά δεν έλαμπαν ελπίδαις,
Δε φέγγει πόθος μακρυνός. 'Σ τα μάτια της μαυρίλα
Και 'ς της καρδιά της ερημιά. Τ' ανθρώπινα κοπάδια
Απ' το βαρύν τον κάματο, βουβά, αποκαρωμένα,
Μες ΄ς τα λουλούδια ταπριλιού
μαυρολογούν, πλαγιάζουν,
Σαν να 'τανε συντρίμματα, χορταριασμέναις πέτραις
Όπου είχε πάρη ο χαλασμός από κανέναν πύργο
Και τάχε σπείρη εδώ κ' εκεί με του σεισμού το χέρι.

Ακόμα η Πούλια είναι ψηλά και της αυγής ακόμα
Τωρνίθι δεν ελάλησε. Προτού να βασιλέψη
Το δρέπανο του φεγγαριού 'ς ενός βουνού τη ράχη
Εστάθηκε για μια στιγμή και πικραμένο ρίχνει
Την ύστερή του τη ματιά 'ς ενός βουνού τη ράχη
Εστάθηκε για μια στιγμή και πικραμένο ρίχνει
Την ύστερή του τη ματιά 'ς το έρμο το Ζητούνι.
Εμαύρισαν οι λαγκαδιαίς. 'Σ το μελανό του κύμα
Ταγέρι πνίγει τα σπαρτά, τα δέντρα, τα λιβάδια,
Γένονται θάλασσα οι στερηαίς, λες ότι αυτό το βράδυ
Ήρθε με δυο μεσάνυχτα κι αργεί να ξημερώση.

Μες΄'ς το σκοτάδι το βαθύ χιλιόχρονο ρουπάκι
Φοβέριζε τον ουρανό με ταγριομανητό του.
Στοιχειό της γης περήφανο, βουλήθηκε να φτάση
Τα σύγνεφα με τα`κλαριά, τον άδη με τη ρίζα,
Και δεν ανανοήθηκε που ο χαλαστής ο χρόνος
Τούχε φωλιάση 'ς την καρδιά και τώσκαφτε λαγούμι
Δουλεύοντας σιγά σιγά με τα σκυλόδοντά του.

Εις το βαρύν τον ίσκιο του, περίχαρο λουλούδι
Ποτέ δεν εξεφύτρωσε. Ούτε το χαμομήλι
Ούτε η χολάτη η κυκλαμιά. Ολόγυρά του σπλόνοι
Και δρακοντιαίες φαρμακεραίς.
'Σ το χώμα κάπου κάπου
Σπαρμένα ραχοκόκκαλα, που τάχε ξεσαρκώση
Ο τραπεζίτης του σκυλιού, του κόρακα το νύχι,
Εσέποντο χωρίς ταφή. Κι ανίσως πλανεμένος
Κανείς διάβαινε απ' εκεί κ' ένιωθε τα σαράκια
Να πριονίζουν άγρυπνα τα κούφια κατακλείδια,
Κι ολονυχτύς να τρίζουνε, έκανε το σταυρό του
Κι ούτε που γύριζε να ιδή το φοβερό το δέντρο.

'Σ τη μαύρην την κουφάλα του εμόναζε ένας γύφτος,
γέροντας, κακοτράχαλος, βουβός, φωτοκαμένος,
ανάθρεμμα της ευλογιάς, της λώβας στερνοπαίδι.
Τον έβοσκε βαθύ χτικιό, του θέριζε τα σπλάχνα
Έχθρα κρυφή, παντοτεινή, για τάνθη, για ταστέρια,
Για το παιδιού την ευμορφιά, κ' έτρωγε με το μάτι
Ό,τι το χέρι το σκληρό δεν έφτανε να φθείρη.

Έκλωθε τη σπαύλα του στρωμ΄νεος 'ς τα ξεσκλιδια
Που τώφερνε πάσα φορά το κλεψιμιό, η κρεμάλα.
Αχώριστοί του σύντροφοι, σφυριά, τριχιαίς, αμμώνι,
Στουρνάρια για το γδάρσιμο,
παληοάκαρφα, ψαλίδαις,
Μια νυχτερίδα, ένας σκορπιός,
μια κίσσα, μια χελώνα.
Κανένας δεν εγνώριζε 'ς τη Λιβαδειά πως ήρθε.
Τον είχε ρίξη σύγνεφο;... Τον είχανε ξεράση
Τα χώματα του ρουπακιού;... Κανένας δεν το ξέρει.
Όταν τη νύχτα 'ς τον τροχό τα σύνεργα επερνούσε
Κι ανάδευε τα χέρια του κ' έτρεμε το κεφάλι,
Παρασαρκίδα αφύσικη μες 'ς την κοιλιά του δέντρου,
Εφάνταζεν από μακρά ότι ήτο θεριεμένο
Χταπόδι 'ς τη θαλάμη του που πρόσμενε κυνήγι
Κι ανήσυχο παράδερνε με τους αποκλαμούς του.

'Σ αυτόν το λάκκο από βραδύς
θαμμένος ειν' ο Διάκος,
ταστροπελέκι του βουνού σβυέται 'ς αυτό το μνήμα.
Χαρούμενο 'ς τα' αρπάγια του τον έχει το σφαλάγγι
Και του βυαζίνει την ψυχή. Ξεραίς παλαμονίδαις
Του στρώνει μέσα 'ς τη σπηλιά και τόνε ρίχνει επάνω.
Με δαγκανάρια, με σχοινί τα χέρια ξεκλειδώνει

Και τα φορτώνει σίδερα, του δένει τα ποδάρια,
Χαλκά του σφίγγει 'ς το λαιμό.
Τα στήθια του πλακώνει
Μ' εν' αγκωνάρι κοφτερό. Τα σερπετά μαυλίζει
Και τα τινάζει επάνω του... Ύστερα, διπλοπόδι,
Τα παραμόνευε ο φονιάς μην αποκοιμηθούνε
Κι αφήσουν ατελείωτο το νυχτοκάματό τους.

Ακοίμητο, αγρυπνούσ' εκεί και του Θεού το μάτι.

Χιλιάδαις ήρθανε με μιας τριγύρω 'ς το Θανάση
Ψυχαίς μεγαλοδύναμαις από τον άλλο κόσμο
Με τα παληά τους βάσανα, με την παλληκαριά τους,
Και του φιλούν το μέτωπο και τον περιδροσίζουν.
'Σ τη σκοτεινή του φυλακή, γαλανοφορεμέναις,
απλώνουν τα φτερούγια τους
κ' επάνωθέ του ανοίγουν
βαθύν απέραντο ουρανό και του τον αστερώνουν
μ' αθάναταις ενθύμησαις, μοσχοβολιαίς του τάφου.

Καταίβηκε ο Φιλόθεος με θυμιατό 'ς το χέρι
Και λιβανίζει κ' ευλογά. Μαζύ του κι ο Δημήτρης
Κρατώντας 'ς το δισάκκι του κρυμμένα του Δεσπότη
Τάγπημένα λείψανα, σαν να ζητούσε ναύρη

Λιγάκι χώμα, ψυχικό, ελεύθερη μιαν άκρη
Για να τα θάψη ο δύστυχος.
Τους συντροφεύει ο Κούρμας.
Πλατύς ψηλός σαν έλατος κι ο Πάνος Μεϊντάνης
Με το μικρό Χορμόπουλο και με το Σπαθογιάννη.
Είδε του Βάλτου το θεριό, το Χρήστο το Μιλλιόνη,
Με τη στερνή του την πληγή.
Το Γιάννη Μπουκουβάλα
Γυμνό βαστώντας το σπαθί σαν νάφτανε τρεχάτος
Ψηλ' από το Κεράσοβο. Σιμά του ο Μητρομάρας,
Εφάνηκε ύστερα ο Σπαθάς, θολός, ανταριασμένος,
Θαλασσοπούλι πώσταζεν αφρούς
απ' την Κασσάνδρα.
Ο Ζήδρος ο ανήμερος. Ο Θύμιος ο Βλαχάβας,
Πούχε παράπονο κρυφό για' ήτον πεθαμένος
Και δεν μπορούσε μια φορά να μαρτυρήση ακόμα
Για τώνειρό του το γλυκό. Ο Βλαχαρμάτας Βέργος.
Ο Λιάς από τη Βίδαβη. Επέρασε ο Ααμπέτης
Και δείχνει τ' Αστραπόγιαννου την κάρα ματωμένη
'Σ την αγκαλιά του την πιστή.
Εκεί κι ο Αμπελογιάννης
με τρεις θηλειαίς που εσφίγγανε
τον άγριο το λαιμό του.
Ο Κωνσταντάρας πώφερνε 'ς τον ώμο το παιδί του
Σφαμμένο με τα χέρια του, μονάκριβή του κλήρα,
Γιατί, κακούργιο, εντρόπιαζε,
τάρματα, τη γενειά του.
Ο Λάζος, ο Βρυκόλακας, ο γέρο Κώστα Πάλλας,
Ο Καλλιακούδας ο Λουκάς, ο Χρόνης, ο Γυφτάκης,
Τ' Ανδρούτζου τάσπρο φάντασμα,
τρανό σαν το Βελούχι
Με τον ψυχοπατέρα του το Βλάχο το Θανάση,
Λειοντάρια που δεν άφιναν τον άδη 'ς ησυχία.
Ο Λιάκος απ' τον Όλυμπο. Εκεί κι ο Κοντογιάννης
Που γύρευε συχώρεση να πάρη για το Μήτζο.
Ο Κατζαντώνης πώδειχνε με κρυφοπερηφάνια
'Σ τα κόκκαλα του το σφυρί...
Ο Δίπλας 'ς το πλευρό του.
Ο Αλέξης ο Καλόγερος, οι Κατζικογιανναίοι,
Αχώριστοι 'ς το σκοτωμό, 'ς το μνήμ' αδερφωμέ-
νοι.
Της Λάμιας ο σταυραντός
πλακώνει ο Χρήστος Γρίβας.
Σε φλογισμένο σύγνεφο διαβαίνει θρονιασμένος
Εμπρός 'ς το Διάκο ο Σαμουήλ,
της Κιάφας ο προφήτης.

Κρατεί 'ς τη ζώνη τα κλειδιά που πήρε από το Κούγγι
Όταν τον έφαγε η φωτιά. Αχτίδαις τα μαλλιά του
Τα γένεια σπίθαις και καπνός.
Οι πέντε του συντρόφοι
'Σ τον ώμο τους τονέ βαστούν. Ανέμιζαν τριγύρω
'Σ το φοβερό καλόγερο παιδιά βυζασταρούδια,
αγράμπελαις που εφύτρωσαν 'ς
το βράχο του Ζαλόγγου,
καθένα τούχε η μάνα του 'ς την τραχηλιά της ρόδο.
Κι ανάμεσό τους φαίνεται ο γέρο πολεμάρχος
Σαν περατάρης γερανός που σέρνει 'ς τα φτερούγια
Τα χηλιδόνια του Μαρτίου δαρμέν' απ' την αντάρα.

°

Μ' ανέλπιστη παρηγοριά ο πεθαμένος κόσμος
Το πονεμένο το κορμί ραντίζει του Θανάση,
Κ' επίστεψεν από μακρά ότ' είδε το λημέρι
Που την ψυχή του επρόσμενε. Ερρίζωσε η καρδιά του
Βαθύτερα 'ς τα σωθικά, του φώλιασε 'ς τα μάτια
Γλυκειά της μάνας του η ευχή.
Σκοτείδιασε το φως του
Κι αποκαρώθηκε ο φτωχός, τα σερπετά δειλιάζουν
'Σ τ' αγώγι τους και φεύγουνε.
Νεκρώνεται κι ο γύφτος,
η φύσις όλη εσίγησε, λες κ' ήθελε ν' αφήση
ελεύθερα να καταιβούν τα ονείρατα του Διάκου.

Κ' ιδού του κάστηκε με μιας ότ΄ είδε την κουφάλα
Του δέντρου ν' αναδεύεται. Του ρουπακιού τα φύλλα
Να πέσουν όλα καταγής, να μεταμορφωθούνε
Να γένουν σάρκαςι ζωνταναίς, και τάψυχο το ξύλο
Να λάβη ανθρώπινη μορφή. Η φλούδα μοναχή της
Χωρίζει, ξεδιπλώνεται, και τότε με το χέρι,
Το σιωπηλό το φάντασμα που στέκει επάνωθέ του,
Κ' έμειν΄ εμπρός του ακίνητο...
Τριγύρω 'ς το λαιμό του
Χαράκι κόκκινο βαθύ, σαν νάθελε περάση
Εκείθε η κόψη του σπαθιού...

-Χριστός Ανέστη, Διάκε!
-Παπά, τι θέλεις από με;... πουθ' έρχεσαι;...

ποιος είσαι;...

-Ποιος είμαι, Διάκε;... και ρωτάς;...
κύταξε... ο Ησαΐας,.
Έλα μαζί μου γρήγορα μη μας προλάβ' η μέρα.

-Δεσπότη μου, μ' εδέσανε... Τα σίδερά μου κόψε.
-Θανάση, μην είσ' άπιστος... Δε σε κρατεί κανένας.

Ανέβηκαν μεσουρανύς. Πετούν... Πετούν ακόμα...
Αφίνουν πίσω τους βουνά και πέλαγα κι αστέρια.
Τρυγόνια διαβατάρικα που πήγαιναν 'ς τη Δύση
Τους απαντούν 'ς τα σύγνεφα και τους καλημερίζουν.
Ο Διάκος τα χαιρέτησε, ταυλόγησε ο Δεσπότης
Και τα ρωτά που θα σταθούν να ξεκαλοκαιρέψουν,
Κ' εκείν' αποηλογήθηκαν:
«'Σ τα Σάλονα, 'ς την Κιόνα,
'Σ την Λιάκουρα τη δροσερή,
'ς της Γούρας τ' ακροβούνια»-
-«Αλλάξετε το δρόμο σας, πουλιά μου ευλογημένα,
σύρετε αλλού να ζήσετε και να ζευγαρωθήτε.
Εκεί εθολώσαν τα νερά, είναι φωτιά ταγέρι,
Και δε θαυρήτε για φωλειά ούτε κλωνί χορτάρι».

Οι δυο ψυχαίς πάντα πετούν... Πετούν ολίγο ακόμα
Και φτάνουν 'ς ένα ψήλωμα...

-Θανάση, στάσου τώρα
κι ολόγυρά σου κύτταξε.
-Δεσπότη!... Ποια είν' εκείνη
η χώρα που μαυρολογά, χτισμένη 'ς εφτά ράχαις;...
μου φαίνεται άγρια θάλασσα, και το ροχάλισμά της
τακούω που φτάνει ως εδώ...

-Προσκύνησε το Θρόνο
του πρώτου μας του Βασιλειά,
το μνήμα του στερνού μας...

Πώς τρέμει, Διάκε; Γιατί κλαίς;... Θανάση!
Είναι δική μας.

-Ελεημοσύνη... Ένα σπαθί...
Πριν φέξη τήνε παίρνω...

-Διάκε, δεν ήρθ' η ώρα μας. Θα βαφτιστούμε πρώτα
'Σ το αίμα, 'ς τα παθήματα και κοφτερά στουρνάρια
'Σ το μετερίζι του βουνού το γόνα μας θα τρίψουν.
Θα πιούμε τον ιδρώτα μας. Θα μείνη μαύρη χήρα
Η γη μας η ταλαίπωρη και τα κοιλόρφανά της
Θα μάθουν να χορταίνουνε λαθύρια, βρακανίδαις,
Και του νερού τα κάρδαμα, παρά να τα σαρκώνη
Του ξένου το άτιμο ψωμί, πώχει προζύμι πάντα
Φαρμάκια, καταφρόνεσαις, περίγελα και δάκρυ.
Τότε θαρθή περήφανο το γένος να χτυπήση
Τη θύρα της Αγιάς Σοφιάς με του σπαθιού τη φούχτα,
Τα σιδερένια μάνταλα, 'ς την προσταγή θα πέσουν,
Κ' εκεί που τώρα' ανάσκελα, μ' ολόρθα δαγκανάρια
Με το λαρύγγι διάπλατο, θρασομανάει και χάσκει
Το μισοφέγγαρο χρυσό, σαν νάθελε με πείσμα
Αφ' ου μας έφαγε τη γη, να πιη τον ουρανό μας,
Ο Σταυρωμένος θα σταθή... Μην κλαις...
είναι δική μας.

-Κ' εμείς, πατέρα μου, οι φτωχοί,
θάμεθα πεθαμμένοι;...

-Θα να χτιστή με κόκκαλα το μακρυνό γεφύρι.
Μην είσαι, Διάκε, αχόρταγος.
Κύτταξ' εκεί ποιος άλλος
Με το κορμί το θέμελα θα να στοιχειώση τώρα.
Θανάση μου! Γονάτισε... κρεμούν το Πατριάρχη.

Εγονατίσανε βουβοί. Κ' ευθύς 'ς την έρμη χώρα
Έβρεξε φως από ψηλά και τήνε πλημμυρίζει.
Και κόσμον είδανε πολύν, σιμά 'ς το περιγιάλι
Να μερμηγιάζη ανήσυχος και μεσ' απώνα ξύλο,
Οπού είχε αράξη βιαστικά, το Γέρο να προβάλη
Με τ' απανωκαλύμαυκο, με το ραβδί 'ς το χέρι.
Τα βάσανά του, οι αγρυπνιαίς,
τα χρόνια του, οι νηστείαις,
Το φοβερό το μυστικό, που εκράτει κλειδωμένο
Βαθειά 'ς τα φυλλοκάρδια του, τον είχανε συντρίψη
Κ' είναι τα πάτημά του αργό. Φονειάδες λυσσασμένοι
Τον έσπρωχναν να περπατή και τα γεράματά του
Περιγελούσανε σκληρά: -«Τη λαγουδιά σου χτυπά...
Εμπρός... κ' οι λύκοι, ποιστικέ,
θα φαν τα πρόβατά σου».
Τον έσυραν σε μια αδειά.
Πέφτει 'ς τη γη... Σταυρώνει
Τα χέρια να τον κόψουνε...
«Εμπρός... εμπρός... Δεσπότη
Δεν έχει σβέρκο για σπαθί... Ακαίρηος θα πεθάνης».

Μουγκρίζει ο ανεμοστρόβιλος.
Σφιχτά τον αγκαλιάζουν
Και τόνε διώχνουν παρεμπρός:
«Μόχτα… Δεσπότη… μόχτα
Και ΄ς το πατριαρχείο σου θαυρής να ξαποστάσης»
Κι ανεμοδέρνει ταλαφρό, το μαραμένο φύλλο.
Αφ' ου τον έφεραν εκεί κι αφ' ου τον παραδώκαν
Εβουβαθήκανε με μιας. Ένας 'ς τον άλλο επάνω
Λαχομανούν, αφίζουνε… 'Στη μεσινή τη θύρα
Σε λίγο τρίζει το σχοινί… Αλλαλαγμός, κατάραις…
Σπαράζει τάγιο λείψανο… Ταχόρταγα τα όρνεια
Ολόγυρά του σφίγγονται… Του ξέσχιζαν τα ράσα…
Ξεγύμνωσαν τα στήθια του κ' εφάνηκε 'ς τον ήλιο
Απόκρυφη λαβωματιά… Πλευρώνουν την κρεμάλα
Γρηαίς αρκουδογύφτισαις και με τα δοκανίκια
Του δέρνουνε το πρόσωπο… Πλακώσαν κ' οι Εβραίοι
Και ξεκρεμάσαν το νεκρό…
Αρπάζουν την τριχιά του,
Δαιμονισμένοι τρέχουνε… Οπίσωθε αλυχτούσαν
Χιλιάδαις σκύλοι νηστικοί…
Εφτάσαν 'ς τακρογιάλι…
'Σ του Πατριάρχη το λαιμό, δένουν σφιχτά μια πέτρα
και μ' ένα ρυάσιμο βραχνό που τάκουσαν οι τάφοι
και τα παιδιά μες 'ς την κοιλία,
'ς τα χέρια τόνε παίρνουν
και τον πετούν 'ς την θάλασσα…
Νυχτώνει… ο πεθαμμένος
προβαίνει 'ς την αστροφεγγιά… Σιωπηλά ταγέρι
φυσσά μες 'ς τάσπρα του μαλλιά…
Το λείψανο αρμενίζει…
τακολουθούν τα κύματα… Η νεκροσυνοδεία
σ' ένα καράβι σταματά… Του μάρτυρα τα πόδια
χτυπούν την πρύμνη μια φορά…
χτυπούν πάλαι την πλώρη…
ετρύξανε οι ξυλοδεσαίς…
Ξυπνούν… τον ανεβάζουν
εμπρός του γονατίζουνε…
Ο πρωτοσύγγελλός του τόνε γνωρίζει…
του φιλεί το μέτωπο, τα χέρια…
σηκώνουνε το σίδερο… Με τα πανιά απλωμένα
σχίζει την άβυσσο ο νεκρός
'ς το ξυλοκρέββατό του…

-Θανάση μου, ενικήσαμε!…
το ψυχομάχημά του
μεταλαβή κι αντίδωρο…

-Πατέρα, δε θα νάρθη
για μας, που προοιμίζομε, Δευτέρα Παρουσία
'Σ αυτήν την ακροπελαγιά;… Αυτό το έρμο χώμα
δε θα το ιδούν ελεύθερο μια μέρα οι πεθαμμένοι;

-Πίστευε, Διάκε, 'ς του Θεού την παντοδυναμία.

-Δεσπότη μου!… πνεμματικέ!…
Στου δέντρου την κουφάλα
πριν ξημερώση να με πας… Και μη με παρατήσης…

-Θα σούναι πάντα 'ς το πλευρό
μ' εμέ κι ο Πατριάρχης.

Απλώνουν πάλαι τα φτερά. Συχνά, συχνά ο Θανάσης
Πετώντας έστρεφε να ιδή, 'ς τη νεκρωμένη χώρα
Το θόλο της Αγιάς Σοφιάς, όπου φεγγοβολούσε
'Σ το πρώτο γλυκοχάραμμα, όσο που λίγο, λίγο
τον έχασε απ' τα μάτια του… Ελάλησε τωρνίθι
και τωνειρό του εσβύστηκε…
ξυπνά και βλέπει ακόμα
το γύφτο που ροχάλιαζε κ' επάνωθέ του μαύρα
του φοβερού του ρουπακιού,
τα φύλλα, τα κλωνάρια.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ
1788 - 1821

Η σύγκρουση του Σερβικού Εθνικισμού με το δυτικόφιλο καθεστώς και ο Εθνικός ακρωτηριασμός του Κοσσυφοπεδίου

Η ΣΕΡΒΙΑ ΣΤΟ ΑΜΟΝΙ

«Γιατί η Σερβία;»

Είναι γεγονός ότι η προ ολίγων εβδομάδων κήρυξη μονομερούς «ανεξαρτησίας» της παλαιάς Σερβικής επαρχίας του Κοσσυφοπεδίου εκ μέρους των Αλβανών πλέον κυβερνητών του, επανέφερε το ξεχασμένο εδώ και χρόνια ζήτημα περί απόσχισης της περιοχής από την Σερβία, που για τον υπόλοιπο δυτικό κόσμο, φαινόταν σαν «κοιμώμενο» μετά από τους Νατοϊκούς βομβαρδισμούς του 1999. Μέχρι σήμερα δεν θα ήταν καθόλου υπερβολή να σημειωθεί ότι αυτή η de facto ανατροπή συνθηκών και συνόρων στην Χερσόνησο του Αίμου, παρότι αναμενόμενη για πολλούς, έμενε εσκεμμένα στο παρασκήνιο του ενδιαφέροντος της κοινής γνώμης.

Και αναφέρεται η λέξη «εσκεμμένα» καθώς είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός, ότι η «υπόθεση» του Κόσσοβου δεν έληξε απλά και μόνον επειδή επετεύχθη ο στόχος των υποκινητών ενός καλά σχεδιασμένου στρατηγικού σχεδίου, όπως άφηναν να εννοηθεί οι ίδιοι προς κάθε κατεύθυνση. Αντιθέτως όλες οι κυβερνήσεις των χωρών μελών της «Ε.».Ε. και του ΝΑΤΟ, καθ' όλο αυτό το διάστημα ήταν ενήμερες και γνώστες των εξελίξεων, που δεν άφηναν όμως να βγουν στο προσκήνιο εμμένοντας στην δουλοπρεπέστατη αδιαφορία τους, ώστε να μην υποχρεωθούν από τις όποιες (σποραδικές ή μαζικές) αντιδράσεις «να αναπληρώσουν το κενό» του κέντρου αποφάσεων —το οποίο εξάλλου συνετρίβη με την δική τους άδεια, συνεπικουρία και συνενοχή- στο «μαλακό υπογάστριο» της ηπείρου μας, περιμένοντας στωικά να κινηθούν οι αργές αλλά σταθερές, διαδικασίες που είχαν ξεκινήσει πέραν του Ατλαντικού.

Στην συνέχεια, επιχειρείται μια εναλλακτική προσέγγιση επί του συνόλου του θέματος —που απαντά στο «γιατί η Σερβία;»-, καθώς θεωρείται πως τίποτα δεν έγινε έξ' απροόπτου όπως θέλουν να πείσουν οι ινστρούχτορες των ΜΜΕ (ντόπιων και διεθνών) δίνοντας το απαραίτητο άλλοθι, τόσο συγκαλύπτοντας την πρόδηλη δουλοπρέπεια των υποτακτικών της παγκοσμιοποίησης (και την δική τους ενοχή), όσο και στους σχεδιασμούς καθαυτούς.

Ο γεωπολιτικός ρόλος του Γιουγκοσλαβικού κράτους μέσα από την ιστορική του διαδρομή

Για να παρατηρηθούν σε σταθερό πλαίσιο οι σημερινές ραγδαίες εξελίξεις, αρκεί να παρατεθούν συνοπτικά και κατά ιστορική σειράν τα όσα έλαβαν χώρα στην γειτονική χώρα, επηρεάζοντας το γεωπολιτικό status quo τα τελευταία χρόνια.

Ξεκινώντας λοιπόν, από τις εδαφικές και εθνολογικές ανακατατάξεις των Βαλκανίων του 19ου, των αρχών και των μέσων του 20ου αιώνα, παρατηρείται ο σχεδιασμός συγκρότησης ενός πολυεθνικού πόλου με σκοπό την αντιπαράθεση του με το πανίσχυρο αντίστοιχό του στην εγγύτερη κεντρική Ευρώπη, παρόμοιας υφής και συνοχής: αυτού της Αυστροουγγρικής αυτοκρατορίας. Ενός πόλου που όφειλε την υπόστασή του κι επομένως την εξάρτησή του, στα γεωπολιτικά σχέδια των αντιπάλων των δυνάμεων της κεντρικής Ευρώπης (Γαλλία, Μ.Βρετανία), οι οποίοι έχοντας βρεθεί στην αρχή της αποικιοκρατικής έκρηξής τους, προσπαθούσαν να ανατρέψουν την διείσδυση προς τα ανατολικά των «δυο Γερμανικών Αυτοκρατοριών» (Γερμανικό Βασίλειο και Αυστροουγγαρία) και της Ρωσικής αυτοκρατορίας προς τον νότο, που νομοτελειακά θα σήμαινε το «μοίρασμα» της Ευρώπης σε αυτές τις τελευταί-

ες δυνάμεις, συνεπάγοντας φυσικά, την απώλεια επιρροής και την έλλειψη του παραμικρού οφέλους από αυτά τα εδάφη.

Οι βλέψεις όμως, των δυτικοευρωπαϊκών δυνάμεων, προσέκρουαν ακριβώς σε αυτή την ισχυρή παρουσία των –τότε- αντιπάλων τους κεντροευρωπαϊκών στην περιοχή. Γεγονός που άλλαξε με την ήττα της Αυστροουγγαρίας και της απόσχισης από αυτήν των Κροατών και Σλοβένων, δίδοντας την ευκαιρία της εκπλήρωσης του σχεδιασμού αυτού, με την συνένωσή τους με το βασίλειο των Σέρβων, που «γέννησε» τελικά το Γιουγκοσλαβικό βασίλειο (1η Δεκεμβρίου 1918) και τον πολυπόθητο πόλο των «νοτιοσλαβικών» συγγενικών εθνοτήτων, ο οποίος θα ανταγωνιζόταν για λογαριασμό τους, τους κεντροευρωπαίους Γερμανούς υποθάλποντας κάθε μελλοντική προσπάθεια για ανόρθωση στην παλιά τους θέση.

Αυτός λοιπόν ήταν ο χαρακτήρας του Γιουγκοσλαβικού Βασιλείου, που δημιουργήθηκε σαν κυματοθραύστης στις αρχές της περιόδου του Μεσοπολέμου, εξαιτίας των εν υπνώσει «χρεών» που άφησε η πρώτη παγκόσμια σύγκρουση. Και διατηρήθηκε ως «κληρονομιά» κι από την διάδοχο «Σοσιαλιστική Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας», του –εβραϊκής και κροατικής καταγωγής- μαρξιστή Γιόσιπ Μπρόζ, Τίτο, που βρέθηκε στην θέση του δυνάστη των Γιουγκοσλάβων.

Παρότι το αιματοκύλισμα του Β' Παγκοσμίου πολέμου, δημιούργησε νέα τετελεσμένα εξαφανίζοντας τον ουσιαστικό λόγο συγκρότησης αυτού του πολυεθνικού κράτους, η χρησιμότητά του δεν έπαυσε. Αντιθέτως αναβαθμίστηκε αρχικά για την αποσόβηση της επέκτασης της επιρροής των νέων «δυτικών» ευρωατλαντικών δυνάμεων στην ανατολική Ευρώπη που βρέθηκε υπό την δυναστική εξουσία ενός εκ των «Συμμάχων» νικητών της σύγκρουσης: της ΕΣΣΔ. Ακόμα και στην συνέχεια, οπότε ο νέος ηγέτης της Τίτο, προχώρησε στην «ουδετεροποίησή» του έναντι της καπιταλιστικής δύσης και της σοβιετικής ανατολής, η σημασία της ύπαρξης αυτού του πολυεθνικού μορφώματος συνέχισε να μεγαλώνει και τελικά καθιστάμενο με μια επίφαση «ουδετερότητας» άλλαξε τον μονομερή ρόλο του (γεωγραφικά, αμιγώς έναντι της δύσης) πλησιάζοντας αμοιβαία το ενδιαφέρον και των δυο πλευρών, αποτελώντας το δέλεαρ και τον «άσωτο υιό» και των δυο, που έπρεπε συνεχώς να βρίσκεται στο απυρόβλητο και την ...«ευγενή» τους διάθεση.

Για να επιτευχθεί όμως αυτό, ο δικτάτορας Τίτο, εφήρμοσε απολυταρχικές μεθόδους καταπνίγοντας την Εθνική ταυτότητα όλων των υποτελών του, υπαγορεύοντας μια νέα πολιτική «συνείδηση» στην προσπάθειά του να αντικαταστήσει τις Εθνικές, που ενίσχυσε μάλιστα εφαρμόζοντας ανακατατάξεις κι εκτοπισμούς ομοιογενών πληθυσμών με σκοπό να διατηρεί αυτή την νέα πολυεθνική ταυτότητα, σαν την ιδιότυπη ισορροπία του τεντωμένου σχοινιού. Αλλά και χρησιμοποιώντας όταν αυτό δεν ήταν αρκετό και τις μεταξύ διαμάχες των Εθνοτήτων που δυνάστευε.

Με σκοπό να κυριαρχεί ο ίδιος σταθερά του πολυεθνικού αυτού κράτους, εφήρμοσε την παλαιά ρωμαϊκή συνταγή του **"divide et impera"** (διαίρει και βασίλευε) κι οδήγησε τελικά στην ανάπτυξη των διαφορών αυτών αφήνοντας –ή κι ενισχύοντας κατά το δοκούν- αβυσσαλέα μίση. Μίση που τελικά μετά τον θάνατο του δικτάτορα (4η Μαΐου του 1980), εμφανίστηκαν ισχυρά στο προσκήνιο κι οδήγησαν στην κατάρρευση της «Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας» και τις αιματηρές εμπόλεμες διαμάχες των σκορπισμένων πληθυσμών των Λαών της.

Εθνικισμός και Σερβία

Παρά του θανάτου του μαρξιστή δικτάτορα Τίτο, για ένα διάστημα οι διάδοχες κυβερνήσεις της Γιουγκοσλαβίας, συνέχισαν κι εξέλιξαν το

«σχέδιο εσωτερικής σταθερότητας» που εφήρμοζε, δίνοντας περιθώριο στις αφυπνισμένες έχθρες να ξεσπάσουν. Γεγονός που τελικά συνέβη με δραματική ταχύτητα ακόμα και μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας το 1991, περνώντας μέσα από την ανεξαρτητοποίηση της Σλοβενίας, της Κροατίας, την αιματηρή απόσχιση της Βοσνίας κατόπιν στρατιωτικής σύγκρουσης, τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ το 1999, την διάλυση της ομοσπονδίας με το Μαυροβούνιο (2007) και φθάνοντας μέχρι και σήμερα.

Από την άλλη, η διάλυση της ΕΣΣΔ το 1989, άφησε το «καλό κι άσωτο παιδί» των δυο αντιπάλων, να αδράξει λόγω μεγαλύτερης ισχύος την θέση του ρυθμιστή και του σημαντικότερου κέντρου αποφάσεων της ευρύτερης περιοχής της κεντροανατολικής Ευρώπης. Μια θέση, που οι κυβερνήτες της έκριναν πως έπρεπε να συνεχίσουν να κρατούν και για την διεκδίκηση της οποίας έλαβαν χώρα όλες οι παρεμβάσεις του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού, εμποδίζοντας επιτυχώς την «διαδοχή» της, προς τους Σέρβους.

Τόσο λοιπόν η –έστω και για μικρό διάστημα- κατοχή αυτής της θέσης ισχύος, όσο και η πεπερασμένη τακτική του τιτοϊσμού που καταπίεζε την Εθνική ταυτότητα των Σέρβων, αλλά και άφηνε εσκεμμένα τους Λαούς μακριά από αυτή κρατώντας την για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ίδιου και του κύκλου του, επέφερε εύλογα στον Σερβικό Λαό –σε αντίθεση με όλους τους άλλους της πρώην Γιουγκοσλαβίας-, μια ανάταση Εθνικής υπερηφάνειας που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να διεκδικήσει εφεξής την ευημερία του. Ακόμα και στην πορεία με τις συνεχείς ένοπλες συγκρούσεις και παρά των εδαφικών απωλειών (εν προκειμένω της Βοσνίας), το αίσθημα αυτό ενισχύθηκε με εκείνο του μαχόμενου «δικαίου» τους έναντι του «αδίκου» που έφερνε ατυχή (για εκείνους) αποτελέσματα. Άφησε δηλ την πεποίθηση στον λαό πως τελικά, η ομοψυχία τους θα κατορθώσει να φέρει επιτυχή αποτελέσματα παρόλης της πρόσκαιρης πικρής γεύσης της ήττας.

Κι είναι αυτή η πεποίθηση που ερχόμενη σε επαφή με τις πτυχές του Εθνικού βίου, δημιούργησε ένα πρωτοφανές πολιτικό ρεύμα Εθνικισμού στην χώρα, το οποίο με την σειρά του απέκτησε σοβαρές βάσεις, στο πολιτικό σκηνικό των μετάτιτοϊκών κυβερνήσεων (όπως του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς που διήρκησε από το 1984 ως τον Σεπτέμβριο του 2000) , που συγκροτούσαν κυρίως παλαιά ...στελέχη του κομμουνιστικού κόμματος Γιουγκοσλαβίας.

Η ισχύς μάλιστα του ρεύματος αυτού, είναι εμφανής κυρίως μέσα από τις καταφανώς εχθρικές συνθήκες που επικράτησαν εναντίον του τόσο στα πρώτα χρόνια της απόλυτης διακυβέρνησης Μιλόσεβιτς όσο και μετά την εκθρόνιση του τελευταίου («Επανάσταση της Μπουλντόζας», 5 Οκτωβρίου 2000) από τον εξουσιαστικό θώκο και την αντικατάστασή του από το σημερινό δυτικόφιλο, δημοκρατικό καθεστώς-μαριονέττα των ευρωατλαντιστών. Κατά αυτό το τελευταίο διάστημα, ο Εθνικισμός των Σέρβων, έχει δεχθεί απανωτά πλήγματα όπως τις διώξεις των κυριότερων προσωπικοτήτων-στυλοβατών του (Βόισλαβ Σέσελι, Μλάντιτς, Κάρατζιτς), τις δολοφονίες στρατιωτικών ηγετών του (Αρκάν) και φυσικά τις φοβερές πολιτικές πιέσεις των φιλελεύθερων δημοκρατών που τον κρατούν –μετά βίας- μακριά από κάποια θέση εξουσίας στο κράτος τους.

Το 1991, το ρεύμα αυτό απέκτησε και ενιαία αυτόνομη πολιτική υπόσταση, που ήρθε από την ένωση δυο μικρών πατριωτικών φορέων, του Σερβικού Κινήματος των Τσέτνικς και του Λαϊκού Ριζοσπαστικού Κόμματος, στο **Σερβικό Ριζοσπαστικό Κόμμα (SRS- Srpska Radikalna Stranka), με ηγέτη τον Βόισλαβ Σέσελι, που από το 1994, είναι υπόδικος στην Χάγη για «εγκλήματα πολέμου» κατά την διάρκεια του πολέμου στην Βοσνία.** Ο Σέσελι, που υπήρξε επικεφαλής φιλομοναρχικών, αντικομμουνιστικών «ομάδων Τσέτνικς», κατόρθωσε να οδηγήσει το κόμμα του στην αντιπολίτευση. Μάλιστα, για την σκληρή του στάση, φυλακίστηκε από το καθεστώς του Μιλόσεβιτς (1994-5) αλλά παρόλα αυτά, το 1998 συνεργάστηκε μαζί του κι έγινε αντιπρόεδρος (1998-2000) στην κυβέρνηση Εθνικής ενότητας, ενώπιον των ένοπλων συγκρούσεων στο Κοσσυφοπέδιο με τον UCK και των πιέσεων των ΗΠΑ, για δυτικόφιλη ανατροπή και εκδημοκρατισμό. Το SRS ήταν το μοναδικό κόμμα που αρνήθηκε με

κάθε τρόπο την παράδοση στις Νατοϊκές δυνάμεις καθ' όλη την διάρκεια των βομβαρδισμών και των ένοπλων συγκρούσεων στο Κόσσοβο.

Μετά την σύλληψη του προέδρου του το 2003 και την μεταγωγή του στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης, το SRS, συνέχισε ακάθεκτα και απορρόφησε τον πολιτικό σχηματισμό του νεκρού Αρκάν (Κόμμα Σερβικής Ενότητας). Στις βουλευτικές εκλογές του ίδιου έτους, εξελέγη το πρώτο κόμμα με 27.61% κι έκτοτε διατηρεί την θέση αυτή, με ολοένα κι αυξημένο το έρεισμά του στον Σερβικό Λαό. Γεγονός που έχει οδηγήσει αρκετές φορές σε συνασπισμό όλων των υπολοίπων κομμάτων, με σκοπό την ανάσχεση της πορείας του προς τον αυτοδύναμο σχηματισμό κυβέρνησης.

Πολιτικές συγκρούσεις στο σημερινό δυτικόφιλο καθεστώς

Αρχής γεννωμένης από τον Οκτώβρη του 2000, τα φιλελεύθερα κόμματα στην Σερβία, κατόρθωσαν κατόπιν ασφυκτικών πιέσεων προς το καθεστώς του Μιλόσεβιτς, να οδηγήσουν σε εκλογές αμφισβητώντας την διαφάνεια περασμένων εκλογικών αναμετρήσεων. Παρότι μέχρι τότε τα κόμματα αυτά δεν είχαν σημαντικά εκλογικά αποτελέσματα, στις προεδρικές εκλογές του 2000, ο συνασπισμός τους αποκαλούμενος «Δημοκρατική Αντιπολίτευση της Σερβίας», με 64.7% εξέλεξε στην θέση του προέδρου τον Ζόραν Ντίντιτς ηγέτη του «Δημοκρατικού Κόμματος». Σε όλες όμως τις υπόλοιπες εκλογικές αναμετρήσεις, τα ποσοστά αυτά μειώθηκαν και ο πρόεδρος Ντίντιτς δολοφονήθηκε. Σαν αποτέλεσμα, η κυβέρνηση του 2000 διαλύθηκε μετά από τριετή θητεία και έκτοτε μέχρι σήμερα, η παράταξη αυτή σχηματίζει μονομερείς «ενωτικές κυβερνήσεις», όπου μόνιμη πολιτική τακτική τους αποτελεί η εναντίωση στο αυξανόμενο Εθνικιστικό ρεύμα.

Ο σημερινός μάλιστα πρωθυπουργός, Βόισλαβ Κοστούνιτσα και το «Σερβικό Δημοκρατικό Κόμμα», έχουν κατορθώσει παρά τις αδιάλλακτα δυτικόφιλες επιρροές τους, να μετατραπούν σε βαλβίδα εκτόνωσης της αγανάκτησης των Σέρβων έναντι των πιέσεων των ΗΠΑ. Κίνηση που έχει μερικώς επιτύχει εμμένοντας στο αυστηρό «ευρωπαϊσμό» του, μέσα από μια σειρά ήπιων πατριωτικών δηλώσεων σχετικά με τα φλέγοντα Εθνικά τους ζητήματα και λαϊκίστικων μεθόδων έναντι των μαζών. Ενώ από την άλλη, ο διάδοχος του Ντίντις, Μπόρις Τάντιτς σημερινός πρόεδρος του κράτους, χαρακτηρίζεται ακραιφνής δυτικόφιλος «ευρωπαϊστής» διατρανώνοντας το ακόμα και στις πιο απλές του δηλώσεις. Ο συνδυασμός αυτών των κομμάτων, που χαρακτηριστικό του είναι η πλήρης αντ-εθνικιστική συμπόρευση, αποτελεί ταυτόχρονα το όχημα με το οποίο παρεμβάλλονται τα συμφέροντα των δυτικών στην χώρα, σκιαγραφώντας το μέλλον της και διαμορφώνοντας τις συνθήκες για τον οδοστρωτήρα της παγκοσμιοποίησης έναντι ενός εκ των πιο πολλά υποσχόμενων ελεύθερων δυνάμεων στην Ευρώπη, εμποδίζοντας την να αναπτυχθεί μέσα στα Εθνικά της όρια.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, πως οι φιλελεύθεροι δημοκράτες της Σερβίας, αποδεχόμενοι την απροκάλυπτα δυτικόφιλη πολιτική τους αντιπροτάσσουν κατηγορίες τους Εθνικιστές και το SRS, αναφορικά με τις φιλικές τους προσεγγίσεις προς την Ρωσία. Ουσιαστικά, η τακτική αυτή εκφράζει την μεταγωγή σε πολιτικά και προπαγανδιστικά πλαίσια, της αντιπαράθεσης των τριών «γεωπολιτικών σχεδίων» που αναπτύχθηκαν κι αναπτύσσονται στην Σερβία:

α) Του ευρωατλαντισμού, που έχει αντικαταστήσει τις παλιές δυτικοευρωπαϊκές δυνάμεις της Γαλλίας και της Μ.Βρετανίας, εξαιτίας της μεταγωγής του κέντρου βάρους και σχεδιασμού δυτικότερα, στις ΗΠΑ. Η «σχολή» αυτή, επιτάσσει στην Σερβία την εικόνα ήπιου ανδράποδου που αφενός θα εξαρτάται οικονομικά και πολιτικά από την «Ε».Ε. όπως κι όλες οι άλλες χώρες κι αφετέρου θα δρα σαν κυματοθραύστης στην επιρροή της Ρωσίας προς την δύση και τον νότο. Γεγονός που ενισχύεται τόσο από την γεωγραφική θέση της Σερβίας όσο και από τις βλέψεις του νέου καθεστώτος της Ρωσίας. Σε αυτό το σχέδιο στηρίζεται το δημοκρατικό καθεστώς της χώρας.

β) Το «ρωσικό σχέδιο», που έχοντας βλέψεις κυρίως προς τον νότο όπου φθάνει πλέον η δυναμική των εμπορικών και στρατηγικών της ικανοτήτων (κυρίως με τους φυσικού αγωγούς αερίου), αναζητά σταθερή βάση για την «σύνδεση» με τα δυτικά ευρωπαϊκά κράτη. Η άποψη αυτή, που έχει τις αρχές της στην τσαρική και την σταλινική εποχή, χρειάζεται έναν ισχυρό αλλά πειθήνιο κυματοθραύστη των δυτικών συμφερόντων που θα εξασφαλίζει τον ολοένα κι αυξανόμενο «ζωτικό χώρο» της, ώστε να αποτραπούν απρόσμενες διεισδύσεις. Όπως κι ένα κόμβο-εφαλτήριο για περαιτέρω επέκταση των βλέψεών.

Η πολιτική αυτή, ασκείται από το καθεστώς της Ρωσίας (Β.Πούτιν) και παρότι γι' αυτό θα ήταν βολικός ακόμα και ο κατακερματισμός της περιοχής από τους δυτικούς, μιας και θα μπορούσε καταστήσει υπό τον έλεγχό της το νέο «διαφαινόμενο χάρτη», ο εύλογος φόβος για την στρατιωτική, οικονομική και πολιτική διείσδυση των ΗΠΑ και των υποτακτικών τους στην «Ε». Ε., καθιστά την ανεύρεση ενός ισχυρού «συμμάχου»-δορυφόρου, στο πρόσωπο της Σερβίας, μόνη επιλογή.

γ) Τέλος, το γεωπολιτικό σχέδιο που θα μπορούσε να αναπτύξει η ίδια η Σερβία, αυτόνομα, αναζητώντας τον «ζωτικό της χώρο» ανάμεσα στα άλλα «νοτιοσλαβικά» Έθνη, ανακτώντας τα χαμένα εδάφη της από τις πολεμικές συγκρούσεις των τελευταίων 15 περίπου ετών. Δημιουργώντας ένα ισχυρό πόλο έλξης για συνεργασία με τα όμορα κράτη, που θα της αποδώσει ξανά την θέση του ρυθμιστή της ευρύτερης κεντροανατολικής περιοχής αναμένεται να καταστήσει εαυτόν σε σημαντικό κέντρο αποφάσεων.

Η οπτική αυτή είναι αναγκασμένη να αναζητήσει συμμάχους, καθώς οι Εθνικές διαφορές με τους Κροάτες και τους Σλοβένους την καθιστούν εκ των πραγμάτων σχέδιο «επικάλυψής» των τελευταίων, κι ενδεχομένως, θα οδηγήσει σε υποχώρηση δικών τους διεκδικήσεων. Έξ' αυτού, η Σερβική κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να απευθυνθεί προς άλλες δυνάμεις των οποίων τα συμφέροντα θα μπορούσαν να συμπορευτούν μαζί της. Συγκεκριμένα, το SRS που υποστηρίζει αυτή την πολιτική, έχει βρει στο πρόσωπο της Ρωσίας αυτό που αναζητά και φαίνεται πως η «ρωσόφιλη» τακτική του, αποσκοπεί σε ειλικρινή συνεργασία, χωρίς όμως να παραβλέπει ή να αδιαφορεί για την ενδεχόμενη μεταγωγή της χώρας σε «ρωσικό δορυφόρο».

Η «ανεξαρτητοποίηση» του Κοσσόβου και η αυξανόμενη εντροπία

Η μονομερής «ανεξαρτητοποίηση» του Κοσσυφοπεδίου, αποτελεί σκέλος της εφαρμογής του ίδιου παλιού σχεδίου της δύσης –όπως κάποτε με την Αυστροουγγρική αυτοκρατορία- αυτή την φορά έναντι του ενδεχόμενου «Σερβικού πόλου» με σκοπό την κονιορτοποίησή του και την εγκατάσταση ενός προτεκτοράτου στην περιοχή, **με απώτερο σκοπό την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ΗΠΑ μέσω των Αλβανών «συμμάχων» τους.** Οι τελευταίοι, βρέθηκαν στην περιοχή ακριβώς εξαιτίας της εσωτερικής πολιτικής του δικτάτορα Τίτο και των πρώτων χρόνων της διαδοχής του. Μεταφέρθηκαν στην περιοχή, ώστε να «διατηρηθεί» η πολυεθνική «ισορροπία» κι ενισχύθηκε από το φαινόμενο αστυφιλίας, που κατέστησε τελικά τους Αλβανούς πολυπληθέστερους

στην περιοχή η οποία χαρακτηριζόταν σαν αναπόσπαστη της Σερβικής Πατρίδας.

Βέβαια, παρά τους πόθους των Αλβανών, ακόμα και γίνει δυνατό να αναγνωριστεί πλήρως η «ανεξαρτησία» του Κοσσυφοπεδίου, δεν θα παύσει να μην είναι εξαρτημένο από την πολιτική ισχύος των ΗΠΑ οι οποίες χρησιμοποιώντας την αυξανόμενη δυναμική των σκόρπιων και ρευστής συνείδησης αλβανικών μαζών, τις οδηγούν σε «εθνικοποίηση» ώστε να διεκδικήσουν, εκμεταλλευόμενες ταυτόχρονα την αδυναμία τους να εκπληρώσουν το «όραμά» τους μόνες. Έτσι λοιπόν, δημιουργήθηκε, ανδρώθηκε και πέτυχε, το πριμοδοτούμενο νυν φιλελεύθερο –και κάποτε ...σταλινικό (φιλοχοτζικό)- «αυτονομιστικό» κίνημα με το «όραμα της Μ.Αλβανίας», αντλώντας ανθρώπινο δυναμικό και πόρους από διάφορες καταφανώς εγκληματικές δράσεις όπως ...το λαθρεμπόριο ναρκωτικών και λευκής σαρκός.

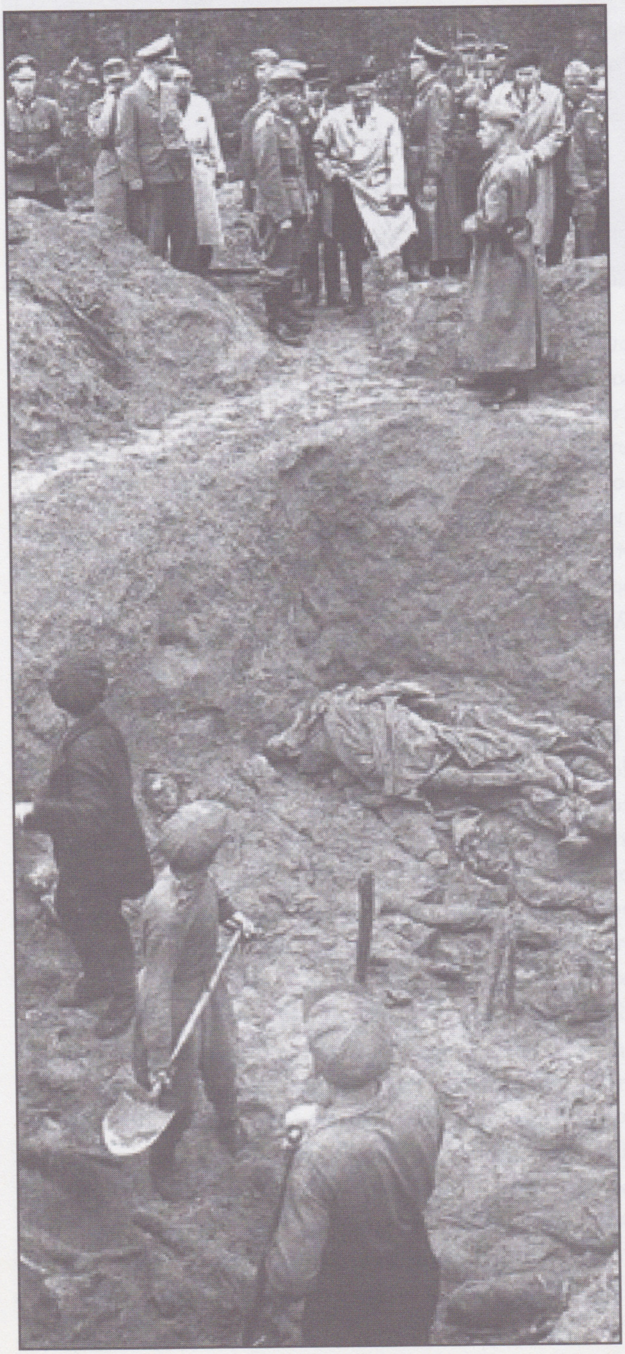
Και σε αυτό το σημείο, η ηθικές αντιφάσεις, έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Διότι πέραν της διαμόρφωσης ενός νέου διεθνούς «δικαίου» μέσα από την ενίσχυση αλλά και την επιβράβευση κοινών εγκληματιών, προχωρούν βαθιά μέσα στον Σερβικό κοινωνικό ιστό. Ουσιαστικά, ανατρέπουν τις αρχές των κοινωνικών δομών γενικότερα, αφού οδήγησαν στην ανέλιξη όχι απλά του κατωτέρου στρώματος (στο οποίο άλλωστε ανήκουν και οι ίδιοι οι Σέρβοι) αλλά ορισμένων εγκληματιών, τοποθετώντας τους κοντά στην κορυφή. Χωρίς λοιπόν να διεκδικείται κοινωνιολογική αυθεντία, είναι προφανές πως αυτό μπορεί να προκαλέσει τριγμό ακόμα και στο ζήτημα της ιδιοκτησίας του έκαστου θιγόμενου Σέρβου ξεχωριστά, γεγονός που σε συνδυασμό με την ταχύτητα και προκλητικότητα της κίνησης αυτής, οδηγεί σε αναστάτωση ακόμα και τον πιο ήπιο ανθρώπινο χαρακτήρα. Η ανατροπή αυτή με άλλα λόγια, δεν μπορεί παρά να αναγκάσει τους Σέρβους να συσπειρωθούν, όχι για την εκπλήρωση κάποιου μεγαλόπνοου οράματος, αλλά για αυτή την ίδια την επιβίωσή τους.

Η κυβέρνηση της Σερβίας από την άλλη, θεωρεί την ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΗ ανεξαρτητοποίηση του Κοσσόβου σαν δευτερεύουσας σημασίας, μπροστά στην ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ένταξη στην «Ε».Ε., καλώντας σε αυτοσυγκράτηση ώστε να διατηρήσει η ίδια τον έλεγχο. Το δέλεαρ μάλιστα, που προβάλει γι' αυτό, είναι πανομοιότυπο με εκείνο που τέθηκε σε κάθε προς ένταξιν χώρα της «Ε».Ε. Οι συγκυρίες όμως, κάνουν την μελλοντική ένταξη της Σερβίας, να προσεγγίσει απίστευτα την περίπτωση της Κύπρου. Καθώς, αποζητά απελπισμένα να αναγνωριστεί η κυριαρχία της Σερβίας στην αποσχισθείσα επαρχία του Κοσσόβου, αδιαφορεί για την «υποσημείωση» ότι η ίδια η «Ε».Ε είναι συναυτουργός της περιβόητης «ανεξαρτητοποίησης».

Αν μη τι άλλω, αυτός ο στρουθοκαμηλισμός, που φαίνεται να είναι ο μοναδικός τρόπος να διατηρηθεί το δυτικόφιλο καθεστώς, συγκριτικά με την διαφαινόμενη απειλή, καθίσταται ανεπαρκής. Γι' αυτό τελικά και το επερχόμενο κύμα, της Σερβικής αγανάκτησης κι Εθνικής ομοψυχίας, πέτυχε να δυναμιτίσει την ατμόσφαιρα χωρίς να διαφαίνεται στον ορίζοντα πλέον άλλη πιθανότητα εκτόνωσης, από την δικαίωση.

Κατύν: Η μεγάλη σφαγή

Ένα βάρβαρο έγκλημα του «πατερούλη» Στάλιν, μια κινηματογραφική ταινία και η Ελλάδα του 2008

Το 1939 η Γερμανία εισέβαλε στην Πολωνία. Αυτή η εισβολή υπήρξε και η αφορμή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η Αγγλία και η Γαλλία κήρυξαν τον πόλεμο στην Γερμανία. Δεν τον κήρυξαν όμως και στην Σοβιετική Ένωση, που επίσης εισέβαλε στην Πολωνία! Ο 82χρονος γνωστός σκηνοθέτης Αντρέι Βάιντα εξηγεί γιατί στην τελευταία του ταινία ασχολείται με τη μαζική δολοφονία των Πολωνών αξιωματικών από τους Σοβιετικούς στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μας ξαναθυμίζει τα τραγικά γεγονότα. «Επί δεκαετίες ολόκληρες οι συμπατριώτες μου ήταν αναγκασμένοι να ζουν μέσα στο ψέμα» λέει σήμερα ο Αντρέι Βάιντα, του οποίου ο πατέρας ήταν ένα από τα θύματα στο Κατύν. Ο Βάιντα ήταν τότε 12 ετών. Ο Πολωνός σκηνοθέτης προσπαθούσε επί σειρά ετών να γυρίσει μια ταινία πάνω στο τραγικό γεγονός του 1940, αλλά οι συνθήκες δεν του το επέτρεπαν. Πέρυσι, στις 17 Σεπτεμβρίου, ακριβώς στην επέτειο των 66 χρόνων από την εισβολή των Ρώσων στην Πολωνία, το «Katyn» έκανε πρεμιέρα στη Βαρσοβία και έγινε το μεγάλο ζήτημα της χώρας. Όμως το «Katyn» δεν έχει παρουσιαστεί σε πολλές χώρες εκτός Πολωνίας. Τι ακριβώς είχε συμβεί τότε; Θα αναφερθούμε και στην συνέχεια, θα αναφέρουμε όμως κατ' αρχάς ότι για 50 ολόκληρα χρόνια ένα φρικτό έγκλημα του Στάλιν αποδίδετο στην Γερμανία και αναφέρομαι στην εν ψυχρώ εκτέλεση χιλιάδων Πολωνών Αξιωματικών και άλλων επιφανών κατοίκων της χώρας από τους μπολσεβίκους. **Όπως διαβάσατε και παραπάνω, η ταινία δεν προβλήθηκε σε πολλές χώρες εκτός Πολωνίας! Δεν προβλήθηκε βέβαια και στην Ελλάδα όπου εάν προβαλλότανε είναι σίγουρο ότι θα αντιμετώπιζε την οργισμέ-**

νη αντίδραση των ορφανών του Μαρξ, που κυριαρχούν στην δημόσια ζωή της χώρας...

Συνέντευξη Βάιντα στο «Βήμα»

Στην Ελληνική εφημερίδα το «Βήμα» παραχώρησε συνέντευξη ο Βάιντα, από την οποία και τα παρακάτω:

«-Για ποιον λόγο εκτελέστηκαν οι πολωνοί αξιωματικοί στο δάσος του Κατίν;

«Οι αξιωματικοί αυτοί ήταν οι καλύτεροι στρατιώτες της πατρίδας μου. Αληθινοί πατριώτες. Είχαν την καλύτερη εκπαίδευση και την καλύτερη μόρφωση. Στην πολιτική ζωή τους πολλοί ήταν γιατροί, δικηγόροι, καθηγητές Πανεπιστημίου και επιχειρηματίες. Ήταν η ελίτ της διανόησης που μπορούσε να εμποδίσει τα σχέδια της Σοβιετικής Ενωσης να απορροφήσει τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

-Θα αποκαλούσατε το «Katyn» πατριωτική ταινία;

«Εν μέρει ναι, διότι αυτή η μαζική δολοφονία διαμόρφωσε την εθνική μας ταυτότητα. Επίσης αυτό που πόνεσε πολλούς συμπατριώτες μου ήταν η αδιαφορία που εισέπραξαν από ξένα κράτη, όπως η Αγγλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες».

Το 1940 στις δασώδεις εκτάσεις γύρω από το Κατίν εκτελέστηκαν εν ψυχρώ παραπάνω από 20.000 πολωνοί αξιωματικοί από τον Κόκκινο Στρατό ύστερα από εντολή του Στάλιν. Όταν το 1939 η Ρωσία εισέβαλε στην Πολωνία, οι αξιωματικοί του πολωνικού στρατού οδηγήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Παρέμειναν εκεί για μερικούς μήνες. Στις αρχές του 1940 άρχισαν να τους οδηγούν ανά ομάδες στο δάσος του Κατίν όπου δολοφονήθηκαν ένας, ένας εν ψυχρώ πυροβολούμενοι στο πίσω μέρος του κρανίου τους. Τους έθαψαν σε μαζικούς τάφους». Η εκτέλεση των αξιωματικών, πολλοί από τους οποίους ήταν γιατροί, δικηγόροι και καθηγητές, εντασσόταν στα σχέδια του ρωσικού ολοκληρωτισμού. Όταν εξαφανίζεις τους αξιωματικούς, εξοντώνεις ουσιαστικά όλο τον στρατό.»

Η μεγάλη σφαγή του Κατύν και τα εν Ελλάδι «ορφανά» του Μαρξ και του Στάλιν

Οι μαζικοί τάφοι βρέθηκαν τυχαία το 1943 από τους Γερμανούς. Ιατροδικαστικές έρευνες απέδωσαν τη σφαγή στους Ρώσους. Οι Ρώσοι ωστόσο δεν παραδέχτηκαν ότι εκείνοι έδωσαν εντολή για το εκτελεστικό απόσπασμα και πραγματοποίησαν δεύτερη ιατροδικαστική έρευνα η οποία υποτίθεται ότι απέδωσε το φταίξιμο στους Γερμανούς. Ωστόσο, τα πτώματα εξετάστηκαν ακόμη μια φορά από επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού που επιβεβαίωσε τη γερμανική εκδοχή: οι αξιωματικοί είχαν σκοτωθεί από ρωσικές σφαίρες. Αυτή η αποκάλυψη επηρέασε τις διαπραγματεύσεις της Ρωσίας με την Αγγλία και τη Γαλλία. Ωστόσο η Σοβιετική Ένωση επέβαλε τη δική της άποψη. Ήταν μέρος του ιδεολογικού αποικισμού. Απαγορεύτηκε οποιαδήποτε δημόσια συζήτηση γύρω από το θέμα, το γεγονός παρέμεινε κρυφό ή πέρασε διαστρεβλωμένο στον πολωνικό λαό. **«Τη δεκαετία του 1980 αρχίσαμε να μαθαίνουμε τα πραγματικά γεγονότα. Οι εργάτες του συνδικάτου Αλληλεγγύη εξέδιδαν σε μικρά βιβλία αντίγραφα από τις ιστορικές έρευνες των πολωνών μεταναστών στη Δύση»** δήλωσε ο Βάιντα. Έπρεπε να έρθει ο Γκορμπατσόφ στην ηγεσία και να αναλάβει, το 1990, ευθύνη για το γεγονός. Και ύστερα ο Γέλτσιν, το 1991, παρέδωσε στη δημοσιότητα τα έγγραφα που έδιναν διαταγή για τη μαζική εκτέλεση.

Δεν αποτελούσε, λοιπόν, εφεύρεση της «ναζιστικής προπαγάνδας» η καταγγελία ότι τους Πολωνούς είχαν σφαγιάσει στο Κατύν οι μπολσεβίκοι, αλλά γεγονός, που προέκυπτε από επίσημη έκθεση του Ερυθρού Σταυρού, έκθεση βε-

Το 1940 στις δασώδεις εκτάσεις γύρω από το Κατίν εκτελέστηκαν εν ψυχρώ παραπάνω από 20.000 πολωνοί αξιωματικοί από τον Κόκκινο Στρατό ύστερα από εντολή του Στάλιν. Όταν το 1939 η Ρωσία εισέβαλε στην Πολωνία, οι αξιωματικοί του πολωνικού στρατού οδηγήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Παρέμειναν εκεί για μερικούς μήνες. Στις αρχές του 1940 άρχισαν να τους οδηγούν ανά ομάδες στο δάσος του Κατίν όπου δολοφονήθηκαν ένας, ένας εν ψυχρώ πυροβολούμενοι στο πίσω μέρος του κρανίου τους. Τους έθαψαν σε μαζικούς τάφους.

βαίως η οποία και θάφτηκε μετά το τέλος του πολέμου όπως και οι εκθέσεις για τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ενώ όμως, η επίσημη Ρωσσία σήμερα έχει αποδεχθεί το έγκλημα, κάποιοι στην Ελλάδα έχουν αντίθετη άποψη!

Ας δούμε τι έγραψε σαν κριτική στα «ΝΕΑ» ο γνωστός αριστερός Δ. Δανίκας:

«Ξεkatyνιάσματα στην Μπερλινάλε Αποστολή: Δημήτρης Δανίκας: Σκηνή από το «Katyn» του Αντρέι Βάιντα για τη σφαγή στο δάσος του Κατίν το 1940, που αποκαλύφθηκε μόλις το 1990: Άνθρακες ο θησαυρός της φεστιβαλικής αυλαίας. Επί εκατό λεπτά «Katyn» του 82χρονου Αντρέι Βάιντα, μπαινόβγαιναν στα πλάνα γυναίκες, γέροι και παιδιά. Η φλυαρία πάει γόνα και ο (μη) Πολωνός θεατής κοιτάει το ρολόι του και σκέφτεται να πάει προς την πόρτα. Τίποτα ο Βάιντα. Εδώ σου λέει, θα πλαντάξεις. Έτσι, οι μεν χιτλερικοί κατηγορούν τους Ρώσους για τη σφαγή στο δάσος του Κατίν (τον Απρίλιο του 1940), οι δε Σοβιετικοί τα ρίχνουν όλα στους ναζί. Να δεισείπα μέσα μου- που όλα θα συμβούν τα τελευταία είκοσι λεπτά αυτής της πληξάρας. Όπερ και εγένετο. Οι Σοβιετικοί μπουζουριάζουν δέκα χιλιάδες Πολωνούς αξιωματικούς, τους ρίχνουν σε καμιόνια, τους ξεφορτώνουν έναν έναν και πριν ο αιχμάλωτος πάρει χαμπάρι, κάποιο χέρι από πίσω πατάει την σκανδάλη και η σφαίρα το πίσω μέρος του κρανίου τρυπάει. Αυτό ήταν. Συνοπτικές διαδικασίες, καθαρές δουλειές. Στη συνέχεια οι ορντινάντσες πετάνε τα πτώματα σε τάφρους και στο τέλος το γκρέιντερ τους σκεπάζει όλους με χώμα. Όπως με τα σκουπίδια. Οδοκαθαριστές οι κοκκινοφρουροί και Τζένγκις Χαν ο Ιωσήφ Τζουγκασβίλι, ο επονομαζόμενος Σόσο, Κόμπα και Στάλιν!

Γιατί η σφαγή που αποκαλύφθηκε, από επίσημα Ρωσικά χείλη, μόλις το 1990; Τίποτα δεν λέει ο Βάιντα. Έτσι από παράνοια, μούρλα και κανιβαλική μανία. Στο εκτελεστικό απόσπασμα, μετά θάνατον ο Στάλιν. Καλά να πάθει. Όχι μία. Τόσες

φορές όσα και τα αθώα θύματά του. Για να λέμε όμως και του στραβού το δίκιο, ο Βάιντα βγάζει λάδι τους ναζί».

Το παράπονο του Δανίκα είναι ότι θυμήθηκαν το μεγάλο έγκλημα του «πατερούλη» Στάλιν και ότι ο Βάιντα «βγάζει λάδι τους ναζί»! Τι ήθελε να κάνει δηλαδή; Να μη παρουσιάσει την αλήθεια;

Αυτό όμως δεν είναι τίποτε. Διαβάστε άρθρο που παρουσίασε το «Βήμα» στις 3 Μαρτίου 2008:

«Ναζιστική και ιμπεριαλιστική η προπαγάνδα για το Κατύν»

Μου προκαλεί πραγματικά εντύπωση η ευκολία με την οποία υιοθετείται σήμερα η ναζιστική προπαγάνδα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, 63 χρόνια μετά την ήττα του ναζισμού. Χοντροκομμένα ιστορικά ψεύδη θεωρούνται «απόλυτη αλήθεια», χωρίς έστω να διατυπώνεται κάποια αμφιβολία. Ζούμε βέβαια στην εποχή που η κυρίαρχη ιμπεριαλιστική προπαγάνδα ισοπεδώνει τα πάντα, «ξαναγράφει» την ιστορία με πρόθυμους συγγραφείς και σκηνοθέτες, πετροβολάει ό,τι θυμίζει τον σοσιαλισμό που γνωρίσαμε, δεν διστάζει να δείχνει την προτίμησή της στους χιτλερικούς και να αμφισβητεί τη συνεισφορά του ηρωικού σοβιετικού λαού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

*Είναι εύγλωττη η ναζιστική αφίσα στο αφιέρωμά σας («Αν οι Σοβιετικοί κέρδιζαν τον πόλεμο, θα γινόταν παντού Κατύν»), την οποία προφανώς υιοθετείτε, όπως υιοθετείτε όλους τους γκαιμπελικούς ισχυρισμούς. Και μόνο το γεγονός αυτό, ότι «τυχαία» όπως λέτε ανακαλύφθηκαν ομαδικοί τάφοι από Γερμανούς, φτάνει για να κρίνει την αξιοπιστία των κειμένων σας.

*Το τερατώδες δημιούργημα της ναζιστικής προπαγάνδας δεν είχαν τολμήσει να υιοθετήσουν ούτε οι Αμερικανοί σε όλη τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου.

*Τα «στοιχεία» των εκθέσεων της διορισμένης από τον Γκαίμπελς επιτροπής έχουν ανατραπεί

από επιστήμονες προ καιρού, εν τη γενέσει τους και μετέπειτα...

Η αξιοπιστία των «στοιχείων Γκορμπατσόφ-Γέλτσιν» όχι απλώς αμφισβητείται, αλλά συνηγορεί κιόλας ώστε να μη ληφθούν υπόψη. Πρώτον, δεν υπάρχουν τέτοια στοιχεία, απλώς τότε (1992) χρησιμοποιήθηκαν γιατί χρειάζονταν τέτοιες χοντροκομμένες ψευτιές για να στηριχθεί η κήρυξη εκτός νόμου του ΚΚΣΕ...»

Ναζιστική προπαγάνδα λοιπόν, σύμφωνα με το κείμενο που δημοσιεύθηκε στο «Βήμα», η ταινία του Βάιντα! Ο άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα ούτε 65 χρόνια μετά να καταγγείλει τους φονιάδες του πατέρα του! Αλήθεια, το Κατύν δεν υπήρξε έγκλημα πολέμου; Φυλακίσθηκε ή διώχθηκε κανένας ποτέ γι' αυτό; Όχι βέβαια... Και μόνον αυτό; Εδώ δεν προβάλλεται η ταινία στην Ελλάδα.

Αντί επιλόγου

Σε ένα σημείο της συνεντεύξεώς του ο Βάιντα αναφέρεται στον τρόπο που φέρθηκαν στην Πολωνία οι σύμμαχοι μετά τον πόλεμο. Όταν πλησίαζε η ώρα της πτώσεως του Βερολίνου οι τρεις μεγάλοι αποφάσισαν να μοιράσουν τον κόσμο. Από όσα έγιναν γνωστά από τις συνομιλίες τους για το μέλλον του κόσμου ας δούμε τι γράφει σχετικά ο έγκριτος Γάλλος ιστορικός για την τύχη της Πολωνίας μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο:

ΡΕΗΜΟΝ ΚΑΡΤΙΕ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ:

«Το μεγαλύτερο μέρος των συζητήσεων στρέφεται γύρω από την Πολωνία. Οι σθεναρές προσπάθειες του Τσώρτσιλ και οι χαλαρότερες προσπάθειες του Ρούζβελτ αποτυγχάνουν εντελώς. Ο Στάλιν είναι αποφασισμένος να κάνει το πολωνικό κράτος δορυφόρο απόλυτα υποταγμένο στη Μόσχα, μία ασπίδα των δυτικών συνόρων της ΕΣΣΔ. Ο πόλεμος άρχισε με αφορμή την Πολωνία, της οποίας η Αγγλία είχε εγγυηθεί την εδαφική ακεραιότητα, την πολιτική ελευθερία και την πλήρη αποκατάσταση. «Για μας», λέει ο Τσώρτσιλ, «είναι ζήτημα τιμής»...ΣΕΛΙΔΕΣ 469-470

Τελικά, η «τιμή» του πάλαι ποτέ πρώτου λόρδου του Ναυαρχείου δεν άξιζε και πολλά πράγματα. Η Πολωνία και όχι μόνον παραδόθηκε χωρίς αντίρρηση στον μεγάλο «δημοκράτη», στον εκλεκτό φίλο των συμμάχων, Ιωσήφ Στάλιν. Συνεχίζει πάνω στο θέμα ο Ρεμόν Καρτιέ:

«Ο Τσώρτσιλ αναγκάζεται να δώσει τόπο στην οργή. Παρά τις διαμαρτυρίες των Πολωνών πατριωτών, δέχεται να επαναφερθούν τα ανατολικά σύνορα της Πολωνίας στη γραμμή που πρότεινε το 1919 ο λόρδος Κώρζον. Δεν επιμένει καν να παραμείνει το Λβοφ μέσα στα όρια του πολωνικού κράτους. Η χάραξη μιας συνοριακής γραμμής είναι δευτερεύουσα υπόθεση. Το ουσιώδες είναι να γίνει η Πολωνία κύρια των τυχών της, ελεύθερη ν' ακολουθήσει την βαθύτερη και γεμάτη πάθος ροπή που την συνδέει με τη Δύση. Η μάχη δίνεται επάνω στο σημείο αυτό και μόνο.

Άλλα και χαμένη εκ των προτέρων. Όταν ο στρατάρχης Στάλιν δηλώνει ότι θέλει μια Πολωνία «ισχυρή και δημοκρατική», εκφράζεται σαφώς και απερίφραστα. Ισχυρή σημαίνει ότι η Πολωνία πρέπει να εκταθεί ως τον Όντερ (ξεπερνώντας τον για να περιλάβει και το Στετίνο, που είναι τόσο πολωνικό όσο και η νήσος Βόρνεο) και ως την δυτική όχθη του Νάισε. Δημοκρατική σημαίνει ότι οι θεσμοί της πρέπει να είναι ακριβές αντίγραφο του σοβιετικού ολοκληρωτισμού. Οι άνθρωποι της εξόριστης πολωνικής κυβερνήσεως του Λονδίνου, λουσμένοι με τις πιο απαράδεκτες κατηγορίες, δεν θα ξαναδούν ποτέ την πατρίδα τους, για την οποία αγωνίσθηκαν. Οι ελεύθερες εκλογές, για τις οποίες δόθηκε τυπική υπόσχεση, δεν θα πραγματοποιηθούν ποτέ. Η κυβέρνηση του Λούμπλιν συμπληρώνει τις τραγωδίες του Κατύν και της Βαρσοβίας συνεχίζοντας την εξόντωση της αστικής τάξεως. Ποιος θα μπορούσε ν' αντιταχθεί, αφού οι ρωσικές στρατιές βρίσκονται εκεί, έτοιμες να συντρίψουν κάθε αντίθεση;

Αυτό που ισχύει για την Πολωνία ισχύει ακόμη περισσότερο για τις άλλες χώρες της ανατολικής βαλκανικής και παραδουνάβιας Ευρώπης. Δέχονται τις ίδιες διαβεβαιώσεις για ελευθερία και ανεξαρτησία, για ελεύθερες εκλογές και ελεύθερη εκλογή των θεσμών τους. Εγγυήσεις ψεύτικες». ΣΕΛΙΔΕΣ 469-470

Όπως όλοι γνωρίζουμε αυτές οι περίφημες ελεύθερες εκλογές στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης καθυστέρησαν «μόνον» 50 χρόνια...

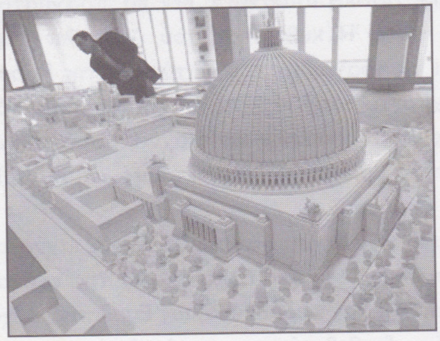
ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Έκθεση «Μύθος Germania»

Σύμφωνα με άρθρο του περιοδικού Spiegel, οι Γερμανοί και προσωπικά ο Α.Χίτλερ πεπεισμένοι για την νίκη τους στο Β' ΠΠ σχεδίαζαν να φτιάξουν και να χτίσουν κτίρια με πρότυπο τα αρχαιοελληνικά αριστουργήματα.

Το μετά τον Α' ΠΠ Βερολίνο, ήταν μια από τις αθλιότερες πόλεις της Ευρώπης, γεγονός που είχε δώσει έναυσμα στους Εθνικοσοσιαλιστές να ξεκινήσουν την ανοικοδόμηση και τον εξωραϊσμό του εγκαθιστώντας κτίρια σύμβολα του νέου καθεστώτος. Το περίφημο σχέδιο ονομάστηκε «Όραμα του Βερολίνου για το 1950» και είχε προγραμματιστεί λεπτομερώς από τον Εθνικοσοσιαλιστή αρχιτέκτονα και υπουργό του Γ' Ράιχ Albert Speer, για την οικοδόμηση μιας καινούρια μεγάλης πόλης με το όνομα Germania.

Την επίδειξη λοιπόν, πραγματοποιείται σε έκθεση μακετών και μοντέλων αναφορικά με το σχέδιο αυτό, όπου παρουσιάζονται και σπάνια ντοκουμέντα, φωτογραφίες και έγγραφα. Χαρακτηριστικά σχέδια ήταν το «Θέατρο Speer» με τον μεγαλύτερο τρούλο του κόσμου, το «Αεροδρόμιο Tempelhof», την «Πύλη του Βρανδεμβούργου», αλλά κι αγάλματα και πολιτιστικά κέντρα σε όλη την χώρα και κυρίως στην Νυρεμβέργη και το Μόναχο.

Η έκθεση ονομάζεται ''Μύθος Germania'' και έχει σκοπό να δείξει ποσό «μακριά έβλεπε» ο Χίτλερ και πως ονειρευόταν και σχεδίαζε την χώρα του.

Η έκθεση «Μύθος Germania», πρωτοφανής για τα σημερινά δεδομένα της δημοκρατικής Γερμανίας θα είναι ανοιχτή για το 2008, σε πείσμα των αντιδράσεων δεκάδων φορέων κι οργανώσεων.

Πιέσεις εβραίων εναντίον της επαναφοράς του Σιδηρού Σταυρού

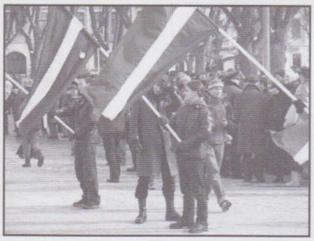
Αντιδράσεις στην επαναφορά του παρασήμου του Σιδηρού Σταυρού, που σχεδίαζε το υπουργείο αμύνης της δημοκρατικής Γερμανίας, ξεκίνησε το εβραϊκό λόμπυ της χώρας. Δια στόματος του εκπρόσωπου του ιουδαϊκού συμβουλίου Γερμανίας Stephan Cramer, έγινε γνωστή «Η κάθετη αντίθεσή των εβραίων στην επαναφορά συγκεκριμένα του Σταυρού, ξαναφέρνοντας στο προσκήνιο μια καταστροφική παράδοση που οδήγησε την Γερμανία στο μεγαλύτερο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, από το καθεστώς του Γ' Ράιχ».

Η παράνοια της σημερινής Γερμανίας, δείχνει πως θα υποκύψει σε αυτές τις πιέσεις, βάζοντας στο παρελθόν το πιο ιστορικό παράσημο του στρατού της, το οποίο δεν είναι εφεύρημα του Μεσοπολέμου, αλλά οι ρίζες του βρίσκονται πριν ακόμα ενωθούν τα Γερμανικά κρατίδια. Η πρώτη του εμφάνιση σαν απλού συμβόλου, έγινε στον Μεσαίωνα, στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία των Γερμανών Χοενστάουφεν από τους Τεύτονες και στην συνέχεια ταυτίστηκε με τους Ιππότες της Μάλτας. Το 1813, ο υιός του Φρειδερίκου του Μεγάλου, Φρειδερίκος ο Γ' ήταν ο πρώτος Γερμανός που το καθιέρωσε σαν παράσημο, απονέμοντας το σε στρατιώτες που πολέμησαν εναντίον του Μεγάλου Ναπολέοντα. Δεν έχει αποδοθεί ποτέ σε περιόδους ειρήνης γεγονός που σημαίνει πως έχει απονεμηθεί σε μια σειρά πολεμιστών κι όχι απαραιτήτως αρι-

στοκρατών, όπως συμβαίνει με άλλα παράσημα- που έχουν σημαδέψει την Ιστορία των Γερμανών.

ΡΩΣΣΙΑ
Πούτιν και «ευρωπαϊκό-ρωσικό ιουδαϊκό συμβούλιο» εναντίον της Λετονικής κυβέρνησης

Πρόσφατα ο πρόεδρος του «ευρωρωσικού ιουδαϊκού συμβούλιου» στην Ρωσία (το οποίο εκπροσωπεί 43 κοινότητες σε διάφορες χώρες) Viacheslav Kantor, κάλεσε την Ευρωπαϊκή Ένωση σε συνέντευξη τύπου που έδωσε στην Μόσχα, να ξεκινήσει άμεσα μάχη ενάντια στις "επικίνδυνες νεοναζιστικές τάσεις" που εμφανίζονται στα κράτη της Βαλτικής και ιδιαίτερα στην Λετονία.

Όπως δήλωσε χαρακτηριστικά: "Δυνάμει καιροσκοπικών και πολιτικών λόγων η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν δίνει την κατάλληλη προσοχή στις εξελίξεις στη Λετονία και την Εσθονία. Οι δραστηριότητες των Λετονικών και Εσθονικών αρχών συνεργούν δι' ανοχής ανοιχτά στο γεγονός της προαγωγής σε Ήρωες των Ναζί και των συνεργατών τους".
Αφορμή ήταν το ότι η κυβέρνηση της Λετονίας πέρασε διάταγμα που καταδίκαζε τον κομμουνισμό και την Σοβιετική κατοχή, ως «εγκλήματα ισάξια με αυτά των Γερμανών κατά τον Β' ΠΠ». Επίσης η κυβέρνηση της Λετονίας είναι από τις ελάχιστες που δεν άσκησε ποινικές διώξεις εις βάρος των πρώην Λετονών αξιωματούχων των Waffen SS. Αυτά τα ..."εγκλήματα" της Λετονίας.
Στην κυβέρνηση της χώρας, είναι ένα λαϊκό πατριωτικό κόμμα το οποίο ανέδειξε η μεγάλη πλειοψηφία του Λετονικού Λαού, που επιδεικνύει σφόδρα φιλικά αισθήματα προς τον Εθνικοσοσιαλισμό. Δεδομένων λοιπόν αυτών των συνθηκών, η κυβέρνηση αυτή λειτουργεί σαν κυματοθραύστης έναντι του αυξανομένου Εθνοσοσιαλιστικού ρεύματος χαρακτηριζόμενο μετριοπαθής και με Ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Για να γίνει αυτό αντιληπτό, φθάνει κανείς να λάβει υπ' όψιν του ότι κάθε χρόνο στις 16 Μαρτίου η μεγαλύτερη κι αυθόρμητη εκδήλωση Εθνικής μνήμης, λαμβάνει χώρα στην πρωτεύουσα Ρίγα και είναι για την επέτειο ίδρυσης των Λετονικών Waffen SS!
Πίσω από αυτή την είδηση, το "ευρωπαϊκό-ρωσικό εβραϊκό συμβούλιο" και ο πρόεδρός του, είναι μία οργάνωση-μαριονέττα που ελέγχει και χρηματοδοτεί ο Βλαντιμίρ Πούτιν με στόχο να αρχίσει (σε συντονισμό και με άλλες κινήσεις) να εκθέτει διεθνώς τις χώρες αυτές και γενικά να τους δημιουργεί προβλήματα. Χρησιμοποιώντας και πολλούς άλλους τρόπους, ο Πούτιν έχει στόχο να δημιουργήσει εκβιαστικές συνθήκες στις χώρες της Βαλτικής, ώστε να τις οδηγήσει στο άρμα του. Οι συγκεκριμένες χώρες εμφορούνται από έντονο αντι-ρωσικό φανατισμό και είναι δυτικόφιλες. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι οι δραστηριότητες του συμβουλίου αυτού, ξεκινούν από τη Μόσχα. Ούτε και το γεγονός πως σε αυτή την συνέντευξη τύπου, παραβρέθηκε και ο ίδιος ο Β.Πούτιν που μίλησε πριν τον εβραίο πρόεδρο και κατήγγειλε τις χώρες αυτές.

ΣΕΡΒΙΑ
Οι ΗΠΑ στέλνουν στρατό και όπλα υπέρ των Αλβανών

Ο Τζορτζ Μπους άναψε το «πράσινο» φως στην αποστολή στρατιωτικής δύναμης στο Κόσοβο προς υποστήριξη των Αλβανών. Όπως προβλέπει το διάταγμα που υπέγραψε ο Αμερικανός πρόεδρος, οι ΗΠΑ θα στείλουν όπλα αλλά και θα παρέχουν στρατιωτικές υπηρεσίες στην Πρίστινα. Στο άκουσμα της είδησης η Ρωσία, εξέφρασε άμεσα την αντίθεσή της, ενώ και η σερβική πολιτική ηγεσία καταφέρθηκε εναντίον των ΗΠΑ...
Ντόμινο αναταραχής στα Βαλκάνια!
Εν τω μεταξύ, μία μέρα μετά την Κροατία και την Ουγγαρία, αναγνώρισε ανεξάρτητο Κόσοβο και η Βουλγαρία, προφανώς υποκύπτοντας στις πιέσεις του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Και οι τρεις είναι άμεσοι γείτονες της Σερβίας και με την ανακοίνωσή τους αυτή, προκάλεσαν την αντίδραση της Σερβίας. Η Σερβία τους δήλωσε ότι από δω και στο εξής ας μην υπολογίζουν σε σχέσεις καλής γειτονίας. Στην Βουλγαρία όμως, εκατό διανοούμενοι και πανεπιστημιακοί, κατηγόρησαν ανοικτά την κυβέρνηση για "προδοσία των Σέρβων αδελφών". Περιέγραψαν στο κοινό ανακοινωθέν τους το Κόσοβο ως "εγκληματική επαρχία" και ότι η αναγνώρισή του αποτελεί μία ωρολογιακή βόμβα για την εθνική ασφάλεια της Βουλγαρίας.

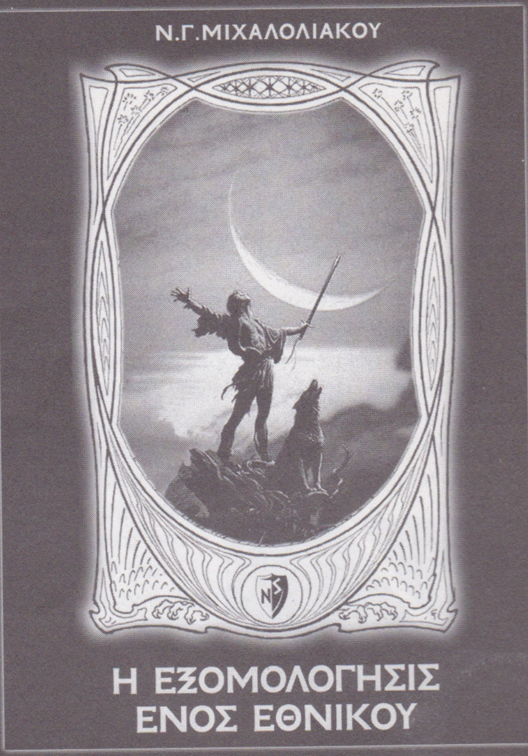

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ

...κυκλοφορεί σύντομα από τις εκδόσεις

ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ

ΡΑΔΙΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

εθνικιστική ραδιοφωνική εκπομπή στο διαδίκτυο κάθε Κυριακή 22:00 - 24:00 μμ

Υψώνοντας την Μαύρη Σημαία!

www.radiobandieranera.org

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ...
ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΔΥΝΑΤΑ!

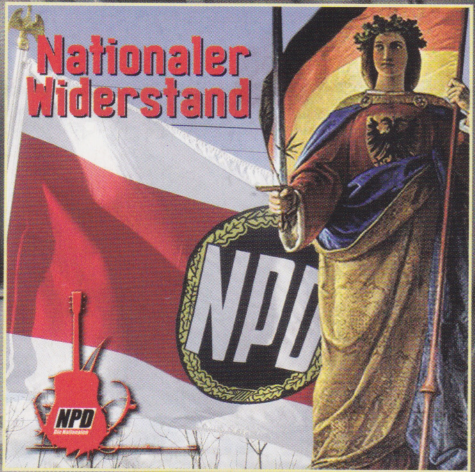
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ

ΥΜΝΟΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

HEIDNISCHES EUROPA

NATIONALER WIDERSTAND

Τα μουσικά cd κοστίζουν 10 ευρώ. Αποκτήστε τα με αντικαταβολή στο τηλέφωνο 6932 198113 - Θα τα βρείτε και στο βιβλιοπωλείο ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ, Σωκράτους 48 - Ομόνοια.

«Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΑΔΑ»

Τώρα που σώπασαν οι «Μακεδονομάχοι» των καναλιών της τηλεόρασης
και βαφτίστηκε ο ενδοτισμός «σύνεση» και η προδοσία «διαπραγμάτευση»,
ήρθε η ώρα να μετρηθούν οι ζωντανοί με τους νεκροζώντανους...

Ήρθε η ώρα να δούμε εάν είχε δίκιο ο Μητσοτάκης, όταν έλεγε πως σε δέκα χρόνια
θα έχει ξεχαστεί το θέμα της Μακεδονίας και εάν έκαναν καλά τη δουλειά τους
οι πολιτικάντηδες όλων των παρατάξεων και των αποχρώσεων.

Κυρίως, όμως, ήρθε η ώρα να δούμε πόσες προδοσίες αντέχει ακόμα ο Έλληνας,
εις βάρος της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειάς του, για να αντισταθεί στα σχέδια
του Αιώνιου Δυνάστη...

Οι ακραίες καταστάσεις απαιτούν και ακραία μέτρα.
Η μαλθακότητα και η «σωφροσύνη», μας κάνουν όλο και πιο μικρούς,
όλο και πιο ασήμαντους.

**Η Πατρίδα μας, μεγαλούργησε με το σπαθί και το Αίμα των Ηρώων
και όχι με το μελάνι και τα λόγια των σφουγκοκωλάριων...**

Ο Ίωνας Δραγούμης έλεγε:
«Να ξέρετε πως αν τρέξουμε να σώσουμε την Μακεδονία,
η Μακεδονία θα μας σώσει. Θα μας σώσει από τη βρώμα όπου κυλιούμαστε,
θα μας σώσει από τη μετριότητα κι από την ψοφιοσύνη,
θα μας λυτρώσει από τον αισχρό τον ύπνο, θα μάς ελευθερώσει.»

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!

εθνικισμός τώρα!

Λαϊκός Σύνδεσμος
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ